65

SAN-ANTONIO

Si, signore!

Editura FORUM

Uitaţi-vă la ea, domnule. Haide, uitaţi-vă bine la ea. Dumneavoastră vi se pare şucară? Adevărată buruiană de leac, ai? Mie nu mi-e teamă de cuvinte: sunt mecanic auto. Dacă un mecanic auto s-ar teme de cuvinte, ar fi nenorocit, nu? Ei bine, eu v-o spun pe şleau, intrinsec: nevasta mea e o pocitanie, o paceură, o prăpădenie. Întâi şi-ntâi, că e mai bătrână ca mine. O să-mi spuneţi că patru ani nu înseamnă mare lucru, numai că a ajuns la o vârstă când asemenea chestii nu se iartă. Şi vedeţi ce are pe mutră pe dedesubtul machiajului? Eczemă, scumpe domn. Bine, trec peste asta... Sânii? Vreţi să ştiţi adevărul? Ouă ochiuri! Numai că ăia de la Scandale sau de pe aiurea au ajuns să fabrice sutiene de-ţi curentează ele singure marafetul şi-ar da forme şi unei scânduri de călcat. Să-i iau dinţii, de exemplu. Ceea ce chiar pot să fac, dat fiindcă sunt amovibili. Ştiţi câţi i-au mai rămas de-ai ei adevăraţi? Unul! Unul singur – şi p-ăla îl ţine în saltarul de la noptieră. Altceva: îi pute gura, dacă-mi iertaţi espresia. Intrinsec, nu pot să spun altfel. Când cască, ai zice că s-au adus la masă brânzeturile. Dumneavoastră aţi sări pe o băbăciune care duhneşte pe la coridor? Imposibil, aşa e? Căpăcelul cu autoghidare vi s-ar preface în codobelc. Ei bine, mie nu. Şi aici am vrut să ajung. Lu' tarta asta mucegăită, domnule, eu i-o pun în fiecare zi de la Dumnezeu. Degeaba mă aşez în faţa evidenţei şi chiar deasupra ei – intrinsec vorbind, persoana mă excită. Ce să-i faci, ăsta-i misterul cuplului.

Senzorialul care scapă oricăror legi. Un taur – o vacă, un maimuţoi – o maimuţă, chiar dacă au bumbăreaţa ca un dovlecel, copulează fără probleme. Aşa şi eu, i-o trag lui Germaine de parcă ar fi regină. Obişnuinţa, pricepeţi? Dar unde am vrut să ajung este că, intrinsec, de mai mulţi ani încoace, nu mai pot să i-o fac decât ei, domnule. Şi totuşi, dacă v-aş povesti viaţa mea sexuală de altădată... Eram ca un os! Trânteam cu cracii în sus tot ce-mi trecea prin faţa ochilor: femei, călugăriţe, babe. Orice gaură, dacă era înconjurată de păr, mă încoţopenea în draci, domnule. Şi totuşi sunt mecanic auto. În ţinutul unde îmi exercit meseria, un frumos oraş din Cher, fusesem poreclit „Coadă de Fier". Cele mai fermecătoare burgheze veneau să-şi regleze supapele ori să-şi schimbe platinele, fără să aibă nevoie de asta, doar ca să aibă un pretext să mă întâlnească. Intrinsec vorbind, făceam prăpăd. Şi într-o bună zi, cucu bau! Imposibil s-o trag pe vătrai pe fiica notarului, totuşi foarte comestibilă din cauză de pitulice nou-nouţă şi răsuflare proaspătă. Zadarnic m-am dat de ceasul morţii pe grămada de cauciucuri: eşec total, fără precedent. Nici cu ajutorul vreunei pâlnii n-aş fi dus treaba la bun sfârşit. Atunci mi-am zis intrinsec: „Maurice, de la bere ţi se trage..." Era pe timp de vară. M-am încăpăţânat, ceea ce e inutil şi periculos. Am încercat să demarez cu manivela, să mă gândesc la porcărele. Neant! Şi maimuţa îşi râdea de mine, făcându-se că nu pricepe despre ce-i vorba. Ei bine, până la urmă am limbăcit-o, firește. Dar asta nu reprezintă o soluţie de înlocuire, mai ales că juna tocmai ieşise din pension, unde cunoscuse tehniciene mai hârşite decât mine. A plecat cu un rânjet în priviri. Şi atunci ştiţi ce-am făcut, intrinsec? Am urcat în bucătărie – locuim deasupra atelierului. Germaine tranşa un iepure, o să revăd scena asta toată viaţa. M-a izbit gândul că semănau ea şi cu el. Uitaţi-vă la ea, nu pare, în felul ei, un cap de iepure jupuit? Dar, iepure sau nu, i-am făcut felul chiar acolo, pe masă. O încoţopeneală de oţel călit, domnule.

Intrinsec. Şi de atunci nu mai pot s-o fac decât cu ea. Trist, nu? Pocită cum o vedeţi. Şi dacă v-aş spune că părul de prin partea locului nici măcar nu-i mai e creţ. Sexul ei seamănă cu Lenin. Pe semne că vă întrebaţi de ce vă povestesc toate lucrurile astea, atât de intime. Pur şi simplu fiindcă mi-e frică de avion. Aşa că beau înainte să mă urc în el şi mai beau şi în timpul zborului. Aşa cum mă vedeţi, sunt intrinsec rotund, domnule. Credeţi că bagajele or să mai întârzie mult? Ce-i drept, suntem în Sicilia. Hamalii de pe-aici nu fac hernie. Cum se cheamă aeroportul ăsta? Catania? Mulţumesc. Drace, ce de cufere am şi eu! Credeţi că voi continua să i-o pun lui Germaine şi când va fi cu adevărat batrână şi imposibil de privit? Trebuie să existe vreun remediu, nu?

Nu-i răspund, atenţia fiindu-mi acaparată de sosirea bălăbănită a bagajelor.

În faţa mea, Béru, mohorât, şi le aşteaptă pe ale lui. Soarele sicilian nu pare să-l poarte către euforie. Ai zice că e o mare bufniţă bolnavă. Îşi ţine capul vârât între umeri. Frumosul său costum cu dungi albe şi negre seamănă cu un gard proaspăt vopsit. A uitat să se radă. De vreo opt zile. Barba îi conferă o duritate pe care nu o atenuează privirea de setter irlandez.

Îşi înşfacă valiza care a apărut din tunel. Mai exact „VALIZA". Un adevărat personaj, care va juca un rol important peste nu multă vreme. Ai să vezi fenta: umflându-se. Dar nu vreau să-ţi anticipez acţiunea, fiindcă altfel, în momentul când va veni clipa să te încoţopeneşti, o să rămâi de cocă.

Geamaidanul pe care îl aştepta Grasul e albastru, din piele veritabilă, armat cu colţare din piele veritabilă – şi prevăzut cu o închizătoare tip chingă. Omul meu îl pândeşte cu o privire încărcată de sictir. Bérurier s-a împotrivit acestei călătorii în Sicilia. Cu înverşunare, dat fiind că a fost silit să piardă o plimbare cu noul său „Club", acela al halitorilor de preparate porceşti. Deviza

importantei asociaţii: „La porc, totul e bun de mâncat". Şi ea o pune în practică.

Aşadar valiza apare. Béru o înşfacă.

Eu continuu să aştept adevăratele noastre bagaje: un delicat sac Hermès (al meu) şi un elegant geamantan de carton presat (prea îndelung presat, dar e genul de inconvenient care se aranjează cu ajutorul sforii). Acesta îi aparţine Grasului.

Le ridic, şi pe unul şi pe celălalt. După care mă duc la ghişeul companiei Hertz, din motive de tărăboanţă care am cerut să ne fie închiriată. Cu coada ochiului, studiez comportamentul Mamutului. Care acţionează ca şi cum între noi totul ar fi fost pus la punct. Adică merge la bar să-şi comande un Cinzano bianco. Îşi pune valiza pe tejghea. Apoi, cu glas mândru şi desluşit, se interesează de umblătoare. Barmanul îi arată drumul într-acolo. Béru îi urmează indicaţiile, începând, din mers, după bunul lui obicei, să-şi descheie locul acţiunii.

Nota bene: şi-a lăsat valijoara lângă bar.

Eu procedez la hârţogăraia automobilească. Un tânăr înalt, în cămaşă, mă conduce spre parkingul exterior. Unde îmi arată un Fiat albastru, plin de prestanţă, îmi înmânează cheile şi actele, pe urmă îmi urează drum bun.

Îmi depun bagajele în locul destinat lor şi aştept. Béru îşi face apariţia, încheindu-se cu îndemânare. Un zâmbet uşor îi însoreşte moaca. Oare barometrul lui intim va arăta din nou timp frumos?

Se aşază lângă mine, cu un suspin de uşurare.

– A mers strună, ce zici? exultă scumpul de el. Când am ieşit de la budă, valiza dispăruse.

Scot din buzunarul hainei uşoare, în carouri mici bej cu roşu, o cutie plată, neagră, prevăzută cu butoane şi un cadran. Seamănă cu un mic calculator. Apăs un buton. Imediat o linie subţire, verde, luminoasă, se aprinde pe ecran, pe care începe să-l parcurgă

nebuneşte, de la stânga la dreapta. Simultan, răsună încet o modulaţie.

Demarez şi, în ultima clipă, îl zăresc pe Maurice, mecanicul auto monogam, între două valize mari. Pocitania lui îl precede cu un pas. Iar el, cu priviri tulburi, se benoclează la dindărătul ei.

O să-ţi mărturisesc o chestie: Catania nu are nimic foarte pitoresc. Ba chiar, în genul ei, e oarecum tristă, în ciuda câtorva frumoase imobile mâncate de vreme. Aici rococoul se pierde în cenuşiul pe care soarele nu-l face să cânte. Din fericire, există oraşul forfotind de lume, băieţandrii gălăgioşi, cu ochi de căţel; matroanele cu mustaţă, tipe înalte şi subţiatice, cu priviri intense, dar calme şi uşor arogante. Pe urmă rufele sărăcăcioase, întinse la uscat aproape peste tot. Şi mirosuri de fructe, foarte vii, amestecate cu izuri de friptură.

Acum linia verde s-a stabilizat. Modulaţia s-a topit într-un şuierat continuu.

– Aici e? întreabă Omul-Tartină.

– Aşa s-ar zice.

Luăm seama la o casă scundă, mai mult decât modestă, a cărei zugrăveală ocru se cojeşte. În faţa uşii, o perdea de mărgele. La umbra unui acaret învecinat, un frumos bătrân scofâlcit, cu părul ca neaua, confecţionează o roată de căruţă. Înăuntrul cocioabei, un radio vociferează un cântec macaronesc, dar care ar putea fi americhen ori chiar a fost.

Cobor din tăblărie şi intru, cu premeditare, prin aversa moale a perdelei de mărgele, într-o odaie mare ce slujeşte drept bucătărie-sufragerie-dormitor-salon. Pe o masă, lighene de tablă smălţuită. O plită fumegoasă. Mobile peticite; în fund, un pat cu cearşafuri care bat în cenuşiu.

O cucoană enormă curăţă nişte vinete.

Apariţia mea o paralizează. Se benoclează la mine cu spaimă. Apoi murmură în siciliană:

– Ce doriţi?

Îi răspund, în italiana diplomatică, precum că „Bună ziua, doamnă".

Îmi atrage atenţia un furios zgomot de somieră. Provenind, fireşte, dinspre pat. Sub pilota himalayescă, o junăcu păr lung şi decolorat îi face plăcerea unui nene scundac şi borţoşel, care se agită deasupra ei ca douăzeci de muşte pe o coajă de banană. Ca şi cum s-ar teme să nu cadă din pat şi se arimează de fetişcană din motive de securitate. Scoate o serie „hâ hâ hâ hâ"-uri de tăietor de pădure. E roşu de ardoare, cu un dovlecel rotund, plini de ochi proeminenţi care se dau peste cap de extaz.

Curăţătoarea de vinete se depărtează de masă şi, cu o lentă mişcare de ţâţoaie, îşi roteşte scaunul ca să rămână în linia mea de miră.

Împing o uşă joasă din fundul încăperii. La care atotgrăsana scoate un ţipăt ce ar putea trece, într-o superproducţie hollywoodiană, drept mugetul unei elefănţoaice care tocmai a descoperit că respectivul ei o traduce[1]. Uşa dă spre un ungher întunecat, dat fiind că e lipsit de ferestre. Mă scotocesc în căutarea brichetei. Imediat, în camera comună se porneşte chilomanul. Vaca cu sâni ca de vatăse apucă să zbiere că „Bandito!" Moşneagul îşi alătură organul piţigăiat aceluia al căpcăunei. Fata din crivat se asociază behăiturilor familiale, vituperând pe tema violării de domiciliu. Borţoşelul, în pericol să fie ejectat din cutia cu maimuţe a signorinei, o imploră pe aceasta din urmă să nu-l expulzeze taman

[1] Joc de cuvinte în original între *la trompe*, „trompă" şi *la trompe* „o înşală" (n. tr.).

când îşi organizează bătaia cu frişcă. Solicită „un minuto", nu mai mult decât unul, ca să se poată bucura de mica lui apoteoză. Că de unde nu, sistemul nervos o să i-o ia razna. Întreaga zonă glandulară o să-i derapeze în marasmul loviturilor sub centură. O asigură pe dulcea copilă că, dintr-o caznă ca asta, se poate şi muri. Nu poţi opri un avion ajuns la capătul pistei, cu motoarele accelerate în draci. O să se sloboază în trenţe nenicul. Să picteze harta Antarcticii. Să-şi facă moştenitorii pierduţi în spaţiu. Cu senzorialul zdrobit. Ca şi cum ar fi primit un scalpel în bibiloaie. Însă damicelei i se împopistrează. Ea vrea să-şi ajute *la mamma* să mă expulzeze. Să scoale în picere tot cartierul. Care şi dă năvală, de pretutindeni, în pas gimnastic. Invadează hogeacul. O să fim linşaţi, cum se jupoaie un iepure.

Ca să preîntâmpine evenimentul, Béru îşi scoate din toc pocnitoarea şi o îndreaptă spre mulţimea care mârâie. Pentru a potoli spiritele, revin şi eu în sala principală. Şi strig „Polizia!", fluturându-mi legitimaţia. Crezi că aşa ceva îi impresionează? Din părţi! Îi face să se înfurie şi mai abitir. Să strige că „La moarte!" Din fericire, răsună un mare fleoşc, ce creează o diversiune. E borţoşelul, pe care iapa l-a aruncat, în fine, din şa şi care a căzut pe duşamele, sărmanul ţap. Şi pe deasupra a picat în muştiuc. Trosc! Tocmai când îşi oferea, spre degustare, iaurtul. Aşa că şi-a rupt gargamela. Acuma o să umble cu un mâner de baston în nădragi Rotunjimea-Sa. Are colărezul în unghi mort. O să poată mătura prin colţuri. Urlă, plânge, blesteamă, îl iau toţi dracii, se tăvăleşte, se masează. Culmea ridichiei e că accidentul nu l-a făcut să se descoţopenească. A rămas cu pălimarul iute ca oţetul. Doar că la 45 de grade, ceea ce e explicabil pe căldurile astea. Megieşii, compătămitori, îl înconjoară. O babă edentată profită de ocazie ca să-i fricţioneze avaria. Bătrânul cu plete dalbe preconizează o cataplasmă cu găinaţ de pui şi urzici, pentru revitalizare. Şi făgăduieşte să-i confecţioneze o atelă, fiindcă le are cu dogăria.

Înţelegând că, deocamdată, linşarea noastră iese din discuţie, scapăr bricheta. Flacăra ei scurtă îmi îngăduie să descopăr un bizar talcioc înghesuit în cotlon. Valize de toate formele, sacoşe, roţi de maşină, pardesie, paltoane, aparate foto în mare număr, umbrele mai numeroase ca în tot oraşul Londra, cârje la fel de multe ca la Lourdes, rachete de tenis, plus o serie de mai puţin identificabile.

Uşa se închide brutal în spatele meu. Sar într-o parte. Şi-a făcut apariţia un vlăjgan cât toate zilele. Care ţine în mâna stângă o lanternă iar în dreapta un cuţit cu lama uite-aşa de mare. Nu-i prea văd bine ochii, dar mi se par încărcaţi de antipatie la adresa mea (de la hotel şi de acasă). Bineînţeles, l-aş putea potoli cu ajutorul amicului *Trage-Tare*, însă prefer să lămurim lucrurile altfel. Îi expediez un şut în lanternă care zboară cât colo şi se sparge. Fac o pauză până să-mi recapăt echilibrul şi îi aplic un al doilea penalty în bulbucate – la marea dibuială, fiindcă în prezent nu mai vezi nici să-ţi vâri deştele în lampioane. Tipul scoate un muget solid. Aprind iar bricheta, ceea ce îmi permite să-l descopăr în genunchi, în acea peşteră a lui Ali Baba, ţinându-se cu toată puterea dintre picere şi făcând bale ca un melc care s-ar pregăti să străbată marea tunisiană de sare. Fiindcă tot stă cu mâinile împreunate, profit să-i pun cătuşele. Apoi îi culeg şişul, îl închid şi-l bag în poznar, făgăduindu-mi să fac din el un tăietor de hârtie.

În vreme ce matahala îşi scuipă fierea şi-şi freacă scumpele gemene îndurerate, eu investighez. Valiza cea albastră se află acolo, sub un raft, între un morman de Kodak-uri şi o cuşcă cu un căţeluş. O recuperez şi i-o arăt pretenarului. Care face din cap că da, resemnat la iuţeală de către evidenţă. În meseria noastră nu e nimic mai adevărat decât flagrantul delict.

– Ascultă, fiule, îi spun, ghemuindu-mă, ca să-i plasez cuvintele în dreptul feştilelor în curs de fabricaţie prin clăpăuge. Afacerea e cu mult mai complicată decât îţi închipui. Va trebui să stăm serios

de vorbă tu şi cu mine. Dă-i afară pe tăntălăii care ţi-au invadat *casa*. Dacă joci cinstit, o să ai dreptul la o primă. Dacă mă tragi în piept, n-o să ai parte de puşcărie, ci de fermecătorul cimitir prin faţa căruia am trecut venind într-acoace. Nu-i aşa că ai priceput ce zic?

Se chiombeşte la mine. La lumina unei brichetei, orice priviri sunt încărcate de mister. Ale lui pare să rătăcească printr-un torent de supoziţii şubrede. În sfârşit, face un semn evaziv dar pe care, cu un grăunte de bunăvoinţă, îl putem considera drept o încuviinţare.

Ieşim din coteţul cu troace. Pălăvrăgeala încetează. Béru stă în picioare, cu artileria în labă. Omul cu membrul rupt plânge în tăcere. Şi-i cere înapoi domnişoarei fals blonde banii daţi pentru fichi-fichi, fiindcă nu numai că nu i-a oferit deliciile promise, dar i-a mai şi spart tubul cu zămârcă. Iar ea orăcăie, mai cevaşilea decât clientul, precum că acesta n-avea decât să-şi arunce măduva mai repejor sau să facă o pauză la plăcere până ce ea le-ar fi venit în ajutor alor săi. Adăugând că până şi un ţap libidinos s-ar fi oprit din lustruială în faţa unui asemenea caz de forţă majoră. Trebuie să fii un porc împuţit ca să continui să te frichineşti prin interiorul unei persoane căreia gangsterii îi violează domiciliul. Un astfel de sadic a căpătat exact ce merita. Iar dacă acuma măţiguşul lui a apucat-o pe drumuri lăturalnice, asta o să-l ajute să cotrobăie mai bine. Ca să nu mai vorbim că i-a văzut ea portofelul, aşa că ştie că îl cheamă Giuseppe Aldonato şi că e negustor pe Via Quezacco[2]. Dacă se mai smiorcăie mult, demoazela va merge să-i spună neveste-sii că a înşelat-o. Acuma că, slavă Domnului, în Italia divorţul este permis, doamna va putea să-şi refacă viaţa. Să găsească

[2] *Qu'est-ce aco[à côté]*, „ce mai e" (n. tr.).

pe cineva mai potrivit. Un adevărat signor respectabil, fiindcă din pricina căsniciei cu un asemenea bătrân ticălos ca individul ăsta trebuie să fie plină de sifilis fără să ştie, biata cucoană. Unui dispensar i-ar lua luni întregi ca să-i depisteze toţi microbii şi viruşii pernicioşi.

Domolit, în ciuda vătămărilor suferite, muşteriul se întoarce întâi în pantaloni, apoi acasă.

Amicul meu cel deşirat le porunceşte asistenţilor să se deghizeze în absenţi, ceea ce ei fac bombănind, supunându-se voinţei acestui dur şi totodată tulburaţi de cătuşele care îl priponesc. Pe scurt, rămânem singurei cu sfânta familie Ciordellini: tataia, mamma, juna poale-n cap şi lunganul, care trebuie să fie ori fratele, ori soţul celei din urmă.

Înşfac un scaun, mă aşez şi pun valiza pe masă, lângă ligheanul cu vinete curăţate. O deschid. Conţine de toate pentru toţi: cămăşi, chiloţi, maşină de ras electrică, trusă de toaletă. Demontez fundul valizei, scoţând la iveală un mic mecanism extraplat, adăpostit într-o lamelă de poliester. Apoi arăt asistenţei aparatul cu cadran. Lunganul priveşte. Ceva începe să-i facă o aurora boreală în fundul crăticioarei. Opresc mecanismul micului emiţător fixat în valiză. Imediat receptorul din mâna mea devine întunecat şi mut.

– Te-ai prins? îl întreb.

Bérurier plescăie şi şopteşte emoţionat:

– Tehnică, nu glumă!

Omul nostru clatină din cap în semn că da. O întrebare îi urcă pe buze – normală, cinstită, dacă pot spune aşa.

– De ce?

Înţeleg la ce se referă. De ce am vrut să-l prindem în capcană? Dacă aş fi fost italian, admitea fenta poliţienească. Dar vede bine că nu-i sunt compatriot. Atunci de ce? De ce am venit de aiurea ca să-l demasc?

Vâr în buzunar micul receptor.

– Spionaggio! zic cu răceală.

Grăsana scoate un scâncet şi se închină. A ajuns lividă, cât e de lată. Bătrânul şopoteşte o ghirlandă de sunete abia articulate, a cărei traducere trebuie să sune „Drac al dracului de drăcie încornorată". Cât despre fata bondă, ea se apropie fascinată, ţinându-şi strânsă la piept rochia de trei lire, ca să-şi ascundă esenţialul goliciunii. Ceea ce îl îndeamnă pe Béru să o înconjoare ca să-i poată explora faţa ascunsă a lunii.

Tipul cu şişul repetă:

– Spionaggio?

– Si! îi confirm.

Urmează o clipă de tăcere. Apoi la mamma se pune pe lăcrimat:

– Spionaggio!

Se reînchină, pentru a conjura grosul forţelor funeste al căror curent îl simte străbătându-i vizuina. Întind alene mâna spre capacul valizei.

– Cum te cheamă?

– Donato Convolvolo, răspunde supus manglitorul.

– Ascultă bine ce vreau să-ţi spun, Donato. Mi se fâlfâie de ciordelile tale. Poţi să găbjeşti la aeroport orice, începând cu banjadul herniar al şefului aerogării la un Boeing 747, fără ca asta să mă facă să-mi mişc degetul mic pe care-l vezi.

Şi-mi ridic degetul în cauză, ca să poată fi remarcat pe deplin.

– Pricepi?

Încuviinţare din partea măgădăului.

– Bine. Vrei să-mi spui în ce dată suntem azi?

El se gândeşte şi-mi propune:

– 2 iunie?

– Exact, fiule. Suntem în 2 iunie. Pe 24 mai, în acelaşi aeroport din Catania, a fost furată o valiză. O mică valiză neagră, care în

franceza de toate zilele se cheamă geantă-diplomat. Tu, Donato, mă vei ajuta să găsesc valiza asta. Dacă reuşeşti, îţi voi da o sută de mii de lire. Dacă nu reuşeşti, n-ai să mai apuci ziua de 2 iunie anul viitor, fiindcă în jobul nostru există lucruri care nu se iartă.

La mamma bâiguie: „Madonna!"

Şi cade în genunchi, recitând cu o sută douăzeci la oră predoslovia de la „Salutare, Maria". Mă imploră să-i cruţ fiul (înţelegi: vlăjganul e fiul ei). Îmi va da tot ce posedă, fiica ei ne va ciocui, ea însăşi ne va tricota pulovere, va rosti în beneficiul nostru nouă rugăciuni la rând, optsprezece, treizeci şi şase de rugăciuni. Va aprinde lumânări. Iată, soţul i-a murit într-un accident de Vespa, acum cinci ani. Nu aveau nici un fel de venit. Au fost nevoiţi să o ia de la zero.

Lacrimile îi alcătuiesc o perdea de ploaie în jurul feţei buhăite. Îşi frânge mâinile durdulii, îşi umflă guşile, îşi saltă obuzierele cu amândouă mâinile, întretăindu-şi gesturile cu urări, cu rugăciuni, cu implorări. Profit de un acces de tuse al femeii, pentru a-i adresa următoarele cuvinte deznădăjduitoare:

– Doamnă, nu eu comand, iar dacă va trebui să se ucidă, nu eu voi ucide. Nu pot face nimic pentru el, trebuie să iasă singur din beleaua în care a intrat tot de unul singur.

Donato e foarte palid. Totuşi creierul lui îşi păstrează libertatea de manevră.

– Nu sunt singurul hoţ din aeroport. Chiar pe 24 mai eram la o nuntă, a vărului nostru din Siracuza. De altfel, fac de serviciu peste zi doar până la zece ale lunii. În următoarele zece zile fac de serviciu noaptea, iar în ultimele zece mă odihnesc.

Râsul meu tăcut, căruia îi sporesc cruzimea, îl reduce la tăcere şi-i adună în jurul inimii griji de culoarea doliului.

– Nu-mi pasă, Donato. Dacă nu te găseai acolo, trebuie să afli cine a furat geanta cu pricina. Am una întru totul asemănătoare

în valiza asta, ca şi fotografia tipului de la care a fost luată. În activitatea voastră, aveţi regulamente şi chiar orare, aşa cum ai recunoscut; atunci scoate-mi la iveală hoţul, dacă vrei să mai apuci bătrâneţea.

La mamma se aruncă asupra fiului, implorându-l să accepte. Că de nu, ne va ajuta ea însăşi. Va scotoci toată Catania, casă cu casă, pentru a găsi nenorocita aia de porcărie de valiză.

Gogeamitul îi răspunde furios, în dialect sicilian. Din care nu pricep neam. Conversaţia le e vehementă. Cu un pumn în masă, le tai diatriba.

– Vorbiţi italieneşte!

Dar ei tac.

– Donato! zic după o clipă de încremeneală.

– Si, signore?

– Nu pare să vă puneţi de acord mama ta şi cu tine.

Ridică din umeri.

– Dacă nu înţelege...

– Ce?

– Aţi băgat-o în sperieţi, aşa că situaţia îi scapă. Nu-i uşor de făcut ce-mi cereţi.

– Mi se pare, dimpotrivă, că nimic nu e mai lesne... Să găseşti hoţul care mă interesează e pentru tine o joacă de copil.

El îşi crispează fălcile.

– Şi după aceea? Aici la noi nu predăm pe nimeni. Sau atunci plătim. Nu sunt sigur că ai voştri or să mă omoare dacă nu vă dau satisfacţie; dar ştiu că ai mei o vor face dacă aş trăda. După cum vedeţi, vă vorbesc deschis.

Cornelian, într-adevăr. Pricep de minune chinurile pretenarului.

– E vreun bai? întreabă Béru. Dacă vrei să-l prelucrez oleacă pe haidamacul ăsta, spune-mi-o, sunt pregătit pentru manevrele de primăvară, tipule.

– Las-o moale, nu e momentul; jucăm scena crizelor de conştiinţă.

– Nu uita, San-A, că eu unul vindec crizele de conştiinţă cu ăstea cinci deşte deghizate în pumn. Dacă te laşi dus de neica ăsta cu valsul dimineţii, o să ţi-o pună de-a-ndaratelea.

Privirea îmi cade asupra surioarei. Frumoasă iepşoară, într-adevăr. Seamănă cu Dalida mai tânără. Aşa că îmi vine o idee.

– Îţi propun un târg, Donato.

– Da, care?

– Momento!

Mă duc să iau geanta-diplomat-eşantion din marele meu sac de voiaj. În ea se află un portret 18 x 24 reprezentând un bărbat foarte blond, cu ochii foarte deschişi la culoare şi cu buzele foarte subţiri. Îi înmânez ambele obiecte lui Donato Convolvolo.

– Tipul de geantă şi poza păgubaşului, îi fac cunoscut.

– Cine e? nu se poate împiedica să întrebe luând fotografia.

– Numele lui nu ţi-ar spune nimic, şi de altfel omul e mort. A murit acum trei zile, Donato! Şi ştii în urma cărei boli ciudate? Fiindcă a lăsat să i se fure geanta.

La mamma o ia de la început cu lacrimile şi implorările. Fata lasă să-i cadă rochia de dinaintea vitrinei. Bătrânul scuipă draci. Donato trage o strâmbătură. Bérurier trage fuga o înghiţitură de cărţălău. Suntem într-o fază vagamente indecisă. Ne dedăm unor preocupări personale. Psiholog, Donato simte că situaţia e mai puţin disperată decât crezuse la început. Cunoaşte oamenii şi ghiceşte că mandea nu e marele Titi Duru anunţat în exterior. Aşa că se teme mai ales de amicii lui. Aşa cum mi-a spus-o, ăştia nu glumesc... Va trebui ca tovarăşul Sânt-Antonie să joace strâns-strâns.

– Du-te şi caută-l pe insul care speriat valiza, convinge-l să ţi-o dea înapoi şi adu-mi-o. Îţi voi da o primă de o sută de mii de lire. Nu încerca să pui bine hârtiile conţinute de ea, fiindcă o să

plăteşti urât de tot. De altfel, documentele în cauză nu prezintă nici un fel de interes pentru tine. Voi trece din nou pe aici mâine dimineaţă. Până atunci, o iau ca ostatică pe soră-ta.

Sare la mine.

– Lasă-mi sora aici.

– Te temi pentru virtutea ei? râd.

Fata intervine în mod spontan.

– Lasă, Donato, merg cu ei, pe mine nu mă sperie.

După care îşi pune, în fine, rochia, pe urmă un mic slip, amuzant, în simplitatea lui, şi nişte sandale de piele împletită.

La mamma se preschimbă deodată într-o hienă feroce. Se aruncă asupra noastră, ne maltratează cu lovituri de mamele, ne umple mutra de vâscozităţi, ne exală în nas duhori îngreţoşabile. Are un glas de răzătoare frecată pe oţel Maica Îndurerată. Hârâituri sălbatice. O furie neagră. Sicilia în insurecţie. Etna ce se revarsă. Trecem prin toate chinurile iadului ca s-o potolim. Din fericire, Dalida reuşeşte să-şi facă ascultată predica. Aşa că ne îndreptăm tustrei către haraba.

– Hei! ne strigă din urmă Donato.

Mă întorc.

– Aţi uitat asta, signore!

Şi-mi întinde perechea de cătuşe pe care şi le-a scos de unul singur.

Ne privim în ochi.

Presimt o grămadă de chestii în pupilele lui.

'Afurisit cotlon Sicilia asta!

Pe drum îmi zic că, poate, afacerea a început prost; dar ce să-i faci, cu atât mai rău; am trecut de punctul de unde nu mai există întoarcere – şi nu-mi rămâne decât resursa accelerării. Chiar şi atunci când faci o porcărie, fiule, mergi înainte. Mai bine o mare prostie reuşită decât o frumoasă ingeniozitate nimerită în bară.

– Cum te cheamă? o întreb pe junâ.

– Lila.

– Ce? întreabă Bérurier, care nu prea înţelege italiana.

– O cheamă Lila.

– Al naibii de primăvăratic[3], aşa ceva i-ar plăcea lui Giscard. Ce facem cu ea?

– O aliată, dacă-i posibil.

Clatină din cap.

– Nu vrei s-o întrebi cât cere pentru o mică tăvăleală fără complicaţii? Al naibii mi-aş goli intimităţile; nu ştiu dacă din cauza avionului, dar am senzorialul gata de orice. Şi pe urmă, după ce ai văzut-o cu tot materialul Nestlé în aer liber, indiferent dacă ai sau nu la tine autocontrolul, tot simţi gâdilituri prin mădular.

În loc să operez traducerea solicitată, eşafodez un plan de campanie.

---

[3] *Lilas* (pronunţat «lila»), „liliac" (n. tr.).

Şoseaua se lărgeşte. Străbatem acum aglomerări pitoreşti, pline de oameni îmbrăcaţi în culori închise. Nişte puşti joacă fotbal pe străzi. Nişte buticuri le propun turiştilor marionete în costumaţia locală. Trecem pe lângă şarete pestriţe, pictate cu fineţe şi trase de măgari îndemnaţi să se mişte mai sprinten.

– Unde mergem? întreabă Lila.

– La Taormina. Hotel San' Antonio.

Am văzut în aeroport un afiş: *Hotel San' Antonio, Taormina. Prestigiul Siciliei.* Imediat am simţit nevoia să-l cunosc.

Aşa ceva nu se explică.

Hotel San' Antonio e o fostă mânăstire, convertită în pensiune. De mare lux. Coridoare boltite, grădini interioare, mobile vechi, tapiserii din veacul al XVI-lea. Un personal stilat. Clientelă de supraelită, cu dominantă britiş. E plin de bătrâni cărunţi, în compleuri de tweed, de bătrâne cârlionţate care umblă cu paşi mici şi legănaţi, bălăbănind enorme poşete burduşite cu doctorii.

Sosirea noastră produce la recepţie o ţâră de senzaţie, din cauza Lilei care aduce cam prea mult cu ceea ce este. Mă văd nevoit să împart ciubucuri într-o parte şi-n alta pentru a obţine două camere, cu uşă de trecere între ele.

Gagica e uluită. Îţi dai seama că locul unde am adus-o nu seamănă cu vizuina ei de mahala. Contemplă, fascinată, decorul. Pipăie lambriurile, tapetul. Se opreşte în faţa oglinzilor cu superbe rame aurite.

– E prea frumos pentru mine, şopteşte.

– Am văzut, pe drum, magazine de modă. Vom merge să-ţi cumpărăm nişte toalete.

– Mie?

– Păi hainele frumoase sunt făcute pentru fetele frumoase, nu?

Ochii îi strălucesc.

După un ceas, Lila e de nerecunoscut – într-un taior de mătase albă, cu un chemisier verde şi pantofi de asemenea verzi. Se întreabă încotro duc toate astea. Motivul minunii. În virtutea (dacă pot spune) a ce mă joc cu ea de-a Moş Crăciun.

Radem o băutură la barul hotelului. Printr-un prete de sticlă, descoperim teatrul roman, colinele ocru coborând, în freamături lungi, către marea hotărât albastră.

– Sunteţi francezi?

– Da.

Dacă ne-ar vedea, Bătrânul şi-ar lua la palme proteza.

– Agenţi secreţi?

– Mai mult sau mai puţin.

– Ce-i povestea asta cu valiza?

A ajuns la ea din proprie iniţiativă, semn bun.

Eu unul am socotit dintotdeauna că adevărul este lucrul cel mai comod de spus. Minciuna e o frânghie pe care o întinzi de-a curmezişul propriului tău drum şi în care o să-ţi prinzi papainoagele în nouă cazuri din zece.

– E povestea unui agent dublu, frumoaso. Un domn lucra pentru Rusia, iar într-o bună zi a trecut în tabăra adversă. Asemenea lucruri se petrec în mod frecvent în această onorabilă profesie. Tipul cu pricina se pregătea să livreze în Vest nişte documente de toată frumuseţea, privind habar nu am ce; şi tocmai atunci, pe aeroportul din Catania, geanta-diplomat i-a fost şterpelită. Drama lui e că nimeni nu l-a crezut. Peste câteva zile, cadavrul i-a fost pescuit din Tamisa. Vezi, e o afacere foarte banală.

Lila murmură:

– Şi valiza chiar i-a fost furată ori doar aşa a pretins el?

– Serviciile secrete franceze sunt singurele care ştiu că spunea adevărul.

– Pentru că?

– Simplu: puseseră să fie urmărit. Îngerul păzitor aflat pe urmele lui nu a asistat la furtul propriu-zis, dar a văzut reacţia omului când acesta a descoperit cele întâmplate. Se pare că înnebunise de-a binelea.

Pauză. Înnoiesc băuturile, cu un pocnet din degete. Nimic nu e mai prompt decât un chelner italian. În jurul nostru se pălăvrăgeşte în engleză. Şi niţel în germană. Oamenii ceţurilor se dau în vânt după soare.

– Lila...

– Da?

Ciudat lucru: faptul de a o fi înţolit a creat anumite legături între noi. Avem vaga impresie că ne frecventăm de foarte multă vreme. Există comunicabilitate, dacă înţelegi cum spun.

– Fratele tău nu va recupera valiza, aşa e?

Mă priveşte cu ochi surprinşi, în care descopăr o licărire amuzată.

– De ce?

– E pe cale să ne aranjeze, cu echipa lui de mafiosi, o tragere pe sfoară în stil mare.

– De unde să ştiu eu?

– Îi cunoşti metodele mai bine decât mine.

Ridică din umeri.

– Face cum crede de cuviinţă, şi eu la fel.

– Lila...

– Da?

– Va trebui să pun mâna pe documentele astea, cu orice preţ.

Zâmbetul îi revine. I se bălăbăne dumneaei de documentele mele. E o petrecăreaţă. Biştarii, toaletele, haleala bună – asta o interesează pe ea. Şi să se du-te-vino impecabil, cu hăndrălăi deloc posaci la instrumentar. Aşa că de problemele de agenţi dubli sau tripli, de valiză furată – i se contrabalansează signorinei, mie-mi spui? Sunt grămezi de farfuze ca ea prin lumea largă. Damicele care îşi au pitulicea pe post de creier. Gândesc cu glandele, iar lăcomia le ţine loc de ambiţie.

– Ce-aş putea să fac? spune pe un ton uşuratic.

Al naibii de relaxată, nu? Mă consideră deja o voioasă gâscă de jumulit, care pe oriunde trece uşurează viaţa piţipoancelor. Un tip cu credit nelimitat, pe care îl risipeşte cu dragă inimă. Şampanie pentru toată lumea!

– Poţi face mult, fetiţo.

– Cum aşa?

– Dându-mi numele indivizilor care lucrau la aeroport în ziua de 24. Nu cumva să spui că nu le ştii...

Face o strâmbătură urâtă, strâmbătura boarfelor pe care le enervează clientul, fie pentru că nu se goleşte destul de repede, fie pentru că e strâns la pungă.

– Nu ştiu nimic despre ocupaţiile lui Donato.

– O.K. să nu mai vorbim deocamdată de asta, vom relua conversaţia peste (privesc la ceas)... o oră.

– De ce peste o oră?

– Îţi voi explica, o să înţelegi.

O nouă ridicare din umeri.

– Mergem sus să ne omorâm timpul?

– Dacă vrei...

Bérurier, care moţăia, se ridică şi vine pe urmele noastre. Are aerul unui Saint-Bernard. O latură silenţioasă, care mă nelinişteşte, mai mult sau mai puţin. Oare Mamutul clocește ceva?

Intrăm la mine în coteţ. Care măsoară opt metri pe zece, comportă un pat cu baldachin, un scrin gotic, ferestre cu cercevele. Mocheta, dimpotrivă, e groasă ca o păşune elveţiană şi n-ai văzut ceva mai perfecţionat decât baia.

– Îţi place să faci dragoste? declară Lila.

– Am unele reuşite în materie.

Deja domnişoara se despoaie. Pentru ea, chestia asta nu are deloc consecinţe.

– E adevărat că voi, la Paris, ştiţi nişte şmecherii?

– Nu sunt limitate la Paris.

– V-ar deranja să mi le arătaţi şi mie?

– Ba o facem cu dragă inimă.

Bérurier începe să se însufleţească. Când îi spun că Lila doreşte cursuri serale, ia o hârtie de scrisori cu antetul *San' Antonio* şi se instalează în faţa unui secrétaire venerabil, pentru obţinerea căruia treizeci de anticari parizieni şi-ar tăia gâtul unui altuia.

– O să facem o listă a principalelor reţete, spune. Începe tu. În locul tău, eu aş lua-o cu *homarul-fantomă*; nimic altceva nu creează o ambianţă mai potrivită.

Îşi răsfoieşte dicţionarul de buzunar francez-italian şi traduce umezind vârful unui pix Bic: Gambero fantasma.

– Dă-i bice Santa şi fă-i tot ce ştii, tipule, marea paradă!

Peste o oră, fără să vreau să ne laudăm câtuşi de puţin, te pot asigura că paraşutista Lila e fermecată de prima sa lecţie. Ne-am întrecut pe noi înşine. Iţi dai seama că o profesionistă trebuie neapărat să demareze printr-o superşedinţă experimentată. Nu ne vezi încercând să o impresionăm cu o partidă de linge-blide liceană sau cu o fâţâială de tip *father, mother, the maidservant and me*! A

avut deci parte de *Homarul-fantomă*, de *Mângâierea greco-romană*, de *Marele duce mustăcios*, de *Şoimul Carpaţilor*, de *Smochina bigotului*, de *Conclavul convex*, de *Înfulecarea ieduţului* şi de *Musca din scotch*. Asta numai în ceea ce priveşte propria mea participare. Cât despre mârlănească participare a lui Béru, nu-ţi mai întocmesc aici nomenclatura, având în vedere că teoriile lui nu sunt practice şi că practicarea lor de către alţii sunt, teoretic, imposibile.

Lila ne mulţumeşte şi pune în buzunarul taiorului lista, deloc exhaustivă, a performanţelor noastre. E satisfăcută cât a cuprins.

Şi iată sosit momentul duşului scoţian.

În anumite cazuri, trebuie să joci cu hotărâre lapte-gros. Unii, unele şi alţi tembeli asemănători trebuie să se întrebe cu ce rimează mica mea harababură şi dacă nu cumva am căzut în cap ori m-am căpătuit în căzătură. Pe aceştia şi pe acelea îi las în plata sarcasmului lor. Joc partida aşa cum înţeleg eu – şi, dacă tu nu înţelegi, dă fuga să-ţi cumperi de la băcănia din colţ un diapazon.

– Ţi-am spus, Lila, că ne vom relua discuţia peste o oră. Ora a trecut. Înainte să vorbim mai departe, nu vrei să mergi să te priveşti în oglinzile de la baie?

Face ochii mari.

– Ce-i cu oglinzile?

– Du-te, zic. Vorbim după aceea.

Se eclipsează.

O, nu pentru mult timp.

Cât i-ar lua unui surdo-mut ciung să numere până la unu – şi uşa de la Bidet's land se trânteşte de perete, de furie, de spaimă. Maica Lila apare din nou vederii noastre, fără să se fi pus în ţoale. Mai buimăcită decât Saint-Lazare după ce ar fi jucat în Tolstoi. Se aruncă asupra mea, cu ochi sfredelitori, cu gura deschisă mai larg decât aceea a unei dive în curs de a Traviata, cu braţele în chip de semafoare smintite.

– Ce-i asta, ai'? Ce vrea să zică una ca asta'? Ce mi-aţi făcut'?

– Scumpa mea, îi răspund cu tonul mucalit al unui lord englez care îi semnalează cameristului său cadavrul descoperit pe covoraşul de lângă pat, am plăcerea să te informez că ai fost proaspăt inoculată.

– Ce? Ce?? Ce??????

– O formă de holeră, ai auzit vorbindu-se de aşa ceva? Pe nebăgate în seamă, te-am făcut să înghiţi această fermecătoare boală, adineauri, la bar. Efectele sunt fulgerătoare. Dovada: după un ceas, ai corpul plin de pete verzi. Sper că nu eşti superstiţioasă şi că nu te temi de culoarea asta? De altfel, dacă aşa stau lucrurile, linişteşte-te, fiindcă peste noapte petele vor deveni violete.

Vrea să urle. Însă teroarea, prea puternică, i-a înnodat laringele. Eu, întristat, continui:

– Spre seară, vei fi cuprinsă de o febră puternică. Mâine dimineaţă, tot corpul ţi se va înnegri precum picioarele amicului meu, pe care ai avut ocazia să-l admiri acum câteva clipe, şi moartea va interveni în cursul după-amiezei. Dar stai puţin, păstrează-ţi calmul.

Scot din buzunar un minuscul tub de sticlă.

– Dacă înainte de miezul nopţii înghiţi conţinutul acestui tub, totul revine la normal. Pe cuvântul meu de om. Te vei trezi de dimineaţă intactă, proaspătă, bine dispusă şi mai atrăgătoare decât trandafirii din glastra de colo. Fireşte, poţi striga după ajutor, te poţi duce la spital, poţi scula în picioare întreaga insulă. Dar asta n-o să te salveze. Nici măcar la Roma nu se află antidotul chestiei care în momentul ăsta îţi umblă prin vine. Cât despre mine, dacă te împotriveşti, e inutil să-ţi spun că o să sfărâm tubul cu o lovitură de călcâi. Aşa că ia-ţi destinul în amândouă mâinile, puştoaico. Gândeşte-te, cântăreşte agumentele pentru şi contra, din faţă şi dindărăt, şi spune-mi ce socoteşti că o să faci.

E cadaverică Lila. Dinţii îi clănţăne ca într-un bar de noapte madrilen. Îşi ţine ciocul larg deschis, îşi pleacă tărtăcuţa de borfelină către trupul de târfiştină, privind la urâtele pete verzi care, efectiv, se închid la culoare văzând cu ochii. Cu gaibaracele fleşcăite, se lasă să cadă în braţele compătimitoare ale unui fotoliu.

– Munca noastră e îngrozitoare, înţelegi, fetiţo? Există părţi bune, după cum vei fi remarcat, dar şi, vai, unele rele. Necazul e că părţile rele sunt cu adevărat foarte rele.

Descurajarea ei dezolantă. Continuă să-şi urmărească petele. Le atinge cu un deget temător.

– Parcă e o panteră pop, remarcă Bérurier.

Compasiunea lui creează o diversiune, deşi Lila nu înţelege franceza... Cu o mână a cărei extenuare este deja agonică, ea îşi trage spre spate şuviţele de păr ce-i cad pe frunte.

– Ce trebuie să fac? şopteşte abia auzit.

– Ştii bine, puicuţo: valiza. Cine a putut-o fura, pe ziua de 24, de la aeroportul din Catania?

– Il barone Vittorio-Emanuele Popoli. Era ziua lui de schimb.

– Şi unde locuieşte?

Îmi spune.

Apoi, o dată pasul făcut, întinde mâna spre mine.

– Dă-mi-l! Dă-mi remediul sau te ucid! Dă-mi-l imediat, assassino !

Şi încasează o scatoalcă monumentală, semnată Bérurier. Palma o face să se cufunde la loc în prostraţia scăldată în melancolie.

– Nu ştiam dacă nu e impertinentă, se scuză Béru, dar cred că avea nevoie de un mic calmant.

Machiavelic, fiindcă ador adverbele, întind flaconaşul sub nasul Lilei.

Apoi îl pun în buzunar.

– Roagă-te Madonei să nu mi se întâmple nimic supărător, scumpo. Ar fi stupid să te pricopseşti cu altceva decât sifilisul.

Când mi-a spus: „Barone Vittorio-Emanuele Popoli" nu am reacţionat.

Cuvântul „barone" mi-a survolat timpanul fără să-mi creeze nici un fel de emoţie. Ei bine, băiete, e vorba de un baron veritabil. Decavat, desigur, şi atât de pitoresc! Un baron-tâlhar. Un baron căzut în darul escrocheriei. Dar cu anumite resturi de nobleţe. Cu un iz de strălucire. Cu un avânt al gesturilor care-i stă mărturie rămăşiţelor de gentilom.

Domiciul său, dimpotrivă, nu corespunde ideii pe care ţi-ai putea-o face despre un nobil, fie el şi decăzut. E vorba de o magazie de tablă, ticsită de lucruri heteroclite, în fundul căreia di Popoli şi-a amenajat o adevărată tabără militară. Adică a ridicat un mare cort de camping, învârtit, probabil, de pe portbagajul vreunei maşini străine. Aici e bivuacul lui Vittorio-Emanuele, care şade în compania unui biet nenorocit – cu mutră de retardat – ce-i slujeşte drept majordom.

Când sun la grilajul parcului, anormalul (măsoară un metru nouăzeci şi are un cap pleşuv, de dimensiunile unui pumn de bebeluş) tocmai îşi face mâna în faţa unei fotografii vechi a domnişoarei Claudia Cardinale. Îmi bombăne să intru. Ridic un colţ al pânzei şi îl descopăr, în genunchi în faţa icoanei, cu mătăuzul în palmă şi cu moaca preafericită a unui ins gata să acceadă la cele

mai înalte culmi ale spiritualităţii. Cu ditamai coada de topor, pare că se joacă de-a agentul de circulaţie.

Deloc stingherit de venirea mea, îşi continuă cu vigoare lucrarea de scoatere la lumină. Acţiunea se vădeşte imediat rodnică, lucru căruia fotografia actriţei îi stă mărturie. După ce a subscris astfel legitimelor exigenţe ale unui corp hărăzit unei anume singurătăţi, retardatul îşi pune arma la loc în rastel, împrăştie cu pingeaua pantofului o descendenţă compromisă şi-mi răspunde că il signore barone se află în prezent la funeraliile vărului său, unde tocmai se pregăteşte şi el (retardatul) să meargă.

Mă alătur lui şi, incontinent, ajungem la biserica mahalalei.

Am văzut în viaţa mea multe înmormântări, şi dacă Dumnezeu îmi prelungeşte încă niţel durata şederii pe aici, voi vedea din ce în ce mai multe, deoarece cu cât înaintezi în existenţă, cu atât oamenii din jurul tău dau în primire. La un moment dat, maşinăria accelerează şi atunci, ca la Verdun, iată-i căzând care mai de care, mai abitir ca în westernuri unde indienii fulgeraţi se prăvălesc, cu toţii, de aceeaşi manieră de pe gloabe, fiindcă în şcolile de cascadori rostogolirea din şa se predă după o singură metodă. Ei bine, mă risipesc în locuri comune, fiindcă acestea sunt, totodată, de umblătoare. Îţi spuneam că am văzut înmormântări cu toptanul. De mare clasă – cu delicii de orgă, flori supraabundente, în genul funeraliilor de gangsteri pe vremea Prohibiţiei; umile – cu strictul necesar, adică mortul şi sicriul lui; atroce – ale copiilor; eliberatoare – ale celor grav bolnavi, care vreme de luni întregi le-au făcut zile grele tuturor celor din anturaj, înainte de a se hotărî să-şi rezolve situaţia; vesele – ale unor cheflii înrăiţi, pe care alţi cheflii îi copleşeau cu importanţa acordată; apoi: naţionale, ortodoxe, civile, pompoase, grăbite, rebegite – în cimitire pline de iarnă; amabile – unde nimeni nu e întristat; revanşarde – când toţi sunt foarte mulţumiţi că a dispărut o asemenea canalie. Grămezi, aşa cum îţi

spun. De cele care nu se mai termină, de cele care merg la pas, la trap, la galop, de cele cu mortul dus de cal, de cele cu mortul dus în trăsură, de cele cu mortul dus pe spinarea oamenilor, de cele cu mortul dus în barcă, atât de graţioase, atât de drăguţe... Very foarte multe! O întreagă colecţie rău mirositoare.

Dar înmormântarea vărului lui barone Popoli depăşeşte orice putere de înţelegere; fără a conecta semnalizatorul, sper!

Concesonar, vărul, al firmei Fiat pentru regiunea lui. Un smucit, cu boala maşinilor. Care odinioară participa la competiţii. E plin de cupe şi de fanioane în jurul catafalcului. Haioasă chestie. Dar asta încă nu e mare lucru. Marele număr, îţi jur, îl reprezintă catafalcul însuşi. Ştii în ce costă sicriul? Într-o tărăboanţă! Alfa Romeo 1932, cu care a câştigat la Monza. Ultima lui dorinţă a fost expresă. Stipulată oficial. Cerea să fie îngropat într-un automobil. Taman în Sicilia, unde se produc cele mai frumoase copârşee, împodobite peste măsură: cu pană în târtiţă, mânere cizelate, crucifix colorat, capitonaj de mătase veritabilă, difuzoare stereo, madonă incorporată, arc de lumină şi tot restul. La auzul dorinţei de pe urmă, popii au scos ţipetele ascuţite pe care ţi le închipui. Dar văduva, dând mereu ascultare recomandărilor soţului, a deschis plicul burduşit cu bumăşti. Aşa că au căzut la pace. Doar că popii au cerut să se scoată roţile droaştei, ca să pară mai puţin mobilă, mai puţin vrum-vrum. Şi să i se golească rezervorul de benzină, din cauza lumânărilor. De l-ai vedea pe verişor întins în scaunul lui, cu mâinile legate de volan cu un şirag de mătănii de capucin – cu boabe mari –, purtându-şi casca pe dovlecel, cu ochelarii de protecţie la ochi, biutiful cât cuprinde în combinezonul cu sigla lui Alfa. Adevărat Romeo! De jur împrejur, activează o scuadra de bocitoare. Urmează copiii din cor, impresionaţi de maşină. Lumânări. Corale, fum de tămâie care te gâdila la nas. Flori de nu mai ştii unde să ţi le bagi. Preoţi împopoţonaţi, cu glasuri baritonale,

călugăriţe, marea cioacă a morţii latine, superbă. Şucară ca şi ceremonie. Châtelet. Cursa de douăzeci şi patru de ore de la Le Mans, ce mai încolo-încoace. Mai puţin liturgică, dar mai gălăgioasă.

Cretinul masturbant mi-l arată pe stăpânul lui, barone di Popoli. Acesta din urmă nu arată deloc ca un prim-venit. Poartă redingotă neagră, pantaflici în dungi, ghetre cenuşii, cravată cenuşie. Are un baston petrecut pe după braţ, iar piepţii slăbănogi îi sunt acoperiţi de decoraţii care mai de care mai misterioasă. Ce vârstă? Şaizeci de muguraşi pe ramură. Păr sur, creţ, nearăcit. Mănuşi negre. Dinţi negri. Ochi negri. Cu adevărat ţinută de mare doliu. Stă ţeapăn. Cântă laolaltă cu preoţii, călugăriţele, coriştii. Spune amin şi alte chestii în latină. Pune întrebări şi dă răspunsuri. Se dăruieşte pe de-a întregul ceremoniei, cu mare însufleţire. Trup şi suflet întru cinstirea vărului... Are cartoafa vânătă. Darul suptului? Probabil.

Smucind din şolduri şi din umeri, mă strecor până la el. Mi se face loc pe banca mare. Asistenţa mă priveşte, pe jumătate surprinsă. Trebuie să sunt luat drept vreun camarad de întreceri din străinătate, venit să aducă omagiul ultim al unei mari mărci de automobile. Baronul Popoli îmi adresează o scurtă cătătură prin periscop. Doar puţin intrigat. Singurul lucru care îl deconcertează este că am apărut printre membrii familiei. Pune îndrăzneala mea în seama necunoaşterii obiceiurilor şi mă dă uitării ca să-şi continue zbieretele.

Ei bine, a sosit momentul culminant al slujbei. Clopoţei. Toată lumea îşi ţine fleanca. Şi-şi înclină tărtăcuţa. Profit de tăcerea relativă (fiindcă subzistă hohotele de plâns, smiorcăielile, scârţâiala de scaune) ca să-l atac pe Popoli.

– Ia spune, vere, te-ar araja să fii în locul lui?

Şi-i desemnez sicriul carosat.

Vittorio-Emanuele tresare şi se întoarce spre mandea.

– Che? exclamă şi-şi acoperă gura cu cazmaua, ca şi când s-ar scobi în dinţi la masă.

– Vin de departe va să te văz, pretine.

– Che?

– Dar presupun că tovarăşul Convolvo ţi-a şi vorbit despre mine?

– Convolvo? Nu. Cine eşti?

În loc de răspuns, îi arăt catafalcul.

– Din ce i s-a tras vărului?

– Il cuore.

– Subitamente?

– Si, signore.

– Şi dumneata, barone, poţi sfârşi dintr-un soi de criză cardiacă...

Trag de reverul hainei şi-i arăt cu discreţie crosa amicului *Trage-Tare*.

– Am tot ce trebuie pentru asta. Recunoaşte că e mai bine decât o boală care nu se mai termină.

Păleşte.

– Ce tot vrei de la mine?

– O valijoară Neagră... Pe care ai furat-o, în ziua de 24, pe aeroportul din Catania, de la un tip blond care purta un costum albastru. Asta am venit să-ţi cer: valiza. Va trebui să mi-o dai repede.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti...

– Am ordin ca, dacă te opui, să te ucid – şi de o anumită manieră. Arma pe care ţi-am arătat-o nu e un revolver obişnuit, adică nu scuipă gloanţe, ci săgeţi mai mici decât acul de gramofon. Pe deasupra, e cu aer comprimat. Uită-te, îmi vâr mâna în haină. Gata, l-am îndreptat spre dumneata. Dacă apăs trăgaciul, o săgeată îţi va pătrunde în carne şi vei muri instantaneu. Nimeni nu va şti. Se va crede că a fost din cauza emoţiei. Amuzant, nu? Pe urmă nu

am decât să scotocesc la dumneata acasă, ajutat de zdrahonul dumitale de microcefal. E ceva în neregulă în tot ce ţi-am zis?

Nu pare să găsească vreo fisură. De fapt, ai putea jura că dimpotrivă. Emoţia pe care i-a pricinuit-o declaraţia mea îi e atât de mare, încât e nevoit să stea jos şi să-şi închidă magul cu cântece bisericeşti. Auzi, sper că n-o să-mi leşine de faţă cu atâta lume, nătărtolul. Îi ştii pe macaronari, când îi apucă datul în stambă. I-ai văzut la lucru, pe terenul de fotbal, când e vorba să obţină un penalty ori s-o facă pe băieţii atinşi tare la gioale.

Mă aplec spre clăpăuga lui păroasă.

– Dacă-ţi pierzi cunoştinţa, barone, n-o să ţi-o mai găseşti.

Pauză. Îşi revine.

– Ei, cum e cu valiza mea?

– Imediat, bâiguie. După înmormântare. Nu pot pleca acuma, e absolut imposibil.

Ezit. Pe urmă hotărăsc să-mi ofer funeraliile fostului participant la curse.

Pastorul îi trage un spici. Povesteşte precum că mortul a dus o viaţă plină de curaj, că a făcut multe pentru prestigiul Siciliei, că în clipa de faţă sufletul lui umblă de nebun şi cu aripi delta pe cerul unde, în cinstea sa, se pregăteşte o feerie pe cinste. Dacă văduva îi va asigura câteva slujbe de pomenire, să vezi cum or să-i şteargă campionului cu buretele inevitabilii ani de purgatoriu. Şi o să-i fâlfâie fanionul cu pătrăţele pe linia de sosire în Paradis. Iar atunci va avea dreptul la un loc cât se poate de frumos, onorific, în tribuna de onoare, de-a dreapta Tatălui. I se va înmâna *Cupa Bunilor Creştini Apărători ai Credinţei*. Iar la Judecata din Urmă, va învia în sunete de fanfară verişorul. Se va arăta, în bubuit de tunet, la volanul carului ceresc. Toate astea i le făgăduieşte taica-popa. Care ştie că aşa va fi. Pentru el, cerul nu are secrete. Cunoaşte casa,

uzanţele, obiceiurile. Vede, mare cât o biserică, fericirea veşnică hărăzită concesionarului firmei Fiat. Fără discuţie. De altfel, se va proceda la o micuţă chetă pentru a stropi în mod demn evenimentul. A marca istoria cu solemnitate. În fine, ce mai, la toţi dracii, când un tip ca verişorul îşi dă osteneala să răposeze, trebuie să cooperăm, ce paradigmaticos! Să facem o gardă de onoare, să-i proslăvim gloria, să ne recomandăm lui care, graţie autorităţii, reputaţiei sale, va deveni un membru influent acolo sus. Fiindcă în curând el şi Iisus vor fi ca sacul şi peticul, zic zău.

Şi alte chestii de-ăstea...

După care cioclii de gală vin să ridice sicriul cromat.

Şi pornim în promenadă până la cimitirul care nu e departe.

Ca pretutindeni, primele rânduri bocesc în mers. Cei din urma lor umblă gravi, cei din urma acestora pălăvrăgesc iar cei mai de la coadă se hlizesc. Popoli şi mândelovici ne numărăm printre cei tăcuţi-reculeşi. El o mâlceşte.

Iar la cimitir se va petrece o istorioară deloc banală. Dar absolut deloc, după cum o să constaţi judecând cu propriul tău turkestan.

După cum ştii, printre marile atracţii ale lumii, imediat după *Folies-Bergère* şi înainte de *Disney Land*, se află cimtirele italiene. Un spectacol feeric. Toate frontoanele acelea, delirul de marmură şi de bronz, cohortele de îngeri aurii, acele mater dolorosa, acele bocitoare în mărime naturală, acele mausolee-castel, acele jerbe de flori, de plânsete, de candele, acele capitolii încreţite, acele fusuri cu ghirlande de trandafiri: cinci coloane dorice în loc de una. E plin de parthenonuri în miniatură, de temple de la Paestum. Pretutindeni culoare, apoteoză, extravaganţă. Neconsolare din granit. Treci de la un basorelief la o frescă, de la o grădină tivoliană la o villa romană. Ah, nu se plictisesc niciodată morţii italieni! Când le opui rigoarea cimitrelor englezeşti, de pildă, îţi dai seama cu ade-

vărat în ce măsură sunt corcoliţi şmecherii ăştia, răsfăţaţi până peste poate, locuind mai bine după moarte decât în viaţă.

Ultima ceremonie din faţa mormântului. Un preot de rezervă recită alte diverse chestii, le cântă, după care înşfacă mătăuzul, întins de către unul dintre peoni, şi-l stropeşte pe verişor. Urmează turul familiei. Fiecare face o cruce externă (în general, semnul se execută asupra propriei persoane), mormăind cu toată solemnitatea cevaşilea cam aşa – dacă-mi amintesc bine: „În' mele Tat'lui, a' Fi'lui şi S'f'lui Duh." Dar care se rosteşte legat: „Înml tl fl şfluh."

Il barone îşi stropşeşte porţia de aghiazmă şi, maşinal, îmi întinde sfeştocul. Re-maşinal, trag şi eu o fleoşcăială: şflic, şflic, şflic. Parbrizul sicriului şiroieşte. Moment în care se petrece o minune dumnezeiască – ştergătoarele intră în funcţiune. Mă întorc pe sfert ca să predau ştafeta celui din imediata mea apropiere, un tip masiv. Lat în umeri, care arborează o impresionantă mustaţă niţel roşcovană.

Omul înhaţă instrumentul. Şi în această clipă are loc evenimentul anunţat cu câteva paragrafe mai sus: tipul face semnul crucii nu încotro se nimereşte, aşa, în gol, ci asupra persoanei mele. Abia am timp să-i aud invocaţia *„Înml tl fl... "*. Când ajunge la Sfântul Duh, Sfântul Duh sunt eu.

Te-ai prins?

Şi pe urmă, bineînţeles, îmi vin iarăşi în fire – fiindcă altfel cum ai afla tu urmarea? Trebuie să fim logici şi, în toate cele, să avem în vedere finalul; mai cu seamă acela al unui roman poliţist.

Mă aflu într-un loc umed, întunecat, totuşi cu o pată de lumină roşie în formă de rozetă. Stau culcat pe o suprafaţă asemănătoare marmurei. Punându-mi niţel felinarele la treabă, ajung să desluşesc: *Familia Grimaldoni.*

Grozavă treabă: ocup un cavou. Am fost legat fedeleş, cu sârmă subţire, care îmi intră în carne. Şi port un căluş de o calitate ireproşabilă.

Recapitulez evenimentele. Sfeştocul. Zbang! Ce şoc! Neaşteptat. Şi acuma îmi vuieşte tăblăria. Ca şi cum mansarda mi s-ar fi prefăcut într-un clopot de bronz. Băiatul cu mustaţă, absolut placid. Îmi smulge mătăuzul. Şi trosc – hai la groapa cu furnici! Totul cu o relaxare nebună. Privirea cumsecade şi liniştită... Părul lucios, căruia îi administrează spălături cu ulei de măsline... Cred că purta un costum de velur, cafeniu-închis. Da, aşa mi se pare.

Aud ciripind păsăruicile în chiparoşii din cimitir. Locatarii sepulcrului sunt tăcuţi. Cât timp o să mă lase să zac pe-aici?

Aş vrea să dorm, ca să-mi mai treacă timpul. Horăitul e cea mai bună dintre abstracţiuni. Cel care doarme economiseşte cu trup şi suflet. Se disponibilizează. Numai că lovitura primită în

tâmplă mă doare al naibii. Junghiuri ascuţite îmi cravaşează bulbul. Când închid ochii, durerea creşte. Aşa că îi deschid la loc. Şi, de vreme ce sunt lucid, profit de ocazie ca să gândesc. Conchid că va trebui să joc strâns, dar că, pentru afacerea noastră, lucrurile sunt pe calea cea bună. Bătrânul va fi joyce. Când va afla, o să-şi frece lăboanţele.

Un oarecare timp ţârâie monoton. Rozeta devine mai puţin strălucitoare. Roşul ei sânge-proaspăt se preschimbă în roşu-sânge-închegat. Se lasă seara. Junghiurile îmi devin mai rare şi mai puţin ascuţite. Strănut din pricina frigului marmorean.

Îţi recomand şi ţie să strănuţi cu un plasture pe mestecătoare. Deodată răsună un fluierat. Melodios al dracului. Un cântecel interpretat de un artist cu suflu generos. Şi care se apropie. Uşa mormântului se deschide. Îl recunosc pe mustăcios. Continuă să fluiere în timp ce-şi face semnul crucii. Chestii deloc incompatibile. Mă înşfacă de o gleznă şi mă trage afară. Mă cascadorizez pe suprafeţe deloc primitoare, mă pocnesc cu doagele când de una, când de alta. Omul care, precum un hingher, pune suflet în ceea ce face, mă aburcă într-o roabă cu roata cauciucată. Ia te uită, de multă vreme nu mai călătorisem într-o benă. Amicul se înhamă la hulube şi iată-ne porniţi pe drăguţele alei înflorite ale cimitirului; ajunşi la ieşire, insul opreşte brutal, şuieră în două degete şi se picură în veşnica natură. Ce presiune! Să juri că e jetul de apă din Geneva care, după cum se ştie, reprezintă cea mai înaltă construcţie din Elveţia Romandă.

O camionetă îşi face apariţia. Sunt îmbarcat pe platforma din spate.

Demarăm.

Voiajul durează o oră bună. Ne căţărăm pe un drum cu serpentine atât de strânse, încât uneori, ca să ia virajele, vehiculul e obligat să manevreze înainte şi înapoi.

Mie-mi spui de muncile iadului? Mă golgotizez ca vai de mine, cu carnea forfecată de sârma care mă imobilizează. Mari jerbe de lumină aprind tăriile cerului. Ca un silenţios foc de artificii. Vâlvătăi bruşte, explozii de lumină maiestuoase, apoi iarăşi noaptea se aşterne, moale, ca şi când un paraşutist şi-ar tot deschide umbrela de catifea neagră.

Camioneta frânează, adevărat asin epuizat. Şi oprit, bietul cal de povară continuă să aibă tresăriri. Se înfiorează, fumegă, sughiţă. Se simte că asemenea şedinţe nu-i sporesc deloc sănătatea. Că aceasta i-a fost şubrezită grozav de când l-au obligat să urce serpentinele acestui tonou.

Doi domni îndatoritori mă culeg de pe platformă. Îndată ce sunt scos afară, mă prind care e sursa giganticelor străluciri de brasero: Etna. Ne aflăm pe pantele ei, la mică distanţă de crater. Marmita vulcanului clocoteşte, scoţând imenşi vălătuci de aburi coloraţi – indigo, purpurii, violacei. Am pătruns într-un univers de lavă neagră, de roci lunare. Foarte impresionant.

Iau seama la siluetele unor inşi aşezaţi în cerc lângă un jeep. Patru la număr. Din când în când, câte o vâlvătaie a vulcanului le luminează feţele. Parcă ar fi nişte diavoli.

Sunt aruncat la pământ, fără menajamente pentru cotletele mele.

Şi constat că se mai află cineva întins pe patul de lavă, în aceeaşi postură ca şi mine. După câteva erupţii de gaz aprins, încerc stupoarea de a o recunoaşte pe Lila.

Un bărbat cu nas acvilin, cu sprâncene groase şi păr alb, ondulat, se apleacă spre mine şi-mi smulge căluşul.

– Mulţumesc, îi zic. Începuseră să-mi obosească nările.

Omul întreabă nitam-nisam:

– Lila ţi-a dat numele baronului di Popoli?

– De nevoie şi nu altfel, vă înşelaţi dacă-i purtaţi pică pentru asta.

În loc de răspuns, individul dă un ordin în dialectul sicilian. Se ridică toţi în picioare. Suntem încărcaţi, eu şi Lila, în jeep. Bătrânul cu sprâncene multe ia loc în faţă, lângă şofer. Ceilalţi se urcă pe scările autovehiculului – şi iată-ne porniţi către vârful Etnei. Nu aştepta de la mine vreun calambur de genul „Etna sunt eu"[4]; atmosfera e atât de încordată încât, dacă s-ar apleca, i-ar plesni slipul. Nu-mi arde de glume.

Pe măsură ce ne apropiem, căldura devine insuportabilă. De parcă am fi Acasă la... Creusot, prietene. Avem o prefigurare a Infernului.

Târâş-grăpiş, urcăm prin cutele stratificate de lavă răcită. Aerul duhneşte a ars, a pucioasă, a minerale topite. Apocaliptic ca senzaţie. Mă uit la mutrele domnilor din vecinătate. De te-ai benocla şi tu la ele, ţi-ar pieri sughiţul pe toată viaţa. Ce Dumnezeu pun la cale? O întâlnire cu Haroun Tazieff sau ce? Tu n-ai impresia că, uite-aşa cum mă vedeţi, am ajuns să dansez pe un vulcan?

Încep să clănţăn al dracului, în pofida fierbinţelii.

Acum aerul e absolut irespirabil. În sfârşit, jeepul se opreşte. Într-un echilibru discutabil, înclinat către vale.

Toată lumea coboară.

Suntem pe buza craterului. Flăcărui se învârtejesc în jurul nostru. Doi dintre oameni scot o chestie bizară, pe care o desfăşoară ca pe o uriaşă umbrelă pătrată. E un scut menit să ne apere de materia azvârlită de vulcan. Se foloseşte mult, în regiunea Etnei, de către anumiţi temerari culegători de ciuperci, care se aventurează până la buza craterului ca să ia de aici o varietate de ciupercă numită

[4] În original, *L'Etna c'est moi* – joc de cuvinte pornind de la binecunoscuta expresie a Regelui-Soare, *L'état c'est moi*, „Statul sunt eu" (n. tr.).

„floare de lavă", care se mănâncă cu sos *vinaigrette*. Dar să lăsăm, să trecem, să plecăm mai departe.

Dacă binevoieşti.

Chestia care va urma îndată, cât ai clipi, te previn să sari peste ea dacă inima îţi porneşte în derapaj necontrolat. Sufletele simţitoare să se abţină.

Cu un gest brutal, bătrânul şef îi smulge Lilei căluşul. Gagica ia o zdravănă înghiţitură de aer, al cărei oxigen îl păstrează pentru uzul personal, şi profită de faptul că dă afară gazul carbonic ca să scoată un urlet.

Bătrânul o cârpeşte. Ea tace.

Atunci Venerabilul rosteşte următoarele cuvinte, pe care ţi le traduc mai joc cu pioşenie:

– Lila Convolvolo, ai trădat cauza, dezvăluindu-i acestui bărbat numele baronului. Iată de ce te-am condamnat să pieri în focul ieşit din pământul nostru natal.

Fătuţa incredulizează. Nu, nu – face din tărtăcuţă. Şi se porneşte să castanieteze din fasole. Clanţ-clanţ-clanţ...

Eu, gavalir corajos, mă grăbesc a interveni:

– Vă rog, totul e din vina mea. Am făcut-o să creadă că i-am inoculat holeră şi am ameninţat-o că nu-i dau antidotul decât dacă-mi spune numele omului pe care îl căutam...

Sicilianul cu sprâncene groase îmi contrează pledoaria, cu o mână ridicat ferm şi vertical.

– Haideţi! porunceşte apoi.

Nu-mi mai rămâne decât să-ţi povestesc urmarea. Care se operează astfel: doi tipi iau o funie pe care o înnoadă de mijlocul Lilei, având grijă să lase de o parte şi de alta un capăt cam de un metru şi jumătate lungime. Cu o a doua funie procedează identic, dar la nivelul genunchilor. Pe urmă apucă fiecare de capetele libere şi o ridică de la pământ pe nefericită. Purtătorii scutului păşesc

spre crater, protejându-şi tovarăşii. Urletele Lilei sunt monstruoase. E cu adevărat înnebunită de spaimă biata puştoaică.

Cortegiul se opreşte. Tipii care ţin de frânghii imprimă încărcăturii omeneşti un balans din ce în ce mai mare.

Bătrânul o face pe bodyguardul însărcinat să-i arunce în stradă pe chefliii nărăvaşi.

– Unu... Doi... TREI !

Făcătorii de treburi murdare slobozesc funiile. Silueta Lilei se roteşte lent pe fundalul apocaliptic. Ultimul ei ţipăt se scufundă în infern. Fata va dispărea, dispare, a dispărut.

San-A. nu mai are nici un fir de păr uscat, fiilor. Dindărătul mi s-a strâns de n-ar trece nici săgeata prin el. Desigur, din motive de căldură; dar mai ales din cauză de perspectivă de a fi a mă rostogoli, la rândul meu, în Etna. Wagnerian ca moarte, nu? Final de zile mari, mie-mi spui?

Cei patru gorobeţi se întorc, la adăpostul pălăriei antilavă.

– Trebuia să ştii cum mor cei care ne trădează, îmi zice bătrânul. Şi acuma, să ne întoarcem să stăm de vorbă.

Uf! Cuvinte dulci la ascultat. Muzică divină. Luth inefabil (al lui Florian). Voi putea să vărs o lacrimă asupra oribilei dispariţii a Lilei, cea moartă din vina mea.

Jeep-jeep-jeep urra!

Camionetă. Curbe în ac de păr...

Mal al mării. Luna străluceşte la infinit pe valurile argintate.

Moşul a zis: „Să ne întoarcem să stăm de vorbă."

Când vezi atât de îndeaproape moartea altora, simţi o aprigă nevoie de pălăvrăgeală, crede-mă. Cât vezi cu ochii. Să spui orice oricui. Să vorbeşti despre pilulă şi despre Bottin.

A zis: „Să ne întoarcem."

Dar „să ne întoarcem" unde?

Dacă e să mă încred în vechiul meu simţ de orientare, gonim către Mesina. *„Hai toţi la Mesina, să prindem sardina"*, cum spune un cântec.

Încetez să văd marea printr-o spărtură din prelată. Acum zăresc o întindere de măslini... Ici-colo, case cu ferestrele decorate cu feronerii. Lucirile Etnei continuă să strălfulgere norii.

În sfârşit, ajungem la destinaţie. Un miros de lemn proaspăt şi de vopsea îmi gâdilă nările. Domnii mă debarcă într-o curte ticsită de vehicule automobile, de scânduri aruncate grămadă, de cutii de vopsea goale. La dreapta, un atelier mare. La stânga, o casă de locuit, de dimensiuni exagerate. Către acolo sunt împins.

Intrăm într-o vastă sală comună, cu tavanul boltit. Zidurile sunt la fel de groase ca mormanul de spaghetti pe care Béru tocmai le clămpăneşte. Adevărat număr de music-hall Matahala în luptă cu pastele făinoase. A trebuit să i se fiarbă două kilograme. Alcătuiesc un munte în faţa lui. Înalt ca şi Etna, şi la fel de roşu, din cauza sosului de tomate turnat în vârf. Omul se zbânţuie prin ele ca un hering în saramură. Nu haleşte prin porţii succesive luate în furculiţă. Nu, mâncatul lui e continuu. Înfulecă fără întrerupere la grămada de tăiţei. O fabrică de sârmă – în carne şi oase –, asta e Grasul. Care îşi absoarbe caierul de spaghetti cu puternica ingestie a unui boa, cu viguroase, inexorabile contracţii ale gâtlejului. Debobinarea are loc incontinent. Muntele devine colină. Cu ochii pe jumătate închişi, omul meu înghite, respirând exclusiv pe nas, cu faciesul mânjit până la urechi cu sos de roşii, cu pălăria pe ochi, ajutându-se cu umerii, în timp de pântecul îi însoţeşte travaliul cu o formidabilă colcăială a măruntaielor. Mănâncă şi nimic mai mult. La drept vorbind, absoarbe. E mai mult o înmagazinare decât o clămpăneală. Face să treacă pastele făinoase din farfurie în propria

sa persoană, prin acea conductă fabuloasă care este tubul lui digestiv, accesoriu sublim ce-i ţine loc de ideal.

M-a văzut. A mormăit: „Hâhâm, hâhâm." Ceea ce, tradus din tăiţeasca îndopăcioasă, înseamnă: „Va să zică ai apărut!" După care, fără nici o încetinire, a continuat să hăpăie interminabilele sârme blonde, şiroind de sânge de tomate.

Două doamne cu braţele încrucişate, stând în picioare în faţa mesei, îl privesc în vreme ce bulimeşte – încremenite, fascinate, aproape nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Mamă şi fiică. Brune şi frumoase, fiecare în felul ei. Ochi arzători, talie suplă, profil grecesc, păr desfăcut în şuviţe la tâmple şi despărţit în creştetul capului de o cărare pe care o voi califica drept mediană, fără să greşesc nici cât negru sub unghie. Îmbrăcate în negru şi una şi cealaltă, precum doamnele din Île de Seine. Cu sânii ca nişte insule. Şi buzele lucioase ca uleiul de ricin. Iar dosurile atât de perfecţionate, că ai vrea să te naturalizezi sicilian. Picioare pe care e păcat că le acoperă cu fuste aşa de lungi, într-atât le ghiceşti, cu adevărat şi pe de-a întregul, perfecte, de jos şi până sus. Guri cărora le-ar veni perfect în chip de gulere pentru ştiţi voi cine. Dinţi atât de albi, încât deduci prospeţimea consecutivă a răsuflării celor două. Şi urechi despre care orice tembel de condeier de mic tiraj ar pretinde că sunt tivite cu fineţe, perfect, scumpa mea. Ca şi umeri molcuţi şi rotunzi, de care braţele sunt legate fără cusur. Şi cefe făcute pentru sărutat. Şi apoi, la toţi dracii, pântece netede, tari şi suple totodată, bune să-ţi slujească drept pernă înainte şi după dragoste. Şi din nou mâini de madonă, ca în tablourile lui Fra Cutare şi ale lui Michelangelo. Mamă, fiică. Superb identice. Dându-şi replica în oglindă, cu un interval de optsprezece ani. Belissime amândouă. Tocmai bune de ronţăit. Dar ce spun eu: de înfulecat. Şi ca la carte, nădăjduiesc. Fără să mai rămână nimic, nici frunze, nici fire – mai rău ca la anghinare. Să le lingi ca pe nişte frumoase gelatti în culori pastel.

Mămucă, fătucă, una după alta sau laolaltă. Să o laşi pe una ca să te apuci de următoarea, la nimereală. Gondolier, scotocind laguna. Pa, doamnă – bonjur, domnişoară. Ca atare. Să o laşi pe una în reflux şi iute să te înfigi în cealaltă, cu fluxul pe culmi. Flux, reflux, încă una şi te usc. Îndată, demoazelo; pronto, signorino! Iată-mă-s, ia cată-mă-s.

Ah, ce bine, ce bine e-n trei. Tu şi măduvelul. Stai, să continui cu un deget de curte. Să clocotim suprarealist, frăţioare. Să ne privim emiţând în ochii portretului. Slobozirea pentru toată lumea. Mămică, fetică. Miss şi mistress. E rândul tău, e rândul dumneavoastră, e rândul lui Barbă-Scrobită. Cântaţi, clarinete, sunaţi cimpoaie. Na, c-am scăpat-o! Atenţie la ochi! E bună pentru conjunctivită, conjuncţie tivită. Te conjunctivesc. În dos major, p-un bis minor, la trei mâini şi patru labe. Mă uluiesc astea două, ascultă ce-ţi zic. Sunt admirabile. Aş da toată viaţa ta pentru un ceas cu ele; şi pe a mea pentru o zi. Într-un crivat de proporţii, unde s-o punem de o şedinţă a secolului. Îl şi construiesc în gând. Unul foarte jos, ca să poţi să cazi din el şi să-ţi rostogoleşti dragostea pe o adâncă mochetă catifelată. Şi nu ştii ce? Tocmai a intrat încă o doamnă: mama mamei. Încă frumoasă, frumoasă mereu. Să carambolezi din oficiu, fără fasoane, pentru sport, pentru performanţă. Să cobori generaţiiile, înfundântu-te în bipoaşca ei grizonantă. Un sloboz maiestuos. Încălţarea sexagenară. Biutiful în plin. Sobru, curat, precis. Resfect faţă de părul ocult, în curs de albire. Să i-o pui ceremonios. Îmi îngăduiţi, doamnă, să penetrez pe loc al vostru oboroc cu iz de diplodoc? Maica-mare, muica, fătuica. Trilogie, trii la mie. Vrum! În frigare. Te dai în vârf după ele. Şi fichi-fichi prin oval. Şansoneta lui Roland, care şi-a tras şoseta per olandez. Zbang în lună la mamaie, la mamă, la fiică. Mă cheamă treime. Trei mie. Pe care să o servesc first? Pe băbuşcă, în ordinea urgenţei? Din motive de conservare? Pe nepoată, neîncepută total,

care şi-o trage cu Tom Degeţelul ca să fie oricând gata pentru o întâlnire agreabilă cu marele spân? Ori pe cea de la mijloc? Să plonjez în ce are ea la mijloc? Călare pe două generaţii.

În vremea asta, Taica Slană se înspaghetează, imperturbabil precum întreg Pământul pe axa lui. Se umple binişor şi adânc. Înghite fără discontinuitate. Gogâlţ, gogâlţ. Si, signore! Ai fi crezut una ca asta? Şi cele trei doamne, frumoase până-n oase, îl contemplă aşa cum priveşti soarele apunând în ocean, într-o bucoavnă de Flaubert: *„... şi când reflexul lui blând nu se mai legănă pe ape, păru că o mare tristeţe se abătuse asupra mării* ". Îţi citez din memorie. Nu cu exactitatea unei virgule. Cultura este mereu ceva aproximativ. Altfel, treci ridicând cortina la Olympia Cocatrix.

Bătrânul cu plete dalbe – ştii care, vulcanocidul – îmi arată un scaun în faţa Grasului.

Pe care îl adopt.

– Ţi-e foame? mă întreabă.

– Doamne, scumpe domnule, dacă-mi oferiţi cu inimă curată...

Moşul dialectează cu doamnele. Tânăra se duce să-mi aducă ceva mâncare rece dintr-un celar de unde răbufneşte un val de aer răcoros cu iz de cărţălău roşu.

Bătrânul se aşază. Cred că e soţul mamaii, adică tatăl mamei şi bunicul fetei. Prietenii lui au dispărut. Omul scoate un trabuc negru şi sucălit, îl aprinde şi se apropie de masă.

Béru încearcă să articuleze ceva printre cablurile de înaltă tensiune. Nu izbuteşte decât să bâiguie confuz şi renunţă. Arunc o privire pernicioasă către cele trei madame. Alternativ, ele îşi coboară pleoapele, precum la trecerea brizei se culcă ierburile înalte.

– De fapt, mă adresez gazdei, ce vrea să însemne povestea asta?

– O punere la punct.

– Şi altceva?

Îşi toarnă de băut. O frumoasă poşircă roşu-violaceu, care îţi pune smalţ pe buze şi-ţi sfredeleşte stomacul.

– Nu ne prea plac manierele voastre.

– Nouă cui?

Repetă apăsat:

– Nouă!

Punctând cu un pumn în masă.

Ciudat nenică, exalând prin toţi porii o autoritate absolută. Un soi de monarh folcloric. Cu drept de viaţă şi de moarte asupra supuşilor. Ignorând orice formă de contestare. Sigur pe el şi pe temeinicia hotărârilor sale extreme.

– Sunteţi un mare patron al mafiei? întreb.

Scoate un jet de fum căruia îi trebuie mult timp până să se împrăştie.

– Există conversaţii pe care e mai bine să le eviţi, signore.

Un mod ca oricare altul de a răspunde afirmativ.

Îţi dai seama că junele Donato (Dumnezu să aibă în pază sufletul surorii lui mai mari!) s-a şi grăbit să le dea de veste instanţelor superioare, îndată ce am plecat de la el de acasă. Tam-tamul mafiot a răsunat la moment, şi după câteva minute de la instalarea noastră la *San' Antonio de Taormina*, ne aflam deja sub supraveghere.

– Valiza aia, zice brusc moşneagul, cine o vrea?

– Superiorii mei, fireşte.

– Plătind pentru ea?

– Ăă... Chestiunea asta n-a fost avută în vedere.

– Ei bine, e cazul să fie.

– Pot transmite oferta. Costă scump?

– Dumneata ar trebui să ştii mai bine.

– Nu mă aflu atât de sus în ierarhie, domnule. Nu am decât un rol de executant.

– În cazul ăsta, ar trebui să te interesezi.

– Dacă aveţi telefon, e uşor.

Moşul aruncă un ordin către femeia intermediară. Cea care e mama fiicei şi fiica maicii-mari.

– Du-te cu ea; îţi va face legătura. Spune-le şefilor voştri că nu vom ceda valiza decât în schimbul unei sume foarte importante. Foarte importante, nu uita. Va fi de ajuns să o vireze într-un cont elveţian, al cărui număr vi-l vom da – şi ne punem de acord. Încă ceva...

Goleşte paharul şi-şi aprinde din nou trabucul pestilenţial.

– Nu încerca nimic violent în casa asta, altfel nu veţi mai ieşi vii dumneata şi prietenul dumitale.

O urmez pe femeie în camera învecinată. E vorba de un birou strâmt, comportând câteva clasoare dezghiocate şi o masă de mari dimensiuni, cu rulou, pe care tronează un aparat telefonic dintre cele care se găsesc încă la talcioc. Se mai află două scaune tapiţate cu piele jerpelită şi un fotoliu de lemn cu perna pleoştită. Notez că fereastra e prevăzută cu gratii.

Femeia ia telefonul şi agită manivela.

– Care e numărul? întreabă.

I-l dau pe acela al Bătrânului. Îl notează pe un bloc-notes. Centralista trebuie să fie pe cale de a: îşi face unghiile şi a aştepta să se usuce oja; sau: a satisface instinctele bestiale ale pretenarului ei; ori: a citi unul dintre romanele mele poliţiste, care acum sunt traduse în italiană, prin grija luminată a celebrei edituri Mondadori, căreia îi adresez, în treacăt, expresia emoţionatei mele recunoştinţe.

Pe scurt, răspunsul întârzie.

Fac un pas către doamna, atât de frumoasă, semeaţă şi aşa şi pe dincolo în veşmintele ei negre, cu drăgălaşii ei piepţi de duminică şi cu fesele care nici nu-ţi închipui ce mă mănâncă palmele, naiba să le ia!

– Sunteţi văduvă, aşa-i? îi şoptesc.

Se încruntă uşor.

– De unde ştiţi?

– Am ghicit. Ce i s-a întâmplat?

– A murit accidental, la New York.

– De o rafală de mitralieră, care a picat din senin?

Nu răpunde. Faţa i se crispează. Oare ce mă opreşte să o strâng în braţe şi să-mi ajustez emisfera sudică la aceea a ei – îmi poţi explica tu despre ce-i vorba?

O voce deloc veselă, de damă pe care munca o deranjează, întreabă ce se aşteaptă de la dânsa. Răpitoarea văduvioară îi recită numărul meu de telefon, precizând că trebuie să-l obţină de urgenţă şi pe socoteala domnului Aldo Cesarini. Pe semne că numele e de efect fiindcă, din răstită, vocea devine miorlăitoare. Gazda mea închide telefonul. Mă aştept să iasă din cameră – dar nu, rămâne în picioare în faţa biroului, cu braţele încrucişte, străduindu-se să privească în altă parte decât la mine şi reuşind cu dificultate, mersi, ştiam că înţelegi.

– Sunteţi foarte frumoasă, îi şuşotesc după o clipă de tăcere în care doar bătăile inimilor noastre...

Nu reacţionează. Mai fac un pas către ea.

La care dânsa face unul înapoi.

– De acum înainte, când mă voi gândi la Sicilia, nu voi vedea decât minunatul dumneavoastră chip. Pot şti cum vă numiţi? Până şi visurile au nevoie de un nume.

Drăguţă chestie, nu? Aproape poetică pe la margini. Ei bine, crede-mă sau du-te să o încasezi de la greci, persoana asta sălbatică nu-şi abandonează muţenia. Iar eu, mă cunoşti, până la urmă asemenea cioace mă agasează.

– Totuşi trebuie să simţiţi undele ce pleacă dinspre mine? mă

aventurez, gândindu-mă că nu undele, ci mai cu seamă antena a pornit în direcţia ei.

Îmi îngădui un al treilea pas. Ea, cu spatele proptit de birou, ce poate face? Doar să scuture din cap, privind cu teroare spre uşa închisă. Întind mâna spre bărbia ei. I-o aşez cu delicateţe pe maxilar Urmează o scurtă clipă când nu se petrece nimic. Să zicem că de fericire, dacă aşa ceva îţi poate face plăcere – ce treabă am eu? Ea închide pe jumătate ochii. Pe jumătate, repet, cât să văd că privirile îi rătăcesc la întâmplare. Că devin mai puţin aprinse...

Mâna îmi coboară până la avanscena doamnei. E ceva maşinal, am o incorogibilă pornire de pipăie-glande. Atunci, cu promptitudine, ea îmi ia dextra şi o duce la gură. Îmi spun în nu ştiu ce (in petto, cred?) că are parte de o carburaţie tocmai bună. Dacă împrejurările mi-ar îngădui, aş composta-o ca pe o regină pe domnucă (făcând-o să nu mai fie atât de fudulă). Dar ea mă aduce imediat la realitate. Există femei care te înşală – grozav de multe, majoritatea suprazdrobitoare. Dar şi altele, care te aduc la realitate de o manieră colonelă (de ce întruna generală?); primele sunt mai atrăgătoare decât celelalte. Eu, încrezător ca băiatul care, convins de campania publicitară, cumpără talismanul Perlimpinpin, îmi închipui că doamna îmi va săruta falangetele, îmi va linge adâncitura din podul palmei (chestie pe care o ador, dat fiind că-mi repercutează frisoane până la terminaţia măduvei spinării). Zexe, frate-meu! Ştii ce-mi face javra? Mă muşcă. Dar nu la şmecherie. Ca lupoaica romană, băieţi! Cum muşcă Béru dintr-un antricot. La sânge, pricepi? Abia dacă nu mi-a prelevat o bucată de carne. Colţii ei cvadragenari mi-au practicat şase găuri în muchia palmei. Sângerez şi mă ia dracul de durere.

Contemplu stricăciunile. Pe urmă o privesc pe femeie până în fundul ochilor, cum procedează Giscard cu Franţa.

– Fiecăruia i se înfige ceea ce merită, murmur. Nu contează, sunteţi atât de frumoasă...

Splendid, generos, nu? Gaullist, cu siguranţă.

La care – întrucât situaţia, prelungindu-se, ar risca să-mi dea aerul unui imbecil –, telezbanţul se pune pe ţârâit taman la vreme. Parigi (la capătul celălalt al firului). Moş Tăgârţă.

– Ei bine, va să zică dumneata eşti?

Fraza lui de atac. Eternalmente aceeaşi: „Ia spune!" Adevărat şoimar. Când şoimul care sunt coboară pe mâna lui înmănuşată, el îi priveşte înainte de toate ciocul, fără a se sinchisi să afle dacă a pierdut sau nu din pene.

– Valiza a fost găsită, boss.

– Perfect – o ai?

– Vreau să spun că un amabil signore Aldo Cesarini, la care mă aflu în acest moment, pretinde să i-o cumpărăm.

– Ia te uită!

Tăcere.

– Scump? lasă directorialul să-i cadă neglijent.

– Aşteaptă o propunere pe măsură.

O nouă tăcere.

– E stupid, bombăne venerabilul suzeran.

– Nu ştiu, sunt într-o situaţie care nu permite deloc târguiala.

Organul Beşlegii se înăspreşte.

– Colac peste pupăză!

Răzbate o mare nemulţumire. Se stăpâneşte să nu mă trateze de idiot notoriu. Şi-a dat seama la timp că săpuneala nu e chiar nimerită.

Lansez din nou dandiluşca.

– S-ar cuveni deci să avansăm un preţ.

– Desigur. Propune-i cincizeci de mii de franci. E ultimul meu cuvânt.

Şi închide brusc, ca să-mi dovedească profunda lui reprobare. Te prinzi la figură?

Femeia merge să deschidă uşa, după ce a pus la loc receptorul-anexă. Fiindcă ne-a urmărit conversaţia, ceea ce mă lămureşte de ce Cesarini i-a încredinţat sarcina de a regla împreună cu mine problema telefonului: madama vorbeşte franceza.

Întorşi în sala comună, am stupoarea să constat că Béru a lichidat fenomenala porţie de spaghetti. Prăbuşit pe masă, cu umerii proptiţi în coate şi capul proptit între umeri, moţăie slobozind gaze intempestive. Întoarcerea mea abia dacă-l face să reacţioneze. Fiica bătrânului îl pune pe acesta din urmă la curent cu situaţia. În timp ce ei discută în limba maternă, eu îi cer Matahalei câteva explicaţii cu privire la prezenţa lui aici. Îmi povesteşte că patru poliţişti în uniformă au venit să-i caute la *San 'Antonio* pe Lila şi pe el şi i-au despărţit. Pe el l-au adus în această casă, unde a cerut de mâncare. Chestie pe care a halit-o.

Scoate un pârţâit violent, îl dublează, pretinde să alunge consecinţele olfactive vânturându-şi cu o mână grea bazinul şi cere de băut. Juna îl serveşte. El bea. Răsucesc o batistă în jurul mâinii rănite. Japiţa aia m-a muşcat rău de tot şi mă străbat junghiuri până în dreptul cotului.

Aldo Cesarini a terminat de vorbit cu fiica lui. Merge la fereastră, şuierând printre dinţi. Cât ai zice peşte, apar mercenarii de adineauri. Omul cu sprâncene feroce le spune ceva.

Cu o remarcabilă unanimitate, tipii îşi scot cuţitele. Să juri că asişti la un balet modern. Cele patru „clic"-uri clinchetesc în acelaşi timp. Iată că domnii ne înconjoară, pe Grasul and me. Pregătiţi pentru marea scenă a ducelui de Guise (ca să ne deghizeze în mortăciuni).

Atunci marele patron se ridică. Cu amândoi pumnii proptiţi în masă. Se apleacă pe deasupra farfuriei golite a Maiestăţii Sale.

– Destul v-aţi bătut joc de mine, zice.

– Nu e mulţumit? întreabă Béru.

Amân răspunsul, aşteptând continuarea. Ochii aproape albi ai interlocutorului nostru vorbesc despre ură, ameninţare, ucidere, voluptatea răzbunării – pe care o cloceşte, o degustă cu anticipaţie...

– Această ridicolă propunere e dovada că încercaţi să mă trageţi pe sfoară. Valiza aia pentru cincizeci de mii!

Râde atroce.

– Se prea poate, domnule Cesarini, ca documentele să nu valoreze mai mult.

– A, zău?

Faptul că i-am spus pe nume l-a atins la amorul propriu şi chestia nu i-a convenit

– Barone! zbiară.

Şi uite-l pe barone Vittorio-Emanuele Popoli, în ţinuta de înmormântare de azi dimineaţă. Dar nu e singur. Un dur cu mânecile suflecate îl escortează, cu o petardă vârâtă sub centură. Al naibii de palid verişorul. Cu un soi de rateuri la horoscop. Se simte rău în nobila sa piele. Temător ca particula nobiliară să nu i se rostogolească în craterul Etnei...

Ce se petrece oare? De ce această răsturnare de situaţie?

Bătrânul Aldo se duce la Popoli şi scoate din buzunarul acestuia un afurisit de carneţel cu coperţi negre.

– Carnetul lui de zbor! ne anunţă.

Îl răsfoieşte, se opreşte la o anumită pagină şi lecturează:

– „24 mai: o umbrelă de damă; un aparat Nikon; un portofel conţinând opt sute de dolari şi o sută douăzeci de mii de lire; o sacoşă Air France conţinând un termos plin cu cafea; o cutie cu prezervative; o oală cu haşé de porc; un număr din *Ici-Paris* şi o sticlă de Côtes du Rhône; o trusă de toaletă; o mică valiză neagră conţinând hârtii dactilografiate; un aparat de ras; o carte scrisă

într-o limbă străină; o pijama albă; un etui de rachete de tenis conţinând o rachetă de tenis." Iată, îmi declară Cesarini, într-adevăr baronul a găsit valiza pe 24 mai. Bun. Ne-am pus la curent cu venirea voastră în Sicilia şi cu intenţia voastră de a fura această valiză. L-am rugat pe baron să ne încredinţeze tranzacţia. El a acceptat. Dar în clipa când s-a dus să caute valiza, a constatat că aceasta dispăruse.

Sar până-n tavan.

– Ai?

Notează că aş fi putut emite o exlamaţie mai puţin banală, cum ar fi „Haide, haide! Mă duceţi cu preşul!" „Ce vrea să zică asta?" sau chiar „Râdeţi de mine!" Fapt este însă că un singur „Ai?" mi-e de ajuns şi că, dacă toţi anonimii mei confraţi ar dovedi aceeaşi grijă pentru economie ca şi mine, ar contribui la rezolvarea crizei de hârtie, cum ni se recomandă prin intermediul afişelor.

Îţi jur cu mâna pe inimă: strig „Ai?" fiindcă ştirea e stupefioasă, antiderapantă şi oleacă oleaginoasă în contextul ei principal. Valiza furată de la Populi! Drace şi paradrace, cine a făcut-o? Cinecumcând? În ce scop?

Să fie vorba de o şmecherie?

Ei bine, ca noutate nu e deloc banală.

– Îţi spun eu ce s-a întâmplat, continuă moş Aldo.

– V-aş rămâne dator, ripostez.

– După ce boarfa aia vi l-a denunţat pe baron, v-aţi dus la el acasă. Aţi scotocit, aţi dat peste valiză şi aţi ascuns-o.

– Dar nu...

– Linişte! Pe urmă, fiindcă îl alertaseţi deja pe Donato Convolvolo, aţi hotărât să vă continuaţi jocul şi v-aţi dus să reclamaţi de la baron valiza. Până ce ai telefonat la Paris, aveam îndoieli. Îmi spuneam că baronul, poate informat de Convolvolo,

pitise nenorocita aia de vliză ca să încerce să profite de ea mai târziu. Da, ar fi fost cu putinţă... Dar acuma ştiu că nu. Suma pe care mi-o propui dovedeşte că dumneata eşti hoţul.

Béru, care tocmai a adormit, obosind să mai urmărească o conversaţie pe care nu o înţelege, slobozeşte câteva bubuite nu lipsite de interes pe plan sonor. Glasul adâncurilor. Rămâne prezent până în fundul absenţei sale Grasul. Măruntaiele lui vigilente continuă să o afirme de dincolo de inconştienţă.

– Domnule Cesarini, argumentaţia dumneavoastră nu stă în picioare şi vă voi demonstra asta în mai puţin timp decât le trebuie căpcăunilor voştri să arunce în craterul Etnei o fată fermecătoare. Dacă aş fi avut valiza – mă ascultaţi, domnule Cesarini? Dacă aş fi avut valiza, ce mă oprea să vă ofer o avere fabuloasă, *de vreme ce aş fi ştiut că nu mi-o puteţi restitui*? Dimpotrivă, relativa modicitate a sumei propuse vă dovedeşte buna mea credinţă.

Aici mi se pare că am marcat un punct.

Şi chiar marcat pe „i"-urile verbului „a impresiona".

Bătrânul rămâne o clipă nehotărât, cu ochii aproape închişi. Doar un colţ al buzelor i se mişcă, pentru a suge din trabucul năclăit care pute a catran în fuziune. Am impresia că i-am telescopat mentalul. În cele din urmă, scoate din gură oroarea aceea cu combustie lentă şi o îndreaptă către mine.

– Oricum, ceva şchioapătă în povestea asta şi o să descopăr eu adevărul. Nu oferi cinci milioane de franci vechi pentru nişte documente care au motivat deplasarea în Sicilia a doi agenţi şi au pricinuit moartea celui care a lăsat să-i fie furate.

A fost rândul lui să atace cu dama. Bătrânul ăsta îndărătnic are nasul fin. A înţeles că aparenţele sunt înşelătoare. Vrei să afli părerea mea? Ei bine, Big Boss-ul s-a purtat ca regele proştilor.

Şi-mi cântăresc cuvintele. Aş fi putut spune: împăratul. Să-i facă bănuitori, după ce eu pusesem la cale toată afacerea! Există, îţi jur, pensionări anticipate care se ratează!

Şi pe urmă?

Ai să vezi cum alunecăm în stranietate.

Arcaşii lui „dom" mă împing afară. Traversăm curtea care miroase a lemn, a clei de lemn, a vopsea proaspătă, ca să ajungem în atelierul zărit la sosire.

Lumină.

Bizară viziune. Ştii ce fabrică Cesarini?

Sicrie! Asta e acoperirea lui, raţiunea lui socială oficială: negustor de cutii pentru oscioare.

De-ai vedea tabloul, pretine, slipul tău n-ar mai apuca sfârşitul de săptămână! Piramide de coşciuge. Care mai de care mai burduhănos. Sculptate. Pictate. Cu incrustaţii formidabile. Unele cu fresce, altele cu inscripţii latine, altele cu Hristos în chip de mort. Unele seamănă cu nişte morminte din Westminster Abbey; capacul e un înger sculptat, în mărime naturală (nu am văzut niciodată îngeri naturali, dar îmi închipui). Altele au lucarnă, ca să te poţi benocla la ocupant şi să-i poţi trimite sărutări după moarte. Descopăr unele cu baldachin, pentru bogătaşi. Altele sunt în formă de barcă, graţioase cât cuprinde: un skif pentru trecerea Rubiconului... Unele cu urnă incorporată; şi altele ca un mausoleu de apartament.

Parcă am fi la Salonul Sicriului Sicilian. Sunt coşciuge pentru toate vârstele, pentru toate gusturile. Copârşee de tânără fecioară; copârşee de om de afaceri; copârşee de mamă-mare. Şi totodată: de notar, de medic, de ţăran, de negustor, de pescar, de pastor, de

hoţ, de homosexual, de viticultor, de comisar-gardian, de agent de poliţie, de tehnocrat, de birocrat, de poet, de bărbos, de prefect, există până şi un sicriu de pontif, căruia i s-a amenajat o semiremorcă pentru tiară, ca şi o galerie pentru cârjă, cu fixări de securitate şi chivot amovibil. O serie de sicrie pentru militanţii comunişti (pe capac sunt pictate secera şi ciocanul, cu o mică cruce deasupra). Sicrie-sabot, pentru cocoşaţi. Sicrie de bancher (din oţel, prevăzute cu o broască cu cifru). Sicrie de pompier (ignifuge). Sicrie de cursier ciclist (cu ghidonul jos, mânere de duraluminiu perforat, două sacoşe, zece viteze). Sicrie pentru odihna veşnică, cu garnitură anatomică personalizată, din poliester. Niciodată n-am văzut o gamă atât de cuprinzătoare. Nici nu ştiam că aşa ceva există. Sunt stupefiat. Stop!

Torţionarii mei (fiindcă asta devin) mă leagă din nou. După care – ei nu, îţi jur, trebuie să trăieşti aşa ceva ca să crezi – mă întind într-un sicriu capitonat. O dată operaţia încheiată, pun la loc capacul şi îl prind în şuruburi. Auzi, nu credeam că Sicilia e chiar atât de funebră. Din fericire, în capac e o gaură cam la nivelul feţei mele. O gaură nu mai mare decât o modenă de cinci franci, dar care, ca deschidere, valorează mai mult decât o bancnotă de cinci sute, nu?

Aud vocea bătrânului Cesarini. Care bătrân trebuie să fi apărut la finalul operaţiunii.

– Stai bine acolo?

– Adevărat vagon de dormit.

– Acolo ai să rămâi până vorbeşti

– N-am nimic de spus.

– Atunci până o să găseşti ceva să-mi spui. Pare să nu însemne nu ştiu ce chestie, dar e o încercare ce dă totdeauna rezultate excelente. N-am cunoscut nici un eşec. Cei mai încăpăţânaţi au cedat în a patra zi. Dar, în general, nu se rezistă atât. Te previn că va

trebui nu numai să-mi spui adevărul, ci şi să-mi faci dovada că ai spus adevărul. Voi trece să vorbim o dată pe zi, nu mai des. Dacă nu-mi vorbeşti mâine, va trebui să aştepţi până poimâine şi tot aşa; ai înţeles?

Se apleacă, şmecher, până la gaură şi îmi expulzează în sarcofag o enormă gură de fum acru.

Mă apucă tusea.

Vei fi absolut singur în coşciugul tău! Bun titlu de serie black, nu?

Dar care nu se justifică. Fiindcă e plin de lume în cutie la mine, băiete. Inşi pe care i-am cunoscut şi i-am crezut uitaţi. Inşi pe care îi iubesc ori care-mi sunt antipatici. Bătrâni, tineri, femei, bărbaţi. Iată că-mi dau buzna în sicriu, o mulţime. O moacă de hotelier venind să se informeze, la masa mea, cum mi se pare puiul în oţet. O bătrână ciudată şi aproape oarbă, pe care o ajut să traverseze Bulevardul Haussmann, într-o dimineaţă de iarnă. O fată, instalându-se pe divan pentru dragoste, prea binevoitoare pentru gustul meu, prea iute, prea curând impudică. Bărbatul simte nevoia să-şi înveţe partenera cu impudoarea; e oripilat să o găsească de-a gata. Vrea să se corupă pe el însuşi. Gustul deflorării e marota lui. Virgintatea îl fascinează fiindcă nu aspiră decât la a o face să înceteze. Şi iată un cârd de prieteni, de prietene... Mutre pocite, de toate soiurile. Tapeuri înverşunaţi. Bârfitori prin vespasiene. Băşcălioşi jigăriţi. Indivizi, tipi şi tipese. Neadaptaţi, redundanţi. Un dentist. Pe cuvânt: un scoate-fasole, care puţea precum o carie, în bluza lui murdară. Şi alţii: inşi cu mutra serioasă, compătimitori profesionişti. Unchi, mătuşi, poponauţi sugaci, lingăi de fese. O mare adunare populară în coşciugul meu, ca la Unu Mai între Piaţa Naţiunii şi cea a Republicii. Proşti de companie. Muşte de rahat, excitate de punerea mea în sicriu. Roind în pas de atac prin eter,

pentru o benoclare de complezenţă. O să crape San-A.? *Achtung*, vrem să-i restrăbatem gândurile pentru o ultimă oară, să-i păstrăm o amintire frumoasă, până nu a început să derapeze pe noroi. Să ni se restituie o dată pentru totdeauna, înainte de a crăpa, caimanul ăsta îmbuibat cu senzaţii. Aşa că defilează. Şi când îi gonesc, noi mutre le iau locul.

Nu mi-e frică. Tot încasând-o, devii fatalist. Viaţa te preface în cuirasă. Ai văzut carcasele de homari, în pubele, la 1 ianuarie? Ei bine, aşa sunt şi eu. Îmi rămân aparenţele, carapacea – dar substanţa, ia spune? Şi-a luat tălpăşiţa prin suzetă. Hăpăită de toţi devoratorii ăştia murdari, tăiată în bucăţi, defecată deja. O amintire a substanţei, fâşii agăţate de cochilie pentru a sta mărturie. La finalul analizelor. Biopsie. Cât să spui că fusese o măduvă bună, al naibii de substantifică. Dar care nu mai e. Şi vei sfârşi în starea de carapace goală. Noroc că nu-ţi halesc şi mutra. Asta e incomestibilă. Îţi fac cadou propriile tale gânduri, drăguţ din partea lor, nu? Nu-i interesează ce ţi-a rămas prin mansardă. Are gust rău. Îţi poţi cloci ideile negre, ca un bătrân şontorog, le poţi înăbuşi pe jumătate sub pânze de păianjen. Cadou! E ceva lipsit de orice valoare de piaţă. Fără efect asupra glandelor. Nici măcar nu se poate băga în anus. Aşa că ţi le abandonează cu generozitate.

Nu, pe cinstite, nu mă plictisesc deloc în coşciugul meu cu gaură. Respir prin ea (prost) un miros de lemn proaspăt; care, încetul cu încetul, se schimbă pentru a face loc mirosului meu. Izul unui om închis brusc într-o cutie e cadaveric. Fezandat. Mă împut. Iată de ce nu rezistă tipii trataţi astfel de către bătrânul Aldo. Nu foamea îi reduce la neputinţă, nici setea. Ci putoarea proprie. Se afumă cu izul lor. Puah... Îi apucă nebunia. Îşi put în nas, pricepi cum vine asta? Îşi adulmecă avarierea, slobozirile. O viaţă de netrăit. Simt nevoia să fugă de ei înşişi, într-o baie de spumant şi în valuri de

colonie. Parfumul a fost inventat numai pentru a le reda oamenilor încrederea în ei.

Defilarea se estompează. Pe semne că moţăi. Şi întrerup somnolenţa cu mici intervale de revenire la realitate. Ca şi cum aş cădea în tenebrele infinite ale mentalului. Lunecare. Emergency! Toboganul salvator (Dali).

Apoi, deodată, alertă. O izbitură. Ce izbitură e asta? O alunecare. Pe pipăite, cineva caută şuruburile cu fluturaşi ale sicriului. Le acţionează cu ajutorul unui cleşte. Aş vrea să întreb cine vine aici atât de târziu, dar nu cutez. Îmi ţin respiraţia cu amândoi plămânii. Lipsa luminii, umbletul furiş şi stângaci al nou-sositului mă fac să bănuiesc că individul îşi face de lucru în ascuns de nea Cesarini.

Atunci ce e asta, o minune?

Şi de ce nu? Îţi aminteşti de prima minune săvârşită de Iisus? S-a dus la cea mai mare urgenţă: a preschimbat apa în vin: Primior vi-l ofer.

Trec vreo şase minute. Capacul basculează. O perioadă de aşteptare. Simt o respiraţie, la câteva ancabluri de faţa mea. Nu clintesc nici un deget. Atunci o mână neliniştită (mâinile neliniştite sunt preferinţa mea) mi se aşază pe figură, să constate dacă mai trăiesc. O mână de femeie. În lumina palidă strecurată prin ferestre, o recunosc pe fiica lui Aldo; da, văduva care m-a însoţit la telefon. Jubilez pe dinăuntru. Va să zică, mângâierea de atunci a fost un bun plasament. Şi-a croit drum prin senzorialul doamnei. Cine seamănă vânt culege furtună; şi cine seamănă dragoste culege patimă.

Aşa că prind acea mână investigatoare şi atât de delicată. Şi îi sărut adâncitura palmei, pricepi? Mmpu, mmpu! Bunuţ. Nu ştiu dacă îmi vine de la claustrare ori chiar de la obscura angoasă prin care am trecut, dar fapt este că intru în încoţopeneală cum intra

cardinalul Danielou în religie. O trag pe frumoasa siciliană spre mine. La început, ea rezistă. Dar tu, doamnă, i-ai rezista mult timp lui San-A.? Când mâna lui îţi acoperă cu unde lubrice mâna, când respiraţia i se înăspreşte, când efluviile lui îmbătătoare te iau cu asalt? Aşa că vine către. Nu eu o pun să se suie în copârşeu, ea singură umblă să învie morţii. Drace, stai niţel, nu te învârtoşa atât de iute – am uitat că eram legat. Ei bine, nu contează; înainte să mă fi luat de mână, mă dezlegase – aşa îţi convine? Atunci să-ţi continui şedinţa.

După cum ziceam, o trag irezistibil către mandea. Şi dânsa se lipeşte atât de strâns de repausatul care sunt, încât o parte a persoanei mele încetează cu vehemenţă a mai fi orizontală – şi uite că se ardică asemeni unui cucoşel belicos (şi n-am spus belitos). Aşa o putere de cumpărare, măi nepotu-meu! Uiuiu – dacă nu-i îndeplinesc dorinţele, o să semăn cu un storcător de fructe. Şi dama ştii ce-mi face? Încalecă sicriul, nici mai mult, nici mai puţin. Cursă cu obstacole. Chestie la care eu îmi slobod câinele din lanţ. Şi ştii că signora s-a prins cât ai clipoci? Uite-o că mi-ţi saltă fustele până mai sus de linia de plutire. Sus inimile, jos târtiţile! În ţara asta cu moravuri timide, desuurile feminine, ce să-ţi povestesc, nu urmează moda pariziană. Chiloţii acestei scumpe sunt mai naşpa decât unii de văduvă. De i-ai vedea, i-ai şi trimite la muzeul slipului. Ascuzătorile de pitulice de-a lungul erelor. Ăştia de aici ar reprezenta secolul al XVIII-lea. Lungi, strânşi sub genunchi cu fundiţe – şi cu o crăpătură mai din gios. Curat chilipir. Într-o zi, într-un bordel, am văzut un bătrân bulangiu înţolit cu un astfel de veşmânt antediluvian. Se lua drept mă-sa-mare. Trebuia să-i spui doamnă, se dădea în vânt după asta, cerea să fie tratat de ştoarfă. Un poem! Mie, chiloţii dulcineii îmi umplu inimaţul cu dulci fiori. Rar lucru să întâlneşti gagici echipate, pentru tărbacă, în maniera french-cancan. Nu rata ocazia. Mă orientez pe pipăială. Şi dau peste o

pală de fân, Dumnezeule mare! Flora mediteraneană – şi alta nu. Generos, abundent stufăriş. Ai impresia că e vorba de o ghimirlie lăsată pârloagă. Te simţi devenind pionier temerar. Îmblânzitor de păduri tropicale. Pe de altă parte, în materie de lubrifiere nu e nevoie de Lesieur. Dameza e pregătită pentru marea înfulecare. O poţi vizita fără să-ţi dai jos rucsacul. De mi-ar fi zis cineva că într-o bună zi voi fi violat într-un coşciug! Mai cu seamă de această manieră ecvestră. În culmea preparativelor de potriveală, tocurile persoanei alunecă pe pardoseala, şi susnumita îmi cade, cât e de ofertantă, drept în colţul de sus al echerului. Drace, frumoasă ţepăluire! Ce simt oare în vârful sabiei – nu cumva să fie pancreasul? Ori poate duodenul – ce spuneţi, domnule doctor?

Răsună un ţipăt. De durere. O readuc pe doamnă în poziţia de echilibru controlat. La care dânsa, plină de râvnă, răspunde cu o serie de servicii rapide. Nu ştiam că ăstea de prin Sicilia sunt atât de dotate pentru jumping. Cu toţi catârii din regiune... Şi vrea. Şi re-vrea. Şi încasează.

Îi dau pe săturate.

Cu siguranţă că, după această manevră, o să se aleagă cu rosături pe partea de dinăuntru a coapselor. O să umble ca Ludovic al XV-lea această Madame-Sans-Soţ. După felul cum se deschide către viaţă, e fatal!

Prin apropierea finalului, frenetizează. Se apucă să rostească un Te salut, Maria. După care se sfâşie pe cinstite, ca o pânză. Dacă nu cumva i s-au despicat, în sfârşit, chiloţii? Da, trebuie că sunt chiloţii, care se declară în faliment. Ne ia cu leşin de plăcere. Călăreaţa scoate un strigăt asemeni celui al mangustei la capătul rutului. E dureroasă de fapt supercoţăiala. Excesul de plăcere se exprimă prin scâncet.

Iată că doamna îşi vine în fire. Coboară din şa, se repune în ordine cu încetuţul. Eu, dacă ţii să-ţi precizez, am rămas flămând.

La fel de ferm în privinţa preţului, din os masiv de esenţă pură, cu trandafirul sculptat în granit. Încurcat, neştiind cum (şi în cine) să mă destind.

Bagă de seamă că asemenea chestii se mai întâmplă. Cu toate că, de obicei, mai degrabă dămiţa rămâne cu nevoile suspendate, în vreme ce nenicul, eliberat, dă fuga să-şi săpunească chelbosul cu guler răsfrânt.

Buimăcit, mă ridic în capul oaselor.

– Mersi! şoptesc.

Politicoasă, ea răspunde:

– Nu, eu trebuie să-ţi mulţumesc.

Fiecare şi-a adus contribuţia personală. Ea mi-a dat libertatea, eu i-am procurat o clipă de mare bucurie.

Ne strecurăm spre uşă. Pe care eu o întredeschid.

Şi ştii peste cine dau, în picioare, în mijlocul curţii? Să-ţi spun? Peste văduvă! Exact; persoana pe care crezusem că o ţepăluiesc e afară, cu o puşcă în mână, cu o înfăţişare sălbatică – lupoaică înfuriată...

Reacţia mea e să bâigui, în limba maternă: „Păi atunci... "

Pe urmă să mă întorc.

Maica-mare venise să mă elibereze.

Of course, impresia pe care o ai, de la bun început, nu e deloc plăcută.

Ba nu, e altceva, mult mai nuanţat. Seamănă cu descoperirea unei frustrări. Şi totuşi, foarte repede, devine bucurie. Ca dovadă, uite că mă apucă un râs nebunesc. Tânăra văduvă pare siderată să-şi vadă mama. Ambele dame trăncănesc în dialectul lor. Iute-iute. Meliţând din mestecători. Împroşcându-şi salivele. Zbierând cât le ţin bojocii. Vor ajunge să se ajute şi cu mâinile?

Nu. Încetul cu încetul, dameza cu puşca se înmoaie. Încheie cu o ridicare din umeri. Cu atât mai mult cu cât, atrasă de chiloman, şi face apariţia şi fiică-sa. O nouă salvă de blablataje, de data asta în trei. Graţie autorităţii ei, bătrâna reuşeşte în cele din urmă să le reducă la tăcere. Piţipoanca de la mijloc se cară, cu iepşoara pe urmele ei.

Îmi aşez pe braţul salvatoarei mâna mai mult decât recunoscătoare.

– Vă pot întreba, doamnă, despre motivele acestei conduite? Mă refer la eliberarea mea.

Ea îmi mângâie mâna.

– Băiete dragă, îmi răspunde, mă răzbun. Şi încă în cel mai minunat dintre moduri.

– Pe cine, doamnă?

– Pe soţul meu, abominabilul Cesarini.

– Aveţi motive serioase să vă plângeţi de el?

Ezită. Apoi:

– Ascultă, băiete, părinţii noştri ne-au căsătorit, cu toate că îl detestam pe omul ăsta plin de cruzime şi îl iubeam pe un altul. Într-o zi, la o nuntă, m-am pomenit şezând lângă Agelo al meu.

Tace o clipă, dar nevoia de a se destăinui e mai puternică:

– În toiul mesei, s-a produs o pană de curent. Mâncam spaghetti. În general, în epoca aceea, când electricitatea abia apăruse în casele oamenilor, panele durau ceasuri întregi şi trebuia să aprindem lumânări. Dar de data asta, a durat doar câteva minute. Lumina s-a reaprins brutal. Prea brutal. Toţi mesenii au scos un strigăt, fiindcă Angelo şi cu mine mâncam aceeaşi macaroană, fiecare de la câte un capăt. Macaroana adulterului! Aldo s-a ridicat de la masă. L-a chemat pe Angelo în curte. Când a revenit, în scurt timp, avea în mână cuţitul plin de sânge. Şi a venit să-l şteargă de rochia mea. Pe urmă m-a luat de păr şi mi-a vârât faţa în farfuria cu spaghetti. De atunci, fiule, vreme de patruzeci de ani, a făcut acelaşi lucru în fiecare zi lăsată de Dumnezeu. Seara, înainte să merg la mine în cameră, trebuie să gătesc o farfurie de spaghetti, iar Cesarini îmi înfundă faţa în ele – şi abia apoi se duce la culcare. De-a lungul anilor, setea de răzbunare mi-a crescut. Am tot aşteptat să vină clipa potrivită. Iar mulţumită ţie, iată că a venit. De asta te-am eliberat. Şi-ţi mulţumesc că m-ai copleşit cu temperamentul tău focos, de francez. Mi-ai dat senzaţii pe care nu le cunoşteam. Fireşte, soţul meu e un ţap în călduri – totuşi, fără tine, băiete, practic aş fi murit fecioară.

Lacrimi de infinită recunoştinţă îi strălucesc în priviri.

– Şi ce-o să spună când va afla?

– Spună ce-o pofti. Vom pretinde, fiica mea, nepoata şi cu mine, că în lipsa lui au venit să te elibereze nişte bărbaţi.

– Unde-i acum?

– Cine ştie? Aldo nu mă ţine niciodată la curent cu activităţile lui. După ce te-au închis în sicriu, a plecat cu banda lui.

– Şi amicul meu, grasul petrecăreţ?

– L-au luat cu ei.

Doamne Dumnezeule! Îmi sângerează inima. Îmi fac o cruce până la buric. Predau cursuri de disperare, prin corespondenţă şi prin semne. Béru! Numai de nu i-ar da lovitura cu Etna! O lovitură cu Etna (mai ales când are loc la 18 Brumar) nu se iartă[5].

Răsună un sforăit de motor. Mă pun în gardă. Doamna cumsecade şi revanşardă mă linişteşte cu un gest.

– Fii pe pace, e fata mea. Care te va duce într-un loc sigur, altminteri Aldo ar pune laba pe tine în mai puţin de un ceas. În ţinutul ăsta, domneşte ca un rege.

Într-adevăr, un mic Fiat 600 dezghiocat iese dintr-un hangar. Ezit. Să mă ascund? Şi Bérurier? Apoi îmi dau seama că liber îi voi fi de mai mare folos decât îmbastiliat. Aşa că îi votez doamnei un săru'mâna şi mă instalez lângă fata ei.

Care conduce bine, repede, cu mişcări precise.

Fălcile îi sunt încleştate. O contemplu la lumina lunii revărsate. Când mă gândesc că adineauri am crezut că o descăpăcesc pe sublima asta – şi era vorba de mămica ei! Ăsta da quiproquo! Poate că de-aia nu mi-am dat obştescul stupit? Am rămas mofluz din cauza a ceva neclar care-mi gulgutiza glandimetrul? Plin de poftă, de lăcomie, îmi fac planul cum să mă pui din nou la masă.

---

[5] Joc de cuvinte în original între *coup d'Etna* „lovitură cu Etna" şi *coup d'état*, „lovitură de stat"; la 18 Brumar, Napoleon a răsturnat Directoratul, devenind unicul conducător al Republicii Franceze. (n. tr.)

– Sunteţi din ce în ce mai frumoasă. Pot să vă aflu şi eu numele mic?

Nu răspunde. Mă forţez să râd, un mic hohot gâjâit, care nu duce nicăieri.

– Îmi salvaţi pielea şi refuzaţi să-mi vorbiţi – iată ceva paradoxal.

– Mă supun dorinţelor mamei.

– Trădându-vă tatăl?

– E treaba mea.

– Chiar nu vreţi să-mi spuneţi numele mic?

– La ce bun?

– Simt o grozavă nevoie să-l cunosc.

– Şi unde ai ajunge cu asta?

– Mai aproape de dumneavoastră. Să afli prenumele femeii pe care o admiri e deja un început de intimitate. Pe mine mă cheamă Antoine. Antonio, dacă preferaţi...

Mica tărăboanţă se fofilează pe drumuri de ţară, de-a lungul unor vii. Morişca i se învârte repede, furioasă. Zburdăm printre făgaşe uscate.

– Unde mă duceţi, dacă nu sunt prea indiscret?

– La bunicul...

– Tatăl mamei dumneavoastră?

Încuviinţează. Drace, asta zic şi eu desçendenţă. Sunt longevivi âştia din familie. Nu m-ar mira ca bunicul damezei să şadă cu bunicii lui.

– Şi o să-mi dea adăpost?

– Da.

– Nu e riscant pentru el?

Ridică din umeri.

Care va să zică, peste puţină vreme ajungem, gata. O căsuţă

scundă, împresurată de viţă-de-vie alcătuind o boltă deasupra porţii. În imediata apropiere există un hangar plin de lucruri pe care nu le disting. Pilotesa opreşte al său *car* şi merge să tamburineze la uşă. În cele din urmă îşi face apariţia un bătrânel cu cartoafa babană şi îmbrăcat într-o cămaşă mult prea largă, pe care vreo matahală i-o fi dat-o s-o „lichideze". Îşi ţine cu amândouă mâinile, ca să nu-i cadă, nădragii de velur pe care nu a mai avut timp să-i arimeze.

Fiica îi povesteşte. Moşul mă priveşte fără entuziasm şi spune ceva punctat cu mişcări ale bărbiei. S-ar părea că arată spre acaret. După care închide uşa. Tânăra văduvă îmi desemnează hangarul.

– O să dormi acolo.

– A, da?

Mă benoclez la construcţia jalnică. Nu aduce a Carlton. Dar asta e, securitatea înainte de toate, nu?

Dama mă aude smorcăindu-mă zgomotos şi-mi explică:

– Bunicul e olar. În fund, se află o cămăruţă unde-şi ţine uneltele. Găseşti acolo nişte saci pe care să dormi...

– Vă deranjează să-mi arătaţi drumul? E o beznă de-ţi vâri degetele-n ochi.

Persoana porneşte, orbecăind, în întunericul din magazie. Presupun că, în copilărie, s-a jucat mult pe-aici. Fiindcă ştie unde se află clanţa uşii. Care uşă, deschizându-se, scârţâie straşnic.

– Apleacă capul! îmi recomandă ciceroana.

Intrăm într-o odaie care duhneşte a stătut şi a sulfat. Doamna ia de pe o etajeră o cutie de scăpărători, o utilizează conform instrucţiunilor dinainte memorate şi aprinde un capăt de lumânare. Pe care mi-l întinde. Şi vrei să-ţi spun ceva? Mâna îi tremură. Aşa că eu, care simt cu adevărat asemenea chestii şi mă pricep de minune să le interpretez, ce să mai lungesc vorba – suflu în lumânare. Negru complet, cum se menţionează în scripturile de cinema. O înhaţ de mijloc pe gagică. Lacrimile fierbinţi ale lumânării îmi

curg pe dosul lăboanţei. Dama se agită în stânga şi-n dreapta ca să-mi scape. Din care cauză sunt nevoit să o strâng mai abitir. Zbaterile ei mă pun pe jar. Astfel încât doamna ajunge să-mi simtă corpul delict proptit într-însa. Deodată devine gânditoare. Femeie cu scaun la cap, îşi spune că un paraipan de asemenea amploare nu trebuie lăsat să plece în larg. Ceea ce ar însemna marfă pierdută, fără speranţa de a mai găsi curând o alta: să fii văduvă, în Sicilia şi în casa unui tată ca Aldo Cesarini, nu înseamnă deloc o viaţă de sărbătoare, zic eu. Îţi dai seama că sprâncenatul umblă la puşcoci îndată ce vreun motan toarce pe dinaintea femelelor din hogeac. Mintenaş se preface în căpcăun. Aşa că bietei madame nu-i rămâne decât ca seara, în crivatul cu cearşafuri aspre, să-şi interpreteze la cithara pentru degetul mijlociu *Într-o zi are să vină prinţul meu.* Ori să joace de una singură „Banana". Nu, pe bune, eu reprezint o ocazie de vis, fie spus fără să mă laud mai sus de buric. Caltaboşul ăsta care, proptit în vintrele ei, e cuprins de încoţopeneala lui cea mai de soi, nu-l poate adresa Armatei Salvării însoţit de cartea ei de vizită. Deci uite-o că se înmoaie. Se abandonează. Mi se bălăbăne în braţe. Zece degete dibace îi trag poalele în sus. Persoana nu poartă chiloţi de muzeu, ci un slip normal constituit. Cu care mă joc la fel de măiastru precum s-a făcut vorbire în operile mele mai precedente. Şi practic un înşfacă-fese cu evicţie. Tenderul bine fixat, slipul trimis la plimbare cu sprijinul genunchiului meu răzuitor. Gata, e de ajuns o jumătate de pas, şi doamna scapă de beleaua asta. Uf, that is made! Ar trebui s-o lungesc pe undeva, numai că, pe întuneric şi în harababura de aici, riscă să-şi dezagrementeze toaleta. În picere, San-A. Eşti din stirpea lui Clemenceau, băiete! Aşa că îi înfig un tigru în motor. Ceea ce o face să plutească. Punctul de sprijin ca să răstorni pământul! Văduva porneşte, la verticală, spre al nouălea cer. Imediat ajunge la mare altitudine. De-ai auzi-o cum se fâţâie şi geme, aşa molâu cum eşti prin părţile locului, chestia asta ţi-ar zăpăci frecvenţa.

Ba mai şi sporovăie.

Din păcate, în dialect. Mi-ar plăcea să înţeleg ce zice. Dar încearcă, în asemenea condiţii, să ceri o traducere! Totdeauna, când inoculezi o străină, ar trebui să porţi niscai căşti pe clăpăuge, ca la O, NU, pentru a primi explicaţii pe măsură ce...

Doamne Sfinte, se înfruptă cucoana, nu jucărie! Să recupereze dintr-un foc toţi anii de stătut. Aşa că-şi pune al naibii drâmba la bătaie. Trebuie să i se pară că timpul trece greu. *Mă-nfundai la tine-n şură, Ano, Lugojano.* E chermeza ei de neuitat în seara asta. Noaptea de Valpurgis. Defilarea lăncierilor. Edenul, toată lumea coboară. O compostez umblând cu ea târâş. Ai zice că plimb o încărcătură de reptile. Gagica îmi mişună pe peste tot. Ne oferim amândoi o rachetă zburătoare. Rodeo monumental! Îi frichinesc Strâmtoarea Mesina, îi răvăşeşc întrarea dintre piepţi, îi tamponez Siracuza. Să revezi Palermo! Etna sub asediu. Flici, flaci, fluci! Şi din nou. Şi zdrăngănelul cuprins de turbarea amorului! Cling-cling! E toată a mea, cum Sardinia e toată a ei. Ca să previn instalarea oboselii, o evacuez, o fac să pirueteze şi o aplec cu o apăsare pe ceafă. Iată, acum suntem ca mai înainte, doar că am ajuns mai dindărăt (cel puţin eu). Ai asistat vreodată la cursele de ogari? Nu? Ei bine, apropie-te! Uite, e exact la fel – doar că trufa mea e mai puţin rece.

Pe nepusă masă, ea strigă: „Mămico!"; şi nici nu-şi închipuie ce se potriveşte! Şi cade în genunchi, mai înainte ca mandea să-şi fi spus ultimul cuvânt. Gata, s-a dus puiul cu aţa – în noaptea asta nu mai ajung să-mi vărs focul de pe comoară!

Întinsă pe jos, fericita îmi îmbrăţizează genunchii, cu riscul de a mă face să pic (mesa). Şi-mi plânge, pe dunga pantalonilor, nesfârşita ei recunoştinţă. Horcăie chestii până într-atâta de fără noimă, că nici nu ţi le poţi închipui pe de-a întregul.

Pe urmă – salutare şi frăţie! Îşi ia valea. Totdeauna amanţii se întorc, până la urmă, pe la casele lor.

Aprind din nou lumânarea, îngrămădesc sacii la nimereală, mă întind pe ei şi adorm, ca Republica cu acelaşi nume – zdrobit de osteneală, de emoţii şi toate cele. Uit de Béru, pradă răzbunării lui moş Aldo. Şi de azvârlirea Lilei în Etna. Până şi de cumsecadele doamne Cesarini...

Sfântul Petru!

Mă gândesc la el din pricina unui cocoş răguşit, care taman a cântat de trei ori. Zgomotele dimineţii-devreme se rostogolesc deja către mine. Gemând, mă ridic în capul oaselor. Harcea-parcea Sana! Dornic de o ţeapănă cafea reparatorie.

Deasupra Siciliei, soarele e deja operaţional. Absolut strălucitor, proaspăt lustruit. Uşa deschisă a bunicului arată cât de matinal e personajul. Ticăitorul îmi zice că sunt cinci ceasuri. Penetrez în căsuţă. Omul meu înfulecă dintr-un formidabil castron cu terci, scoţând pe gură zgomote pe care caii nu reuşesc să le producă decât cu anusul.

Îl salut. Prin aburii fierturii, el îmi aruncă o privire indiferentă – şi continuă leorbăiala.

– Aş putea să capăt o ţâră de cafea, scumpe domnule? întreb.

Mă mai priveşte o dată, foarte pe scurt. Şi ridică din umeri. Nu m-aş mira deloc dacă tataia ar avea niscai fisuri pe la devlă. Trebuie că înoată bras, stil fluture, prin propria mansardă, dragul de el.

Îţi dai seama în ce delicată situaţie sunt. Nu e cazul să mă apuc de inventarierea coteţului său ca să-mi confecţionez zămârca atât de râvnită. Pe deasupra, va trebui să iau o hotărâre. Cam pe unde mă aflu în toată afacerea asta ticăloasă? Grozavă idee a mai avut Bătrânul! Ăsta când îşi lasă imaginaţia să zburde, poţi conta

la sigur că dai de dracu'. Iată-mă în plină Sicilie, despărţit de Grasul – şi cu Mafia agăţată de dindărăt. Grozav! Şi ce-o să poată face mister Big Boss ca să mă extragă din această budă capitonată?

Am ajuns la doi milimetri de dezabuzare, când un păcănit de motor mă pune în stare de alertă. Mă pitesc, gata să-mi vând scump libertatea, cum se spune prin manuale. Dar mă liniştesc repede, constatând că, pe o Vespă, îşi face apariţia cea mai tânără dintre cucoanele Cesarini. Cu un batic pe cap şi cu picioarele suficient de bine strânse pentru ca vântul vitezei să nu-i pună poalele-n cap.

Ies la vezeală. Juna mă salută.

– Vă aduc cafea şi cu ce să vă aranjaţi niţel toaleta, îmi spune apoi. Tataia e un urs bătrân, care n-ar ridica un deget pentru dumneavoastră.

– Cerul mi te-a trimis! exult.

– Ba nu, maica-mare.

Departe de ai săi, puştoaica pare cu mult mai sociabilă. Nu dezgheţată, a nu – dar amabilă. Un zâmbet uşor desăvârşeşte aerul primăvăratic pe care îl arborează. Scoate dintr-o sacoşă de plajă un termos, un prosop de baie, un săpun. Apoi, dintr-un dulap, o ceaşcă ciobită.

– Dispariţia mea s-a lăsat cu tărăboi? o întreb.

– Încă n-a fost descoperită, bărbaţii nu s-au întors acasă.

– Şi prietenul meu, grăsanul?

Clatină din cap.

– Nici pe el nu l-am mai văzut.

Bucuria îmi e cosită ca o pajişte în iunie, cu macii şi cu păpădiile ei cu tot. Urâtă dispariţia asta a lui Béru. Totuşi insist să-mi spun că, dacă voiau să se debaraseze de el, nu aveau decât să-l aducă pe marginea Etnei, o dată cu Lila.

– Costumul dumneavoastră e roşu, remarcă tânăra.

– Fiindcă am soilit-o pe o grămadă de saci puşi direct pe pământ. Magazia bunicului tău e un adevărat cuptor de ars oalele.

Îmi întinde ceaşca. Beau cu delectare. Bătrânul continuă să terciuieze. Prezenţa lui indiferentă te deprimă. Aşa că, îndată ce am golit ceaşca, o scot pe gagicuţă afară. Adevărat buchet de flori de câmp puştoaica asta.

– Cum te cheamă?

Mai puţin sălbatică decât maică-sa, îmi răspunde spontan:

– Teresa.

– De ce nu mi-a adus mama ta cafeaua?

– Fiindcă ar fi dat de bănuit. Eu plec în fiecare dimineaţă la Mesina, unde iau lecţii de contabilitate.

O idee nostimă şi olecuţică obscenă îmi telescopează celulele gânditoare. Să aplic regularea de trei compusă. Să cobor panta celor trei generaţii cu alpenstockul meu de ceremonie: mamă-mare, mămică, fetică.

– Ce aveţi de gând să faceţi? mă întreabă juna.

– Vino să-ţi arăt.

– Ce?

Nu-i răspund. Ea mă urmează. S-ar zice că a roşit. Mă întorc în bârlogul meu de peste noapte. Lumina soarelui îl luminează atât cât trebuie. Suficient ca să aştern din nou sacii pe pământ.

Şi pe urmă ştii ce?

Puicuţa se aruncă asupra mea. Gura ei arzătoare o cată pe a lui mandea, iar mâna ei dreaptă ustensilele aceluiaşi. Pe care le află cu inventarul complet. Sper să fii de acord că, pentru o porumbiţă nevinovată, are la fel de multă iniţiativă ca un întreg sindicat. Nu ştiu cine a învăţat-o rudimentele flautului fermecat, dar pe copila asta o iei mai degrabă pe dindărăt decât pe neaşteptate. Cât despre mine, vrei să-ţi spun ce cred? Cinemaul e la mijloc. Cu siguranţă că încasatoarea asta a vizionat pe din ascuns pelicule coţopenitoare.

very edificatrice. De-alea unde dama îl escaladează pe domnul pentru o partidă de trap englezesc. De-alea în care celebrul unt de Charentes întervine taman la ţanc. Porcoase prin toate fotogramele. Cu maimuţăreli care-ţi biciuiesc sângele, sângeretele, eretele, reticulele. De-alea cu ochi daţi peste cap, cu dama care scânceşte că ah-ah-ah, pentru ca domnul să se învârtoşeze până în pânzele decolorate. Îmi ofer un festin cu Teresa. Care Te Reză nu zâmbeşte neam când o ia-n freză. Mult prea ocupată, nu mişca! Conştiincioasă. Lacomă să nu piardă nimic. Trebă s-o integrezi complet, să nu-i dai nici un amărât de centimetru lipsă la măsurătoare. Vrei să punem pariu că escamotează şaua motoretei când umblă pe drumuri cu hârtoape? Mimetismul acţionează peremptoriu. Nici pomeneală să-i scapi câtuşi de cât. Mă simt în ea ca în Ritz. Mă bucur. Cu amândouă mâinile. Şi, supraveghind comportamentul damicelei, îmi spun că de data asta va trebui să nu mai ratez simultanul. E cazul să operăm strâns îngemănarea – ea şi cu mine. Să-mi dau cep preaplinului exact în clipita când ea va porni pe Calea Lactee. Cu mama-mare, când s-a cocoţat pe mine, am fost de acord să rămân pe tuşă; şi cu mama, la o adică, m-am resemnat. Dar la croaziera acestui subiect nou-nouţ ţin să particip cu orice preţ. Când o să plece ea, îmi iau şi eu valea. În primul rând, fiindcă n-ar fi corect să las o fetişcană să se ducă în lume de una singură. Pe urmă, fiindcă încep să am un stoc supranormativ de afecţiune. Dacă înmagazinezi prea mult, marfa se învecheşte.

Iată de ce acţionăm într-un teribil unison. Nu-i cedez tandrei mele inamice nici un deget de teren; dimpotrivă, îi înghesui unul în cala de bagaje, pentru dreaptă măsură. Şi uite-o că începe, încetişor, să îngâne boncăluiala preafericirii. O simt că va ieşi în plin soarele extazului. Ştii cum: respiraţia care se ritmează, devenind treptat melodioasă. Cântecul cărnii, ce mai, să nu ne fie teamă de imaginile potrivite. Şi porneşte în sus pe tobogan. Mă implor: „E

rândul tău, băiete. Puicuţa a plecat în turul de pistă final, se poate lipsi de motociclistul care a remorcat-o, acum aleargă prin forţe proprii. Nu-i mai trebuie ajutor, are dreptul să părăsească edecul. E timpul să se năpustească, aşa ca un om mare, către linia de sosire. Hai, puştoaico! Încearcă-ţi norocul. În viaţă te bucuri de unul singur şi mori de unul singur. Tot ce precede acest moment e fiţăraie, comedie pe saltea. Taie panglica, fetiţo! Marele flux. Aruncă-te spre apoteoză. Ai căpătat deja tricoul galben. Ai grijă, mai cu seamă, să nu ratezi dozajul. Nu te înălţa prea repede. Rulează apăsat, micuţo. Ai grijă să nu rămâi prea mut în coardă, să nu te laşi închisă de pluton. Juisează în trombă, puiule. Fie să beneficiezi de un lung şir de revărsări superbe."

Cât despre mine, iau şi eu sprintul final.

Şi iată că nu mai pricep nimic. Trebuie să admiţi că, atunci când senzorialul ţi se învârte la turaţia maximă, nu-ţi mai rămâne nici vorbă din spiritul deductiv. Micuţa Teresa se apleacă în faţă până ce dă cu dovlecelul de paviment. Obnubilată de spasmul final? Ia aminte că am văzut mămici care se dădeau în bărci până le lua cu leşin. Supravoltate ale reşoului, care se prăvăleau, carbonizate de orgasm. Câţi antrenori de fotbal nu-şi pierd cunoştinţa când echipa lor se califică pentru escalada la vârf!...

Numai că un miros nepotrivit îmi şifonează nările.

Duhneşte a pulbere. Şi nu de strănutat, îţi jur. Mă întorc, tembel, bâţâind, cu cap-compasul derutat că s-a pomenit pe nepusă masă în aer liber, vibrând, pierdut, comoţionat. Pe moment, nu văd aproape nimic. Foarte vag, o siluetă mai întunecată decât întunecimea. Dar mirosul de pulbere invadează localul. Iar silueta are un glas. Chiar dacă e englezesc.

– Sus labele, dacă nu vrei să capeţi şi tu unul în tărtăcuţă.

Mă supun maşinalmente. Sunt fascinat de micuţa Teresa, lungită pe saci, cu faţa în jos, cu ceafa ţăndări.

– Ieşi!

Silueta se trage înapoi, se smulge din penumbră ca să iasă, de-a-ndaratelea, la lumină. E vorba de un negru. Foarte înalt, îmbrăcat în culori închise, purtând o pălărie de pânză. Pe frunte are o pereche de ochelari de soare cu lentile barosane, ochelari pe care, cu o strâmbătură din nas, îi face să cadă în dreptul ochilor. O cicatrice adâncă şi scurtă îi împodobeşte cu un şănţuleţ ciudat bărbia pătrată. La degetul mic îi văd strălucind o piatră preţioasă – un topaz. Ţine în lăboanţă o petardă bizară. Extraplată şi redusă ca dimensiuni. N-am mai văzut până acuma un astfel de pistol. Nu are surdină, totuşi nu produce nici un fel de detunătură. Şi e atât de plat, încât ar putea servi drept semn între paginile cărţii de faţă.

Negrul are o mustaţă subţire. În asemenea cazuri de excepţie, nu-i captezi pe oameni cu toptanul, ci pe bucăţele. Aşa că îi remarc batista de mătase violetă din buzunarul de la piept al hainei, cămaşa violetă, şosetele violete, care alcătuiesc un ansamblu destul de armonios cu costumul uşor, gri-antracit.

Îmi face semn să mergem în căsuţă. Unde aşteaptă un alt nene. Prin opoziţie, acesta e livid, cu o mutră de pasăre, cu nasul coroiat, cu obrajii supţi, unde vegetează câteva fire de păr ce trec drept favoriţi.

Şi bătrânul tată-mare e „out". Zace cu faţa în castronul cu terci. Şi e mânjit tot cu roşu, din cauza găurii păcătoase de la tâmplă, pe unde iese un soi de reptilă purpurie.

Iată nişte domni care iau lucrurile în serios, fără să se preocupe de preambuluri. Întâi ucid şi pe urmă somează. Ceea ce îmi de dă gândit e că nu sunt sicilieni. Ghicesc că ne afundăm, cu veselie, în niscai complicaţii inextricabile, de unde risc să nu mă mai extrichez.

Noii mei pretenari nu ciripesc nimica, mărginindu-se să mă ţintească cu armele lor ciudate. Aştept până ce un anumit pachet de secunde se deghizează în minute şi, răbdarea nefiind virtutea mea arhiepiscopală, întreb:

– Stăm aici pentru autopsie sau ce?

Păsăroiul încetează să mai rumege gumă. Şi-o depozitează între gingie şi obraz şi grăieşte:

– Închide-ţi fleanca aia împuţită, că te găuresc!

Cu o voce de castrat, care s-ar preta la râs, dacă mi-ar arde să râd; dar nu-mi arde.

Un sforăit de motor. Pe drumul hârtopit, se anunţă o mare tăblărie americhenă, neagră, cu o fâşie crem întinsă de la faruri până la tamponul de dindărăt. E condusă de un galben, stil japoneică sau asimilat. Aşa că sunt reprezentate aici de faţă principalele rase omeneşti. Nu lipseşte decât o piele roşie orăcăitoare ca să avem eşantionul complet. Conducătorul auto deţine ochelari cu lentile bombate, un zâmbet curtenitor, mâini de băieţel şi un costum atât de trist, încât, în comparaţie cu el, o duminică londoneză s-ar asemui Carnavalului de la Rio.

Negrul deschide portiera din spate şi-mi face semn să iau loc. Ceea ce eu şi. Negrul urcă la rândul lui, în vreme ce păsăroiul se instalează de cealaltă parte. Iată-mă prins ca un jambon într-un sandvici. Hodoroaga se urneşte din loc. Şoferul porneşte radioul. Care cântă o frumoasă cioacă mandolinescă, de genul „Capri, insulă de vis". Presimţi şiruri de lămâi (pomi fuctiferi), grote de azur şi damicele întinse pe nisip, cum le-a făcut ştiţi voi cine. Mie unuia mi-ar plăcea al naibii cântecelul, dacă mi-ar arde să fredonez; dar nu-mi arde.

– Ia spuneţi, copii, le vorbesc în engleză, în contul cărei case călătoriţi?

Negroteiul îmi adresează în plex un cot atât de brutal, că n-am să mai pot respira înainte de a fi parcurs zece kilometri. Ştii că îmi vine să-l regret pe moş Aldo? Şi când mă gândesc că n-am apucat să plec în deltaplan cu nepoată-sa! Ghinionul nu e vorbă goală, aşa să ştii.

Închipuie-ţi o alee de palmieri cam gălbejiţi. La capătul căreia se înalţă o casă Medicis, în culori ocru-roz. Pe o eminenţă mai surâzătoare decât părintele Joseph[6]. Molto flores. Tufişuri întregi: muieţel bătucit, borfenele paraşutice, gherliţă cu patru foi, iarba-ţigaretului, bivulvane vagineşti caducioase şi multe altele... Curată încântare.

Tărăboanţa trage la intrarea pincipală. Coborâm. Locul aduce mai mult a Spania decât a Italia, din cauză de patio şi piscină. Un grăsan bolnăvicios, chel în contumacie (şi-a ras ce-i mai rămăsese), înţolit în nişte bermude portocalii cu flori albe şi pe la poale cu fire lungi de urzeală aproape albe, se bălăbăne într-un rocking-chair, exact ca într-un film de serie B. Şi grija pentru reconstituire a mers până într-acolo, încât la îndemâna tipului a fost pus un pahar cu scotch.

Pe de altă parte, există o diferenţă, şi anume că în filmele B acest gen de personaj este şeful, pe când aici răpitorii mei se sinchisesc de el ca de indexarea alocaţiei pentru bătrâni. Mergem de-a lungul piscinei, apoi pătrundem într-o cameră mare, goală, al cărei perete din fund e o oglindă. Aparatele specifice şi un gros covor persan indică faptul că e vorba de o sală de gimnastică. De

---

[6] Care era o eminenţă cenuşie, fac precizarea pentru grămada de inculţi de se rătăcesc p-acilea (n. a.).

altfel, o cucoană se antrenează la inele. Poartă un tricou alb dintr-o singură bucată şi un turban tot alb. Nu o văd dintr-o poziţie propice, fiindcă stă cu spatele la mine, dar nu pare să fie o trufanda, dacă e să dau crezare formelor pe care le zăresc prin oglindă. Cărniţa îi face cute pe la coapse şi pe spinare, ca asfaltul în zilele fierbinţi.

Cei trei gorobeţi se opresc. În semn de respect faţă de exerciţiul damei, care damă reuşeşte o întoarcere nu lipsită de supleţe, apoi aterizează foarte bine, cu braţele întinse, ca o gimnastă participând la un concurs.

– O.K., fornăie păsăroiul.

Ea lasă braţele în jos şi se apropie, cărându-şi celulita. Am o impresie de déjà vu. Sunt sigur că am întâlnit-o mai înainte pe mumia asta. Ştii că merge pe şaptezeci de ani mămăica? În pofida coborârii ei de la aparat, deceniile sunt aici, prezente cu toatele la apel. Degeaba se fardează cu pistolul de vopsit, nu-i lipseşte nici o lună de când era sugar. Gura craclată, nările lucioase, pleoapele batraciene, înfundate, pielea care îi atârnă prin locurile cărnoase – totul o trădează. Poate să facă oricâte exerciţii, să ţină orice regim şi să umble pe produse Carrita ca să-şi şteargă cu buretele ireparabilul – cucu bau!

Unde naiba am întâlnit-o?

Iată că-mi vine în minte.

Pe ecrane. Era actriţă. Nu marele vedetariat, nu, roluri secundare, dar peste care dai la tot pasul. Juca prietene din copilărie, cumnate, proprietărese de camere mobilate. Numele? Un prenume cu „a" şi un nume cu „hon". Gloria Machinchon[7] sau ceva pe aproape. Are ochii albaştri-verzi, pătrunzători, deloc cumsecade. Privirea asta rea trebuie să-i fi limitat cariera, să o fi împiedicat să acceadă la marile roluri care reclamă actori simpatici. Fiindcă

[7] *Machin*, „cutare" (n. tr.).

altminteri avea talent mămica. Mi-o amintesc în „Bunica lui Dracula", unde juca rolul castelanei şi speria lumea mai abitir ca eroul.

Îi zâmbesc.

– Foarte onorat să vă cunosc, doamnă. Nu ştiam ce aţi devenit de când v-a părăsit cinematografia. Habar nu aveam că v-aţi reconvertit la gangsterism.

Replica mea îi sporeşte licărirea urâtă din ochii înfundaţi în orbite.

– Ocupaţi-vă de copilul ăsta de ticălos, le porunceşte războinicilor ei.

Care se ocupă de mine.

Sper că povestea asta n-o să treneze. De când fac carieră la curcănărie, mi s-au întâmplat sumedenie de avataruri. Am dat peste mocârţani, peste băieţi răi, peste oameni ai dracului, peste suspecţi, peste sadici, peste nemernici de toate soiurile. Am încasat buşituri ţepene, masacraţiuni, şuturi pe sub centură. Am cunoscut situaţii disperate, năucitoare, înfricoşătoare. Am văzut oroarea în faţă. Mi-am riscat pielea cu toptanul şi chiar mai mult de atât. Adeseori am fost avut prin surprindere. Luat din scurt. Victimă a unor farse mişeleşti. De-ai şti de câte ori am fost înşfăcat cu iuţeala fulgerului! La toţi dracii! Chestii de-alea care nu-ţi lasă timp să te dezmeticeşti. Cioace de pe urma cărora te pomeneşti neutralizat ca o felie de rumsteack pe un butuc de casap...

Dar în cazul de faţă mi se pare că totul se petrece cu o promptitudine nemaiîntâlnită. De acord, băieţii sunt trei la număr. Totuşi, fără o sincronizare absolută, nu ar fi atât de eficienţi. Ticăloşii ăştia trebuie să-şi repete lecţia în timpul când nu sunt în acţiune. Să se antreneze de moarte. Să facă game, ce mai la deal la vale!

O forfoteală de piranhas. Care dintre ei mă înhaţă de mijloc? Care îmi pune o jumătate de cătuşă la glezna stângă? Care mă face

să mă dau de-a berbeleacul? Care petrece cealaltă jumătate a cătuşii de unul dintre inelele gimnastice ale băbătiei? Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă să aflu. Mi-au făcut-o cât numeri până la trei, pe cuvânt! Nu mai mult, îţi jur. Până la trei: un', doi, trei! Iată-mă spânzurat de un picior, cu capul în jos. Văd lumea de-a-ndaratelea. O lume nu prea şucară: bătrâna actriţă, cei trei năvlegi asasini. Cu extremitatea degetelor abia ating pământul. Nici vorbă să mă pot sprijini.

Şi îţi închipui că gunoaiele ăstea se mulţumesc cu atât? S-o crezi tu, bădie, festivităţile sunt numai la început. Negrul mă ia cel dintâi în primire, cu un cap în plex. Cu răsuflarea stopată, pornesc să mă balansez. Galbenul s-a postat de cealaltă parte şi mă respinge cu un şut pe dindărăt. Mă legăn din ce în ce mai sus. Totul se învârteşte cu mine. Trebuie că piciorul stâng mi s-a lungit, fiindcă am impresia că-mi e smuls. Să fi smuls şi eu picioarele muştelor odinioară? Nu-mi aduc aminte. Cruzimea mea s-o fi manifestat altfel, fiindcă muştele mă dezgustau. Cel de-al treilea, păsăroiul, a descoperit un joc. Se aşază la distanţa potrivită şi, de câte ori mişcarea pendulară îmi aduce moaca în apropierea centurii lui, îmi arde câte un croşeu. Le încasez în maxilar, în tâmplă, în ureche, în dovlecel, peste tot. Până şi unul în gât; dacă ai şti, cel mai dureros. Încet încet, corpul mi se dislocă. Bietul Ravaillac, care a fost rupt în bucăţi; bietul Damien...

Mă risipesc în hălci, fâşii, tocătură... Pumnul ăsta de pe urma căruia îmi vine să-mi vărs maţele crezi că m-a nimerit în babaroase? Glezna trebuie să mi se fi umflat, explodat. O să mă dezosez. Să mă demontez de peste tot. Va trebui ca la urmă să cureţe cu jeturi de apă sala de gimnastică.

Şi totuşi puterea de înţelegere se încăpăţânează să-mi funcţioneze. Dovadă că gândirea mi se clatină mai puţin decât corpul. Băieţii nu vor să mă dea gata imediat, fiindcă altfel m-ar fi răcit o dată cu biata micuţă Teresa şi cu strămoşul ei.

Îl blestem pe Bătrânul. Şi planul lui tembel, de rahat cu perje, de doi sfanţi, de tras în dos, de fă-ţi un ou cu cremă, de ia-ţi mireasă ziua bună. Planul lui de şef senil. Planul lui de poponaut monden. Planul lui bun de benzi desenate pentru preşcolari.

Toate astea pentru nimic. Pentru chichi. Ca să ne râdem.

Auzi, faţă de bidon turtit? Ca să ne RÂDEM.

Biată carcasă contractată, mutilată, torturată, al cărei fiece por se teme de secunda ce va urma; a cărei orice celulă suferă. Biată carne pe care am hrănit-o şi care e martirizată. Nicicând n-am să mai mănânc homari fierţi de vii, nicicând păstrăvi abia perpeliţi, nicicând pulpe de broască...

Nicicând pui de porumbel înăbuşiţi.

Şi mai la urma urmei, aşa cum au început lucrurile, n-o să mai mănânc niciodată nimic. Totul în mine e suferinţă. Greaţă, agonie, pierzanie. Naufragiez în propriul meu interior. Mă autoînmormântez. Sunt moartea şi cimitirul meu.

Canalii nenorocite! Ce aşteaptă de la mine? Să vorbesc? Ca să le spun ce? Ori se răzbună pentru ceva ce eu încă nu ştiu? Diavolii ăştia uzitează de un procedeu nou pentru mine: *mă torturează înainte să mă chestioneze!* Nu-mi lasă timp să-mi organizez rezistenţa. Nu – fără să piardă o clipă, mă reduc la starea de zdreanţă. Îmi ucid energia, îmi anihilează curajul.

Între o legănare şi alta, între o lovitură şi alta, am răgazul să o întrezăresc pe bătrână, în ţinuta ei de gimnastică şi contemplând fără emoţie scena.

De când durează povestea asta? Sărmane pretine, scuză-mă, am uitat să pornesc cronometrul. După ce s-au săturat de tras pumni şi şuturi, după ce i-am obosit prin inerţia mea obligatorie, haidamacii se opresc. Îi aud respirând anevoie pe nas. Îi simt puţind a sudoare. Îi văd masându-şi care pumnul, care genunchiul.

Balansarea mea continuă descrescând. Iată-mă, în fine, neclintit

şi începând să atârn ca un liliac în timpul zilei. Totul în fiinţa mea e în flăcări. Sunt scăldat în năduşeală şi sânge. Totul îmi zumzăie: craniul, pieptul, pântecele.

Maicamare îşi pune un halat de baie în tonuri de ocru. Pocneşte din degete, pentru nu ştiu ce. Repede japonezul se duce după un scăunel de metal pe care îl aşază lângă mine.

– Aici, miss Linda? întreabă.

Numele băbătiei îmi revine în minte: Linda Benson.

Ia loc. Îi văd moaca răsturnată, ceea ce nu e deloc în favoarea ei. Parcă ar fi masca mortuară a unui drogat. Bătrâneţea e lucrul cel mai greţos din lumea asta. Cel mai puţin tolerabil.

– Poţi vorbi, comisare? mă întreabă.

– Fireşte, şoptesc eu, şi voi profita de ocazie ca să vă semnalez că, atunci când cineva vă priveşte invers, îşi dă seama de imperfecţiunile protezei dumneavoastră. Aţi greşit târguindu-vă pentru proteza dentară, miss Benson – la vârsta asta, e capitală.

Păsăroiul vine spre mine furios (poate vrând să-şi ascundă ilaritatea).

– Cred că n-a înţeles încă, miss Linda, zice.

Ea îl îndepărtează cu un gest.

– Lasă!

Apoi, către mine, fără să se emoţioneze:

– Dumneata ştii cine suntem?

– Pe dumneavoastră vă cunosc, v-am văzut în câteva filme când eram copil.

– Şi pe ei?

– Am avut ocazia să constat că sunt nişte perfecţi ucigaşi plătiţi şi nişte cuţitari de primă mână.

– Aţi auzit vreodată, în Franţa, vorbindu-se despre „Codul Z"?

Cu chestia asta băbătia a marcat un penalty imparabil. Rămân

ca o umbrelă agăţată de un cuier negru. „Codul Z"! Mie-mi spui, băiete? Cea mai naşparlie organizaţie secretă din ultimii ani. După ce a recrutat ucigaşii cei mai experimentaţi de pe planetă şi toţi agenţii secreţi meseriaşi ieşiţi din reţele, a alcătuit o mică armată implacabilă, de luptători din umbră, capabilă de orice – şi asta şi făcând. Armata în cauză colaborează cu serviciile de informaţii ale marilor naţiuni, atunci când acestea suferă vreun eşec ori ezită să îndeplinească anumite misiuni prea murdare. Mercenari ai spionajului din vremurile moderne, iată ce sunt oamenii din „Codul Z".

Lucrul care mă surprinde cel mai mult e să întâlnesc în fruntea unei secţii o bătrână actriţă.

– Da, doamnă, ştim ce reprezintă, bâigui. Şi dumneavoastră ce faceţi în cadrul acestei onorabile asociaţii de răufăcători – menajul sau contabilitatea?

Babornita se ridică de pe scăunel, îşi strânge cordonul halatului şi declară:

– O să vorbim când vei fi serios.

Şi face un gest larg, aidoma celui al lui Napoleon pozând pentru Podul de la Arcole. Băieţii, cu excepţia negroteiului, ies pe urmele ei.

Sângele îmi clocoteşte din ce în ce mai tare în bilă. O cataractă. Voi mai putea îndura multă vreme supliciul?

Mă cuprind ameţeli, o aureală îmi întunecă ochii. Probabil că piciorul stâng îmi măsoară acum pe puţin doi metri. Cum se face că nu mă târşâiesc pe pământ?

Mai aştept oleacă. Pe urmă hotărăsc că, ei bine, mai curând moartea... Şi mă prefac că leşin.

Nu-i deloc greu, în starea mea, să imit un om inconştient.

Dându-şi seama că mi-am pierdut cunoştinţa, negrul se duce

la uşă să zbiere după ceilalţi. Miss Linda şi ciracii ei fac cale întoarsă, fără să se grăbească. Am dreptul la o găleată cu apă revigorantă. Totuşi continuu să mimez leşinul. Poate că asta îi va incita să mă desuspende?

Ei bine, nu. Păsăroiul se mărgineşte să mă înşface pe sub aripile sale şi să mă ridice, ca să-mi gonească sângele din creier. Eu mă încăpăţânez. Băbăciunea vine să-mi ridice pleoapele. Are mâinile reci. Acum poartă o rochie imprimată, gen Hermès, pe care sunt reprezentate capete de gloabe.

– E de sanchi, zice. Mergeţi să căutaţi cele necesare.

Japonistul pleacă să execute porunca. Păsărilă continuă să mă ţină în echer şi, dacă chestia asta nu-mi uşurează piciorul, cel puţin îmi împrăştie torentul de sânge care mi se rostogoleşte în cap.

Materialul? Despre ce-o mai fi vorba?

Prin crăpătura imperceptibilă a pleoapelor, îl văd pe galben revenind cu o mare cutie de acaju, asemeni lădiţei umidificatoare pentru trabucuri. O pune jos, o deschide. Mi se pare că zăresc nişte cadrane, fire electrice, ventuze de cauciuc negru. Mi se pune pe bibilică o cască din plastic cu armătură metalică. Japoniznaiul se aferează pe lângă afurisita de cutie. El e tehnicianul grupului. Micuţul meşter al casei. Branşează nişte fişe, îmi plasează ventuze pe piept şi la încheieturile mâinilor. Crezi că-mi va oferi o electrocardiogramă?

Răsună un mic fluierat, uşor, impertinent, ca acela al contorului meu pe când urmăream valiza furată de Donato la aeroportul din Catania. Mii de înţepături îmi aleargă prin carnea îndurerată. Ca şi când m-ar lua cu asalt o caravană de furnici. Mă gâdilă un pic. E ceva despovărător şi în acelaşi timp dezagrabil, aidoma (spun confraţii mei) anumitor masaje electrice.

Deodată un glas îmi ajunge în auz prin căştile din interiorul capişonului. Glasul Lindei Benson, dar reverberat şi dându-mi

senzaţia că-mi vorbesc mie însumi. Glasul îmi răsună direct în creier, fără a mai folosi calea simţului meu auditiv. Se alcătuieşte în mine. Mă acaparează. Se substituie voinţei mele. Ba chiar inteligenţei! Devine un aspect al individului care sunt. Ultima lui manifestare coerentă. Dacă nu pricepi cum vine problema, prefă-te că te-ai prins şi continuă – peste puţin timp vei avea parte de acţiune.

– Dragă prietene, mă recepţionezi, nu-i aşa?

– Da.

– Cu atât mai bine. Îmi vei vorbi, lucrul ăsta te va uşura. Pe urmă te vei simţi bine, vei căpăta un pat bun, foarte moale, într-o cameră foarte răcoroasă. Îţi vom da să bei chestii drăguţe. De acord?

– Da, da, de acord.

Rostesc cu adevărat aceste răspunsuri sau mă mulţumesc să le gândesc? Trebuie, fatalmente, să le articulez, fiindcă se organizează o conversaţie.

– Te iubesc mult, ştii asta, comisare. Şi dumneata mă iubeşti pe mine la fel de mult. Iată de ce nu aveam nimic să ne ascundem unul altuia. Trebuie să ne spunem totul. Trebuie să ne ajutăm unul pe altul...

Abia dacă undeva, în odaia din spatele gândirii mele, subzistă o anume stare de alertă. Abia dacă un sentiment de temere mă avertizează că mi se joacă un renghi. Abia dacă ticăloasa mea de conştiinţă profesională se mai opune, încercând să nu cedeze în faţa cuvintelor învăluitoare ale şarpelui.

Dar, în ciuda acestei infime supravegheri, ştiu că sunt învins şi că voi spune tot.

TOT!

Aşa că spun tot, sărmane al meu prietin.

Suntem sticleţi.

Suntem nişte boi.

Uneori suntem nişte sfinţi.

Dar suntem şi ceva mai rău decât asta. Suntem oameni. Aici e buba. Oameni. Nu poţi face nimic împotriva acestei cioace. Ai bombăneala asigurată. În-dos-arierul pe factură.

Şi când mă gândesc că, pentru a insulta un om, îi arunci antagonistul: "Tu nu eşti om!" Când, dimpotrivă, insulta ar fi să-l tratezi de om. Ce poate fi mai rău în ierarhia injuriilor, ai? Dar simt că te răzvrăteşti, biet cârcotaş! Nefericit chiţibuşar! Potrivnicule, vrei să ţi-o spun o dată pentru totdeauna? Ei bine, eşti un om, băiete!

– Când ai regăsit valiza şi ce-ai făcut cu ea?

– N-am regăsit valiza. Cineva a furat-o.

– Cine?

– Nu ştiu. Sicilienii mă acuzau că de ce nu am nici un amestec. *Şi de altfel mi se fâlfâie de valiza asta.*

Imperturbabilă vocea bătrânei, cu fonfăneala specific yankee, pe care niciodată cursurile de dicţie nu o atenuează.

– De ce ţi se fâlfâie de valiza aceea?

– *Fiindcă nu conţine nimic care să ne poată interesa, pe dumneavoastră şi pe mine.*

– Ce ştii despre asta, comisare?

– *Cineva de la noi reuşise să intercepteze documentele înainte ca ea să fie furată.*

Drace, protestează ciotul meu de conştiinţă, gata: ai picat în chip lamentabil, San-A. Totul s-a dus de râpă. Misiunea ta s-a spulberat. I-au pus coarne Bătrânului.

Urmează o scurtă perioadă de tăcere. Ceilalţi s-au apropiat. Privesc spre Linda Benson cu mutre de şobolani bolnavi.

Vocea reia, cu un freamăt înfricoşat:

– Dacă aşa stau lucrurile, de cei ai mai venit în Sicilia să încerci să dai de valiză, comisare?

– *Ca să vă tragem pe sfoară*, răspunde javra de comisar. *Şefii mei s-au gândit că adevarsarii se vor interesa şi în cele din urmă vor descoperi că în ziua aceea păgubaşul cu valiza fusese urmărit. Scotocind întreaga Catanie ca să recuperăm geanta-diplomat, am vrut să lăsăm să se creadă că, întrucât căutăm documentele, nu ne aflăm în posesia lor. Q.E.D.!*

Şi iată cum, din punct de vedere moral, profesional, dai faliment, iepuraşule. Dizgraţie! M-au avut! Cu un instrument de cal!

Faimosul San-Antonio a ciripit.

Ca o privighetoare.

Până la răsăritul soarelui, viţelul!

Miss Linda Benson îmi smulge capişonul şi i-l întinde japonezului.

– Ia, pune-l la loc, nu mai avem nevoie de el.

– Credeţi că a spus adevărul, mis Linda? întreabă păsăroiul.

– Fireşte. Şi, ca să fiu cinstită, mirosisem şi eu, mai mult sau mai puţin, ceva de felul ăsta, după felul cum se purta. S-ar fi zis că se străduia ca toată lumea să afle că e pe urmale acestei valijoare...

Se uită cum, cu mişcări amănunţite, precise, japandula pune la loc aparatul.

Mă balansez din nou. Îţi aminteşti de fotografiile cu Ducele şi gagica lui agăţaţi în nişte cârlige de măcelărie? Ei bine, închipuie-ţi că şi eu semăn cu aşa ceva.

– Atunci ce facem cu el? întreabă negrul.

Ea, agasată, pocneşte din limbă.

– Un mort, desigur, ce altceva am putea face acuma?

Grăsanul despre care ţi-am povestit, da, otaria cu bermude portocalii întinsă pe marginea piscinei, îşi face apariţia asigurându-i pe ceilalţi că are o idee. Şi explică binevoitor cum că a auzit-o pe Linda poruncind trimiterea mea la moarte, aşa că s-a gândit că ar fi o aiureală să mă lichideze pur şi simplu, fără să profite de asta ca să se amuze. El e zâmbăriciul găştii. Am impresia că se ţine în marginea afacerilor propriu-zise, zăcând în beatitudine, răzând stacane de bourbon şi răsucindu-şi, la soare, părul de pe burdihan. Din urmarea conversaţiei, aflu că e frăţiorul maicii Benson. Trebuie să ardă gazul pe tuşă, în calitate de fratello văduv ori celibatar, mai puţin înstărit dar foarte folositor ca să destupe sticlele la masă, să spună imbecilităţi când trece un înger şi să găsească, la negustorul de peşte, langustele cele mai proaspete.

Ei bine, tipul expune un proiect nemaipomenit. Să fii atent dacă o asemenea idee e suficient de haioasă încât să poată fi brevetată. După băiatul, trebuie să fiu coborât la standul de tir de la subsol. Instalat pe un scaun care să fie el însuşi pus pe nişte jurnale vechi, ca să ferească podeaua de împroşcările de sânge; după care să se întindă un cearşaf mare, între ei şi mine, în chip de ecran. Fieştecare să tragă prin pânză, după cum îl taie capul – şi primul care mă va nimeri în mansardă va câştiga. Găurile din corp nu se pun la socoteală (decât, bineînţeles, de către fiul unic şi favorit al Féliciei).

Bărbaţii, chiar atunci când sunt nişte ucigaşi plătiţi, rămân toţi copii. De i-ai vedea aplaudând şi strigând „Hip, hip, hip – urra!" ai fi frământat precum aluatul de nalbă la un cofetar de bâlci.

Bucurie mare. Ah, lăsaţi-mă-ţi să râz! Linda priveşte cu indulgenţă la mica ei lume. Anunţă că, în timp ce îngeraşii săi se vor distra, ea merge să telegrafieze persoanelor în drept.

Aşa că pregătirile se pornesc.

Îmi dau seama că tirul are importanţa lui printre aceşti domni. E hobby-ul lor şi, mai ales, mijlocul de a-şi câştiga pâinea. Dar dânşii ştiu să îmbine utilul cu plăcutul. Merită să le vezi standul, felul în care acesta e echipat. Nici la Şcoala Superioară de Poliţie nu găseşti ceva mai bun. Pereţii sunt insonorizaţi, iluminatul indirect, rastelurile de arme formidabil garnisite. Frumoasă marfă, indeed! Flinte de toate calibrele, cu ţevi brunate ca nişte acvamarine, cu crose cizelate, cu lunete montate de Lissac. Puşti-mitralieră robuste, energice; revolvere, pistolete cât vezi cu ochii. Până şi câteva pistoale-mitralieră foarte elegante, pliabile, putând fi purtate pe sub un costum de vară sau o haină de tweed. Un arsenal absolut superb.

Siniştrii domni mă leagă într-un masiv fotoliu de grădină, din fontă înzorzonată. În vremea asta, îndemânaticul japonez, asistat de fratele Lindei, prinde marginea de sus a unui cearşaf de o mare şipcă de lemn pe care o agaţă de tavan, graţie ciubucăriei de la luminatoare. Grasul bermudat anunţă apoi că mă va deplasa, fără ca ceilalţi să vadă unde mă aflu, aşa încât hazardul să-şi joace rolul de farsor. Când va veni rândul lui însuşi să tragă, unul dintre domnii de faţă va proceda la fel. Bine gândit, nu? Îi merge devla la comicării frăţiorului. Se pricepe să întreţină atmosfera la petreceri. Să descopere asfel de mici şiretlicuri revoluţionare, care adaugă culoare jocurilor tradiţionale.

Apoi împinge jucăreaua până la tragerea la sorţi a ordinii în

care să se mitralieze. Cât despre el, modest, îşi adjudecă din oficiu ultimul loc. Privilegiul său e invenţia. Care reprezintă în sine însăşi o victorie inalienabilă (Cine a zis acolo, în rânduri, că Hénin-Liétard? Un băiat din Nord? Un pic de demnitate, vă rog!) Deoarece, ca să revin la cuvintele mele de mai sus (ori de mai jos, dacă acest paragraf se află la începutul unei pagini), tipul ce amuză societatea e un monarh. Omul care a avut găselniţa îşi afirmă supremaţia – şi ce altceva înseamnă fericirea bipedului gânditor, dacă nu dominaţia asupra micuţilor lui camarazi?

Păsăroiul câştigă dreptul de a deşerta cel dintâi în direcţia mea. Fiecare are dreptul la trei gloanţe. Corect, nu?

Unul care se ţine să nu respire, ba chiar să nu strănute, e veneratul tău San-A., tovarăşe. Ce i s-au mai înmuiat gogoloaiele heruvimului! Niciodată n-o să ştii cât regretă că n-a rămas lângă Dubonnet-ul lui. Mă gândesc la blegii instalaţi, cu moaca în lăboanţe, pe malul Vienei, benoclându-se la plute. Şi-mi zic că da, asta e o plăcere superbă. Sunt clipe în existenţă, şi acesta e una dintre ele, când nici nu poţi înţelege importanţa pescuitului cu undiţa. Ce-aş mai vrea să-mi strivesc ţânţarii pe mutră! Şi pe urmă să mă las cutreierat de caravane de furnici vioaie, aceşti cercetaşi ai insectelor, în căutarea unei găoaze susceptibile a sluji drept antrepozit.

– Trage când pofteşti, Jim! îi spune păsăroiului fratele Lindei.

Strâng din dinţi, din înapoi, din mâini, din tot ce poate fi strâns, ce mai. Tot ce se poate crispa. Nu ştiu unde mi-a fugit borşul, dar fapt este că nu mi-a mai rămas neam prin pipe-lines. Mă ia cu frig de sus până jos. Îi simt fasolele poroase ca piatra ponce (cum ar fi zis Pilat). O gaură imensă în locul stomacului. Întrucâtva ca unul care se vomită.

Pocneşte o detunătură. O gaură perforează cearşaful, la un metru bun de mine. Dacă nenea expediază şi restul fierturii în aceeaşi regiune, sănătatea mea va avea o ţâră de răgaz. Dar ţi-ai

găsit! A doua fondantă îmi zgârie genunchiul. Pe cuvând, stofa pantalonilor începe să se încreţească în locul cu pricina. O idee mai la stânga – şi voi derula în cotlete cea de-a treia caisă.

Ba nu. Al treilea impact e la fel de prost ca şi primul. Frăţicul vine să vizioneze rezultatul, cam aşa cum posesorul unei barăci de bâlci se apropie ca să examineze cartonul unde ai tras cu aer comprimat.

– Zero! anunţă. E rândul tău, Jeremy.

Jeremy e negrul. Furios, păsărilă face observaţia că pentru următorii lucrurile vor fi din ce în ce mai uşoare, având în vedere că perforaţiile din cearşaf le indică puşcaşilor unde nu trebuie să tragă. Obiecţia e admisă de către burduhănos, care vine să mă deplaseze pentru a-i încurca pe jucători.

Mă cunoşti. Aş vrea să încerc ceva pentru viitorul meu, îi datorez una ca asta. Imposibilul, în conformitate cu bunele mele obiceiuri. Dar băieţii m-au legat astfel: picioarele, torsul şi braţele – aşa că sunt sudat de fotoliul meu la fel cum, după o şedinţă cu privire la dicţionar, un academician pe care au uitat să-l servească e sudat de fotoliul lui.

Cum sună un act de căinţă? Nu contează. Şi, mai întâi, de ce căinţă? Aş fi îndreptăţit să psalmodiez un act de suficienţă. Mă cobor la pocăire, totuşi, şi aştept urmarea, atrăgându-i, in petto, atenţia Domnului că nu am meritat această soartă funestă şi că ar fi cât se poate de amabil din partea Lui să dea ordine, în consecinţă, destinului meu pentru a-l sili să-şi modifice traiectoria.

Ascultă ce chestie: pentru a telefona din Piaţa Republicii la Quartier des Gobelins îţi trebuie uneori ceasuri întregi, iar acum eu obţin legătura cu Dumnezeu din primul foc. Şi totuşi, Tu, Doamne, nu formezi numărul pe cadran, iar linia internaţională e siderală. Ba nu. Eu am aranjat ca lucrurile să capete o turnură mai degrabă ciudată.

În locul fondantei izolate de care mă tem, iată că răsună o salvă completă. Adevărat şirag de mătănii.

Mă ginesc la cearşaf. Care nu comportă nici o gaură, de-ai crede că ţintaşul a scuipat în tavan.

Dar ce înseamnă strigătele astea? Gemetele, scâncetele?

Câteva focuri izolate readuc tăcerea completă, aşa cum se întâmplă după loviturile de graţie.

Apoi un pas se apropie de reduta mea, iar o mână hotărâtă dă la o parte cearşaful. Mă aflu în prezenţa unui haidamac blond, băiat frumos, cu maxilarul pătrat şi ochii de porţelan. În chip de toiag al bătrâneţii, poartă un pistol-mitralieră fumegând, pe care îl ţine, cu mâna în jos, prins de încărcătorul golit.

Mă priveşte neliniştit, ca şi cum s-ar teme să nu mă găsească deteriorat. Înţelegând că sunt nevătămat, clatină, satisfăcut, din cap şi vine să mă dezlege.

– Ai avut cea mai remarcabilă apariţie din cariera mea, îi spun. Nu ştiu cine eşti, dar sunt gata să semnez un certificat care să ateste chestia asta.

I-am vorbit, la nimereală, în engleză, limbă diplomatică, după cum trebuie să fii la curent. Frumosul blond din Scuarul Montholon se strâmbă.

– Aşa s-ar zice! răspunde în acelaşi idiom – şi cu o asemenea lipsă de accent străin, încât poţi deduce că foloseşte idiomul în cauză încă de la sânul mamei.

Sunt atât de amorţit de la tratamentul burdufinant al Lindei Benson's boys, încât rămân o clipă nemişcat, fără să mă pot rdica din fotoliu. Mă ajută blondul să o fac. Execut câţiva paşi de robot, lăsat pe o rână; dar nobilul sânge al strămoşilor îşi reia curgerea în vinele mele trufaşe.

Ce mai spectacol, mamma mia!

Claie peste grămadă, cei patru inşi zac la podea, sângerând,

sânge'n rând, sângereţi ai morţii. Compostaţi mai abitir ca nişte tickets de metrou în coşul unde trebuie aruncate pentru a lăsa locurile cu pricina la fel de curate cum le-ai găsit. Sfărâmaţi, explodaţi, vidaţi, enucleaţi, masacraţi, eviscераţi.

Să tot trudească femeile de serviciu!

Salvatorul meu păşeşte peste aceste carcase şi-mi face semn să-l urmez, ceea ce eu mă şi grăbesc. Ne căţărăm până la parter. Aici se află alţi doi băieţi, în compania Lindei. Ei ceva mai în vârstă decât blondul. Un roşcovan împroşcat cu pistrui, cu nasul ca o terminaţie de trombon, apoi un tip arămiu, cu ochii mai morţi decât cei ai sardelelor la cutie (care sunt descăpăţânate, mă amuz să-ţi repet asta).

Arămiul o ţine, neglijent, pe maica Benson la respect. Şade proptit de un colţ al mesei, cu flinta pe genunchi, dar gata să-i distribuie titlurile de călătoie către Luciferland. Fosta actriţă e aşezată într-un fotoliu de piele. Sub machiajul ei se citeşte frica, la fel cum se citea sănătatea sub acela al cardinalului Danielou.

Blondul nu spune nimic, dar se apropie de mamaia. Scoate din buznar un încărcător pentru pistolul-mitralieră şi îl anclanşează în arma pe care o îndreaptă către burta bătrânei.

Aceasta (baba vreau să zic) murmură ca într-unul dintre cele mai bune roluri ale ei:

– Doar n-o să tragi într-o femeie, băiete?

– Ba da, răspunde laconic frumosul blond, slobozindu-şi marfa.

Chestia se petrece liniştit, fără chichiţe, ca între oamenii din lumea bună. Maica Cutare încasează seria câştigătoare într-o grămadă de socoteli despre care, dacă aş şti mai multă anatomie, ţi-aş putea vorbi; dar ce vrei, cultura mea nu e universală, bine?

Nu poţi să scrii cum scriu eu, să faci amor cum fac eu şi pe deasupra să fii profesor de drept roman la Facultatea de Medicină. Trebuie să-i mai laşi niţel şi pe alţii.

Sub frumoşii mei ochi holbaţi, Linda predă un suflet lipsit de strălucirea lucrurilor noi. Îngrămădită în fotoliu, asupra găurii largi din burta făcută zob. Clocindu-şi moartea precum o doamnă însărcinată embrionul de om, cu o figură mai bătrână decât în timpul vieţii, cu mutra creaţă ca bătută de soare, pipernicită. Deloc plăcută, biata persoană. De data asta, „Codul Z" e în mare doliu.

Ceilalţi doi inşi n-au reacţionat. Doar arămiul şi-a vârât în buzunar pisolul devenit inutil. Celălalt, blondul morcoviu, îşi drege glasul. Îi arată curăţătorului de străini un magnetofon. Amicul meu, îngerul păzitor, încuviinţează. Maşinistul apasă comanda, şi imediat îmi aud confesiunea către Linda, cu privire la valiză. Blondul ascultă atent, ca un meloman asistând la un concet al domnului Georges Prêtre. Apoi mi se adresează:

– Sunt adevărate toate astea?

Prins între Sardinia şi Corsica, o fac pe băiatul dubitativ. Bucurându-mă iarăşi de facultăţile mele, nu-l pot trăda din nou pe Tăgârţă. Aşa că optez pentru o soluţie în coadă de peşte. O ocheadă. Ştii de care? A la „Ei asta-i, dar drept cine mă iei?"

Micuţii mei camarazi nu insistă. Ruginitul prelevează rola din aparat şi o strecoară în pozânar.

– Am putea să ne retragem, nu? sugerează blondul.

Admit că, într-adevăr, am putea.

Şi, şi pe urmă tipii au afară un automobil. Albastru, americănesc, cu farurile în formă de pleoape. Ne înghesuim înăuntru, à la intră-cum-te-îndes. Viaţa nu e decât o continuare. Cine a zis că un reînceput? Început la ochi! Ce-ai văzut tu reîncepând în afară de declaraţia ta de impozit? Şi nici măcar aia: suma se schimbă de fiecare dată.

Mă gândesc că ieri nişte nene sicilieni m-au îmbarcat într-o tăblărie. Azi dimineaţă la fel au făcut arcaşii defuncţi ai defunctei maici Linda. Şi tot aşa acum aceşti necunoscuţi, a căror bunăvoinţă faţă de mandea mă pune pe gânduri.

– Bineînţeles, e indiscret să vă întreb cine sunteţi! îmi încerc norocul în direcţia blondului.

Care ştii ce-mi răspunde?

– Pffff...

Fireşte. Pffff... cu o mutră dezabuzată, ca şi cum ceea ce sunt n-ar avea însemnătate, ca şi cum le-ar fi mai mult sau mai puţin ruşine. La ce bun să insist? Un tip vorbeşte doar când e cazul, mai ales când sunt trei contra unul, şi ăia trei plini de arme de precizie, bine unse şi încă în termen de garanţie.

Mă mulţumesc să admir peisajul. Ce se mai moare în Sicilia! Ai făcut socoteala? Nu? Ei bine, dă-i drumul, mie mi-e lene.

Tare-aş vrea să ştiu ce a devenit scumpul meu Béru.

Rulăm, mai curând cu toată viteza, pe un drum degajat. Din

când în când, depăşim câte un atelaj ţărănesc. Tipi cu feţe trudite, care salută larg ca răspuns la claxonul droaştei noastre. După ce ajungem într-un sat fermecător, de la malul mării, şoferul (adică roşcovanul) se duce să parcheze în port. O ambarcaţie cu motor se bălăbăne amarată, ca un răţoi care a găsit în băltoaca lui o bucată de pâine muiată.

Blondul şi arămiul coboară.

Blondul se întoarce spre mine.

– Nu vii, bătrâne?

– Unde mergem?

– Pe mare.

Ies din maşină.

– Şi dacă aş refuza să vă însoţesc?

Ridică din umeri.

– De ce-ai face-o?

Chiar aşa: de ce-aş face-o?

Vaporul arborează – cum se spune în paginile maritime ale romanelor *cheap* (cum e cazul celui de faţă) – pavilionul panamez, ceea ce, vei fi de acord, nu mă lămureşte deloc cu privire la naţionalitatea ei fundamentală. E o chestie urâtă, pe jumătate iaht pe jumătate cargo. Ar avea nevoie de vopsea şi totodată de o refacere. Îl simţi dezghiocat, cu mersul anevoios – nu departe de casare. Încă o furtună şi va ajunge la Ris-Orangis a bampoarelor. După mine, hodoroaga asta nu mai serveşte decât la contrabandă. M-ar mira să fi traversat Atlanticul în cursul (lung al) ultimilor treizeci de ani, dacă nu cumva a făcut-o pe puntea unui portavion.

Un tip vagamente deghizat în căpitan, neras şi şleampăt, ne priveşte, rezemat de bastingaj, cum năvălim într-acolo. Scara

obiectului e coborâtă. Ne cățărăm la bord. Pseudoofițerul nu s-a clintit, nici cât îți dai tu osteneala, într-o grădină publică, atunci când măturătorul răsfoiește frunzele moarte ca să mimeze ceva de Prévert.

Ajungem, în centrul vaporului, la un soi de fel de habitaclu. Cu geamuri întunecate, așa că nu vedem nimic în interior.

Ei bine, bătrâne, păcat că nu se vede nimic. Ce mai surpriză! Îndată ce ai trecut pragul, îți închipui că visezi. Iată că intri într-un salon luxos, nu prea mare, dar admirabil împodobit. Chiar rafinat, în genul lui. Mochetă deschisă la culoare, groasă, covor de Șiraz, pereții acoperiți cu catifea grej, cu două Vassarely executate de copiii de școală sau de micuțele infirme de la Fundația Natte en Toile, atât de veridice par. Fotoliile sunt adânci. Câteva mobile marinărești, englezești-secol-nouăsprezece; și personjul cu tâmple sure care ne așteaptă răzând un scotch seamănă cu un armator din Jules Verne.

Fluier admirativ.

– La naiba, ca să spun drept, iată un vaporaș care știe bine să se prefacă. Dacă și mașinile corespund acestui salon, barcazul dumneavoastră trebuie să se poarte ca un hors-bord.

– Corespund, mă asigură gălbiorul.

Și, în americana curentă, în pune pe individul cu tâmplele sure la curent cu peripețiile pe care deja le știi. După care arămiul îi oferă spre ascultare banda de magnetofon, la un aparat abil camuflat și care comportă stereo, televizor, apă caldă și tabla înmulțirii.

Omul ascultă, bând alte trei whiskies. Darul suptului i se citește pe pometii unde a țesut o fină și violetă pânză de păianjen. Când liniștea s-a așternut din nou, omul lasă paharul jos, își împreunează degetele în pachete de câte cinci și declară:

– Foarte interesant! – Apoi, către mine, cu un glas neutru: Dumneata ești comisarul San-Antonio?

– Pe de-a întregul. Mă cunoaşteţi?

– Mai mult sau mai puţin. Ce trebuie să credem despre declaraţiile astea? Te drogaseră sau ce?

– Da, dar...

„Da, dar"-ul meu arată ca o grapă neremorcată. Un *da* molâu, urmat de un *dar* absolut prostesc.

Nenea mă stopează cu un gest prompt. Degeaba a vârât aer în atâtea butelci, capul i-a rămas limpede. Cu excepţia metrului-etalon depus în pavilionul de la Breteuil, nu există nimic mai exact decât el.

– Îmi face impresia, zice, că nu ştii prea bine pe socoteala cui călătoreşti pe aici. Superiorii dumitale ţi-au încredinţat o misiune, după toate aparenţele, sumară, dar care totuşi te depăşeşte. Cunosc bine nenorocita asta de marotă franţuzească, ce constă în a spune totdeauna prea mult şi niciodată destul. Spiritul cartezian, ce mai. Refuzaţi să-l socotiţi pe agent drept o simplă rotiţă, aşa că îi furnizaţi un minimum de explicaţie, pentru a-i satisface orgoliul. Şi, fireşte, asta strică totul. Agentul se crede deţinător al adevărului şi îşi pune mecanismele în funcţiune. Dar nimic nu e mai periculos decât doar o parte a adevărului.

Apoi tace.

– Cui am cinstea de a-i datora această strălucită expunere? îl întreb.

Ridică din umeri.

– Întrucât eu nu sunt francez, am de ales între două eventualităţi, comisare San-Antonio: ori să-ţi spun totul, ori să tac cu privire la orice.

– Personal, sunt trup şi suflet pentru prima eventualitate.

– De data asta şi eu. Vrei un whisky?

– După adevăr, asta mă interesează cel mai mult.

Râde şi mă serveşte chiar el; fără să-i tremure mâna de zgârcenie. E o doză supracalibrată.

– Fără gheaţă?

– Gheaţa e un aspect secundar.

– Eu unul nu-mi pun niciodată. Apa e atât de poluantă!

Le adresează un semn celor doi acoliţi. Blondul şi arămiul ne părăsesc, cu maximum de discreţie. Se retrag precum marea în reflux, fără să dea impresia că o fac. La un moment dat, nu mai sunt acolo – şi gata.

– Conduc o ramură a serviciilor secrete americane din Mediterana.

– Complimentele mele.

– Ca să pricepi totul aşa cum trebuie, e cazul să vorbim deschis şi să luăm lucrurile de la început...

– Mi-ar plăcea infinit de mult.

– Atunci rezumă dumneata situaţia, după care eu o să reflectez la ea.

– Cu dragă inimă...

Trag o duşcă pregătitoare, cea care îţi curăţă mucoasele şi îţi lubrifiază tărtăcuţa.

– Un agent din Est a trecut în solda dumneavoastră.

– Exact.

– Trebuia să întreprindă o operaţie de mari proporţii, livrându-vă nişte documente de o extremă importanţă – dar despre care, personal, nu ştiu nimic.

– Acest prim punct al ignoranţei ţi-l voi lămuri îndată, San-Antonio; continuă.

– Serviciile de Informaţii franceze, puse la curent, au încercat să intercepteze numitele documente. Unul dintre agenţii noştri, despre care de asemenea nu ştiu nimic...

– Am să-ţi vorbesc şi despre el. Mai departe?

– ... a reuşit să şterpelească documentele în cursul călătoriei.

– Just.

– Dar, pe timpul escalei de la Catania, s-a petrecut un incident nasol: agentul dublu a fost furat, la rândul lui, de un hoţ profesionist.

– Întocmai.

– Propriul nostru agent ne-a remis documentele. Responsabilii francezi au hotărât atunci să încurce puţin jocul, din motive de securitate şi, ca să îndepărteze bănuielile de la omul lor, m-au trimis aici pe mine, cu misiunea de a încerca să recuperez, cu ostentaţie, rahatul ăla de valiză. Şi deja destui oameni au murit din cauza acestei genţi-diplomat care, la ora actuală, nu valorează mai mult de douăzeci de dolari.

– Pe de-a întregul fals, aruncă interlocutorul meu, după care drenează, până în tubul digestiv, zece cetilitri de alcool pur.

– Ce e fals?

– Faptul că valiza n-ar mai valora nimic. O să-ţi reiau toată povestea, umplând cu faptele adevărate căsuţele goale sau mincinoase. O.K.?

– Cum nu se poate mai O.K., boss!

– Ei bine, mai întâi documentele. Ele se referă la o misterioasă bază pe care prietenii ruşi şi sateliţii lor o amenajează în zona Mediteranei. O chestie experimentală, de ordin strict ştiinţific. Acolo se pun la punct, bătrâne, nişte lucruri nemaiîncercate, susceptibile să revoluţioneze omenirea.

La vorbele cu pricina, îmi scapă un mic rânjet.

– Păi eu citesc asta în *Ici Paris* cel puţin o dată pe lună. Una dintre gogoriţele după care gospodinele se dau atâta în vânt.

El aprobă cu o mişcare din cap.

– Vine momentul când gogoriţele vor deveni realitate, San-

Antonio. Şi fiindcă sunt pline de fantezie, vor evolua foarte rapid. Trucul inventat de ruşi are legătură cu o deviere a speciei.

– Şi de ce sunt obligaţi să facă asta în zona mediteraneană? Rusia nu e suficient de mare?

Omul cu favoriţi suri ridică din umeri.

– După cum spunea un profesor care fusese scuipat de un alt profesor: asta-i problema lor, nu a mea.

– Bine, de acord – o bază experimentală, de ordin ştiinţific, având ca obiectiv o deviere a speciei umane. Şi pe urmă?

– Agentul dublu ne alertează şi promite să ne cedeze un dosar al acestei baze. Serviciile secrete franceze află despre asta. Mirosind o afacere profitabilă, pun pe urmele omului nostru un tip de prima mână, un anume Jean La Baule, rugându-l să fure, cu orice preţ, documentele în timpul transferului. La Baule îşi îndeplineşte misiunea. Fură documentele în cauză... şi *ni le predă nouă*, fiindcă în realitate lucrează pentru noi, face parte dintre intruşii introduşi de noi pentru dezorganizarea reţelelor din Europa Occidentală. Iar francezilor le oferă secrete de doi bani, furnizate de către noi.

O afurisită de sudoare de joasă temperatură îmi şerpuieşte de la ceafă până la locul cu pricina.

– De ce-mi povestiţi toate astea, boss? Vă daţi băieţii la casare ori aveţi de gând să mă neutralizaţi, cum se spune, cu eleganţă, în job-ul dumneavoastră?

Zâmbeşte.

– Ai auzit de aeroportul Roissy din Franţa, dragul meu? Ieri, La Baule a fost găsit, cu beregata tăiată, în toaleta nou-nouţă a acestui magistral aeroport. Ca să-l dai acum la casare, ar trebui un crematoriu.

Râde.

Bea.

– Continuăm?

– Vă rog.

– Ce au omis şefii dumitale să-ţi spună expediindu-te aici este că voiau să ne tragă pe sfoară doar pe noi, americanii, cu privire la valiza respectivă. În realitate, planul lor consta în a negocia restituirea documentelor către URSS, în schimbul unor avantaje de ordin nuclear — fiindcă Parisul s-a săturat să facă să explodeze în Mururoa nişte petarde mai puţin spectaculoase decât cele de la 14 Iulie. Chestiune de prestigiu. La voi se simte nevoia unui bum, dacă pot spune aşa.

După care operează duşca secolului. O jumătate de stacană de-a mamei-mari. Gogâlţ! Dacă porţia asta de zămârcă nu-i provoacă scurt-circuite sub freză, înseamnă că are pe acolo tranzistori în loc de lămpi.

– Nostimă salată, mormăi.

– À la russe, pufneşte interlocutorul meu. Te descurci prin labirintul ăsta, dragule? Franţa fură de la un agent dublu nişte documente ruseşti, pe care acesta din urmă trebuie să le livreze americhenilor. Dar agentul francez lucrează pentru suszişii americani, şi le înmânează acestora produsul furtului. Iar francezilor le furnizează nişte chestii absolut secundare, pe care eminenţii voştri şefi se grăbesc, în mod triumfal, să le restituie ruşilor.

Mă umflă râsul.

– Îmi închipui mutrele rusnacilor.

– Dacă tot o faci, închipuie-ţi şi mutrele americanilor, fiindcă documentele furate erau false.

Ajunşi la acest punct al povestirii, ar trebui să marcăm un timp mort – cum preconizez adesea, păsăroiule. Ca să-ţi poţi trage răsuflarea aia pierită. Fiindcă asta se întâmplă, te scot din minţi cu relatările mele zguduitoare. Îţi pierzi cumpătul, busola, izmenele şi – ceea ce e cel mai rău – pofta de mâncare. Te zăpăcesc atât de

tare, că din cinci în cinci minute nu mai ştii care cine e. Îţi plesneşte camera obscură. Îţi apar crăpături în mansardă. Te crezi la aventurile lui Tintin; şi încă spun prostii, faţă de mine Tintin e lesne de urmărit.

Mai bine ştii ce? Îmi sorb liniştit paharul, fără grabă, cu înghiţituri mici. Băutura asta aduce cu mătiguşul morfolit de Marie-Chantal: are un anume gust. Ei bine, nu e scotch, ci bourbon. Care va să zică, după opinia mea, e mai puţin aspru, mai cu ape-ape.

– *Four Roses*, zice interlocutorul, ca şi cum mi-ar ghici gândurile. Pentru un băutor de coniac, nu e perfect reuşit, desigur.

În orice caz, pentru el este, având în vedere că-şi încarcă din nou bateriile. Hotărâsc să merg mai departe.

– Aşa că, până la urmă... mă hazardez.

– Aşa că, până la urmă, valsăm în plin bal al înşelătoriilor, San-Antonio. Toată lumea fentează, dublează şi regulează pe toată lumea. De ajungi să nu mai ştii unde ai ajuns şi nici ce cauţi. Totul pe un fundal de masacre. Javrele din „Codul Z" lucrează pentru ruşi, ceea ce ar tinde să însemne că amărâţii de rusnaci au pierdut, bine mersi, afurisitele alea de documente ale lor – dacă nu cumva e vorba de o viclenie de mare montare, destinată să ne zăpăcească pe noi. Ce s-a ales de documentele-ălea? cum ar cânta vechii voştri poeţi. Cine le deţine? Cine a recuperat valiza? Dumneata?

Şi privirea pe care o îndreaptă spre persoana mea ar desăvârşi căderea turnului din Pisa peste un morman de aparate fotografice japoneze.

– Nu, eu nu.

– Atunci, de ce toţi oamenii ăştia sunt convinşi că la dumneata se află? Nu iese fum fără foc, bunul meu prieten. Sicilienii, care au mirosit o afacere pe cinste, cred nestrămutat că dumneata ai recuperat geanta, iar băieţii din „Codul Z" la fel. În ce mă priveşte pe mine, pot să-ţi spun...

– Spuneţi, boss, spuneţi!

– Nu sunt sigur că o ai, dar cred că eşti bine plasat ca să o obţii.

– Explicaţi-vă, mă interesează.

Taman se pregăteşte să-i dea bice, când ştii ce păţim? Căpitanul de piraţi pe care l-am văzut la venire dă buzna, val-vârtej, în salon.

– Poliţia portuară italiană! anunţă. Vedeta lor vine drept spre noi.

– Şi ce, suntem în regulă! obiectează gazda mea.

– Şi ăsta? întreabă, arătând spre mandea, borţomega deghizată în ofiţer de marină.

– Şi eu, desigur, dar să nu uităm, dragă boss, că aici mafia e suverană şi că... mă caută.

– Well, well, replică, pertinent, omul cu favoriţi suri şi creţi. Malcolm, dacă mai e timp, du-l pe amicul nostru în ascunzătoare.

Ofiţerul de marină îmi adresează un poruncitor îndemn cu bărbia. Îl urmez. Coborâm în cursivă. Omul mă poartă, în pas alergător, către cabina din fund. Mă uit, surprins, la hogeac. Asta ascunzătoare? E mobilată sărăcăcios, cu lucrurile esenţiale, adică un pat şi un cuier vârât sub o perdea. Două hublouri îi asigură iluminatul. Şi uite că simţurile mele se apucă să halucineze, camarade. Imaginează-ţi că barosanul comandat Malcolm se năpusteşte drept către hubloul cel mai apropiat de pupa. Înhaţă mânerul de aramă şi trage zdravăn. Hubloul se deschide, cu nituri, cu şuruburi cu tot. De fapt, e vorba de o trapă verticală. În locul mării pe care, cu o clipă mai devreme, o văzusem dansând de-a lungul golfurilor scăldate în soare, nu mai am în faţa ochilor decât o gaură întunecată. Îţi dai seama că e vorba de o lucrătură de iluzionist: în spatele hubloului a fost amenajat un sistem optic, printr-o conductă cotită, ca pentru un periscop. Aşa încât, scumpe al meu prietin, marea nu se află chiar în dreptul hubloului, ci un pic mai la dreapta. În faţă, se găseşte de fapt o ascunzătoare întunecoasă, construită în curbura

pupei. A. nu e un loc unde să te instalezi cu nevasta şi cu soacra; dar, ce mai la deal la vale, un nene de statură normală poate supravieţui. Comandantul mă ajută să mă insinuez prin strâmtoare şi închide hubloul, ceea ce mă obligă să mă ghemui pe gaibarace, fiindcă aparatura optică ocupă cea mai mare parte din spaţiu. Cam diabolic pe la margini, nu? Poci să-ţi spui că aiesta-i ascunzişul ideal, fără multă vorbă. Oricare nasuliu ar intra în cabina de dincolo, îl sfidez să amuşine şmecheria. O să cerceteze tavanul, podeaua, pereţii interiori, dar niciodată coca bamporiului, de vreme ce dincolo de ea vede marea. Jos pălăria – americanii ăştia, când îşi pun creieraşii la poziţia de supraactivare, poţi avea încredere în rezultatele lor.

Nu-mi mai rămâne decât să aştept încetarea alertei, nădăjduind, pentru gacii mei, că n-o să mă taie nici o nevoie de deşărtare a beşicii.

În coteciorul ăsta, viaţa mi s-a contractat până la cea mai simplă dar mai frumoasă expresie: eu însumi. Îmi este cu neputinţă să: joc tenis, mă inserez într-o damicelă, fac o pasenţă – spre deosebire de bunul nostru De Gaulle, care a murit tocmai după ce încheiase una (aproposito, s-a aflat oare dacă pasenţa îi reuşise?).

Respir printr-o gaură, de mărimea unei monede de doi franci, străpunsă în perete. Orificiul îmi mai îngăduie să vizionez mica radă, portul din depărtare şi pescarii cârpindu-şi năvoadele. Burta mea emite gângureli disperate, fiindcă mă torturează foamea. Dar nu e deloc ceasul omletei cu slănină, băiete.

Aud la bord nişte bocănituri. Paşi fac să vibreze cursiva. Răsună chemări, izbituri. La un moment dat, percep cu claritate că se explorează cabina prin care am intrat în ascunzătoare. Apoi un pocnet de uşă. Trece o vreme. Mă gândesc la tot ce mi-a dezvăluit Favoriţi-Creţi. Ceea ce îmi aminteşte de romanele-foileton din copilărie mea, pe care le cumpăram în fascicule, săptămânal, de la

papetăria-merceria-chioşcul– de-ziare din cartier. Plutea prin acea prăvălioară un miros de neuitat, pe care îl caut zadarnic, fiindcă nu-l mai regăsesc nicăieri. Un miros care mi-a trezit dorinţa să mă apuc de scris. Mirosul copilăriei. Mirosul seriei Pieds-Nickelés, maeştrii mei. Singurii maeştri pe care i-am avut vreodată. Ce mai grămadă de încurcături – niciodată nu voi obosi să mă minunez: agenţi dubli, ba chiar tripli. Documente furate de la hoţ. Schimbate, pierdute... Valiza noastră trucată? Zeamă de foileton. Talmeş de balmeş. Nimeni nu-i mai regăseşte pe ai lui. Toată lumea şi-a trădat misiunea, inclusiv San-A. al tău care, deşi primise o sarcină de sanchi, în vederea păcălirii celorlalţi, nu s-a lăsat deloc rugat ca să pălăvrăgească, să strige totul în gura mare, oricui trecea prin preajmă, putregaiul naibii! Şi scumpul meu mare absent, Béru al meu, ce păţeşfface el acuma, ia zi, cap de putină? Unde îl localizezi, în ce stare? În ce stare tristă?

Pe scurt, îmbătrânesc în gaura asta. Hotărât lucru, claustrofobia începe să-şi facă mendrele. Mormânt, secriu, ublietă – nu lipseşte nimic.

Un bârâit de motor naval mă reconfortează. Domnii înhăţători se întorc la ei acasă, pleoştiţi, să halească polenta. Într-adevăr, vedeta lor îmi traversează câmpul de observaţie şi se duce să moară la orizonturi.

Muşchii îmi sunt sfâşiaţi de cârcei. Vreau să scap de aici îndată. De cât timp mucegăiesc în gavanosul ăsta de nucă? Mai mult de o jumătate de oră, cu siguranţă. Ce aşteaptă amicii mei americani de nu vin să mă libereze? Din moment ce alerta a trecut? Mai clocesc niţel, mort de nerăbdare. Şi din clipa aceea mă încearcă o îndoială. Îmi spun: „Dar dacă au hotărât să te lase să crăpi în gaura asta, San-A.? La urma urmei, acum, după ce ai scuipat tot ce ştiai, ăştia nu mai au nevoie de tine. Ai devenit stânjenitor; dovadă că au fost nevoiţi să te pitească. De vreme ce au terminat cu tine, te vor lăsa

binişor să crăpi în ţeava dumitale. Mai târziu, în larg, nu va trebui decât se te aducă în dar rechinilor."

Când asemenea idei te asaltează şi când te afli în postura mea actuală, te provoci să nu-ţi pierzi cumpătul. Iată-mă deci în efervescenţă. Mă zbat de mai-mai să rup în bucăţi coca transatlanticului. După încolăcituri de şarpe, apuc cu amândouă mâinile cotul gros al aparatului optic şi îl împing în faţă. Domnul fie... Ba nu, de ce „lăudat"? Esenţial e că *este*.

Şi chiar este.

Fiindcă hubloul se deschide. Înţelegi, nu e prevăzut cu un sistem de înzăvorâre. Simpla apăsare puternică îi asigură închiderea ermetică, graţie unei combinaţii de ventuze. Deci, apăsând puternic, reuşesc să-l deschid.

Prefer să nu-ţi relatez circăraia, contorsiunile, reptaţiile, eforturile necesare pentru a mă smulge din ascunziş. Mai întâi fiindcă, egoist cum te ştiu, te doare-n spitz, mai apoi fiindcă e prea de ajuns că le-ai trăit ca să nu mai ai deloc chef să le rumegi din nou – ce draci bălţaţi, să-ţi pierzi toată tinereţea cu cioace de-ăstea? Şi cu ce mai rămâi după ce ţi-ai risipit tinereţea? Ia zi, măi, diaree? O faci pe şmecherul, când te încoţopeneşti între două papainoage, între două prostioare, între două sporovăieli, prăvălit grămadă. Golit de substanţă. Şi golit de către alţii, fireşte, de ticăloasele de albine sugătoare, care te lasă sărac de tot polenul, inclusiv de tot slobozul, la dracu'! Inclusiv slobozul. Pe care împricinatele nici măcar nu-l cuipă afară. Gogâlţ! Toate celea: sucul, zahărul, albumina – ticăloasele. Ca să lase locul bine răcit, pentru viermii care te isprăvesc. Să-ţi practice ultimul control antidoping înainte de a te agăţa în copac. Scumpii de azteci! Ştii care e visul meu? Să vină cineva, într-o zi, să-mi adune viermii din mormânt, pentru o partidă de pescuit. Al naibii mi-ar plăcea să fiu, în dimineţile răcoroase, alături de ei când vin să se aprovizioneze. Să

mă las tras în ţeapă, o dată cu alte vieţuitoare, în micuţele momeli. Veniţi cu toţii la hăpăială, prieteni ai veselei undiţări. Prelevaţi-mi viermuşii de pe lângă babaroase, fiindcă vor fi mai graşi, mai viguroşi şi poate că vor avea şi ei ochii albaştri. Habar n-ai cât de irezistibili pot fi pentru un porcuşor viermii cu ochi albaştri.

Iată-mă extras din caşeu.

Mai şifonat decât păstoriţa care-şi păzeşte turma în timpul marilor manevre militare. Deschid cu destule precauţii uşa cabinei, având în vedere că atitudinea „salvatorilor" mei nu merită deloc osteneala de a-i zugrăvi în culori frumoase.

Strecor pe cursivă un frumos ochi curios. Şi mi se taie răsuflarea, dar mi se taie de la rădăcină.

Un altul căruia răsuflarea i s-a tăiat, însă ireversibil, este bravul căpitan Malcolm. De l-ai vedea zăcând, pe burta gogoneaţă şi simultan pe mocheta roasă, cu mutra pitită în cascheta plină de sânge, cu creierul aşezat alături de cutiuţa lui, nu ţi-ai putea închipui că acest domn a fost în viaţă până mai adineauri. În orice caz, acum a uitat cu desăvârşire modul de a se servi de viaţa cu pricina.

Presimţind o naşparleală, cum ar zice Béru, sar peste bietul „navigator solitar" şi mă îndrept către scară. Sărăcuţ de maica ta! Ştii peste cine mai dau? Arămiul. Într-o cabină cu uşa deschisă de perete; şade pe spate, descriind cu membrele o cruce a Sfântului Andrei. După ce a încasat în mijlocul portretului un întreg polonic de perişoare. Unu şi cu ăsta fac doi. Încep să-mi zic că foarte inspiraţi au fost colegii americani când au înfundat ascunzişul cu mine. Pui pariu că, procedând astfel, m-au salvat de la moarte?

Încep să explorez cabinele. Într-o clipită descopăr doi membri ai echipajului, fulgeraţi în timp ce jucau cărţi. Unul dintre ei ţine încă în mână un brelan de toată frumuseţea. Pe scara dinspre punte, se află cadavrul unui blond frumos, decedat cu un glonte în ceafă.

Ce mai măcel! Să ştii că, în comparaţie cu asta, Noaptea Sfântului Bartolomeu a fost doar o joacă de-a baba-oarba.

Mister Favoriţi-Creţi continuă să şadă în fotel, cu un găuroi uite-aşa de mare pe post de ochiul drept. Şi, ca să încheie plutonul, alţi doi morţi, în tricouri vărgate, împodobesc postul de pilotaj. Cu totului tot, opt personaje în căutarea unui gropar. Impresionant tablou de vânătoare.

Lucrare îngrijită, lichidare-expres. Cu siguranţă că nu poliţiştii sicilieni au operat-o. Ca să pritoceşti opt zdrahoni înarmaţi ei înşişi şi care nu exercită meseria de bibliotecar într-o subprefectură, ai încredere în a mea *old experience*, îţi trebuie un comando foarte serios antrenat. De acord, băieţii noştri nu erau în defensivă, credeau că au de-a face cu nişte funcţionari oficiali – totuşi bag de seamă că nici unul dintre morţi nu păstrează, de pe lumea de dincolo, vreo urmă de gest de apărare. Operaţia a fost executată al naibii de eficient. Curăţătorie rapidă. Doliu expres, cum spun boiangiii. Notează că în zilele noastre se duce de râpă şi noţiunea de doliu. Negrul se pierde. Din ce în ce mai mult, văduvele şi orfanii abandonează hainele cuvenite. În curând, precum în New Orleans, vom dansa la înmormântări geamparaua sau jerkul sau păpădiascriitorului. În loc de ţoale cernite, o să umblăm după goale cerşite. Eu unul prefer. Moartea nu e un ceremonial, ci absolut dimpotrivă. Nu ridicăm nimic din scânduri, ci coborâm. De ce să însemni cu o piatră neagră ziua când începi să fii uitat? Ah, deie Domnul ca rostogolirea mea să fie cum nu se poate mai ca-toate-celelalte. Nu-mi doresc solstiţiul de iunie, deşi sunt născut în Cancer, ci solstiţiul de decembrie; cel mai scurt posibil, înţelegi? Pentru ca, imediat, o primă noapte să treacă peste absenţa mea, ca să facă din ea o definitivă absenţă. Vreau un minimum de scânduri, de pământ, de lume, de flori, de tămâie, de plânsete, de negru. Care m-au făcut să sufăr prea mult în zilele şi uneori în nopţile mele. Aşa că,

în acea zi, să facă bine şi să se abţină. Să-mi aducă acest dar cu ocazia ultimei mele plimbări la suprafaţă. Mai ales să nu-şi dea osteneala de a-şi ridica pălăria la trecerea mea; n-am să le răspund. Voi avea, în sfârşit, curajul să le arăt ceea ce gândesc şi, în cutia mea, nu voi fi atât mort, cât dispreţuitor.

Iată-mă, aşadar, stăpânul unei ambarcaţii pline de morţi. Nu găseşti că e nostim? Cum aş putea să ţi-o spun la superlativ? Aberant, poftim! Fiindcă în zilele noastre se zice mult chestia asta – aberant. În orice împrejurare, apropo de orice, pentru a exprima tot ce-ţi tună: frumosul, urâtul, binele, răul, opiniile politice şi părerea ta despre artă. În fond, a exista socialmente nu-i greu. Îţi trebuie o panoplie. O mână de cuvinte-cheie, câteva idei gata preparate, dar care par îndrăzneţe, un strop de experienţă şi prostia ta care să le lege laolaltă. Bechamelul universal. Fundalul de sos al ruşinii omeneşti.

Deci o situaţie aberantă pentru scumpul de San-Antonio, singur la bord, ca un copil de rebel şi tare agasat de viaţă. Neştiind cărui cadavru să i se dedice. Ezitând între prova şi pupa, babord şi tribord, între a rămâne şi a se cărăbăni.

Despărţit de toate, până şi de speranţă. Înşelat, împoponat, pierdut. Mă convoc la un consiliu de siniştri restrâns. Şi hotărăsc să înfrunt necesităţile acestei sărmane vieţi, în ordinea importanţei lor. Primo: mi-e foame. Aşa că unde-i cambuza?

Când ai stomacul îndopat, priveşti lucrurile cu mai multă seninătate decât atunci când ţi se înnoadă. Eu, după o cutie de 125 de grame de caviar de Caspica şi o jumătate de pui rece, totul stropit cu o butelcă de cărţălău frapat la grămadă, mă simt redevenit

Tarzan, amestecat cu Zorro şi presărat cu James Bond – pe scurt, ca să-ţi rezum toate astea printr-un cuvânt compus: San-Antonio.

Decid să aştept noaptea ca s-o tai.

Şi până atunci îmi omor timpul explorând vaporul din pivniţă până-n pod, cum se spune în marină; dar bunii mei americani sunt oameni de mare prudenţă, fiindcă nu descopăr insolit la bord decât armele. Sleit (de ce sleit, nu mai am destulă zeamă?), înhaţ o saltea dintr-o cabină, ca să merg să mă întind în coteţul radiotelegrafistului.

După amănunte de felul ăsta îl vezi pe profesionist. Alţii ar fi căutat un colţ călduţ ca s-o horăie. Ba eu nu, ba eu ba. Mereu la pândă.

Încerc să nu mă mai gândesc la nimic. E naşpa să te abstragi când scufiţa îţi duduie la şase mii de ture. Adevărat giroscop creierul lui mandea. Într-o bună seară, mă vei vedea ridicându-mă deasupra oraşului, ca un elicopter. Cu spatele drept, cu mâinile împreunate. Ziua de Înălţare, acum într-o nouă prezentare. Irezistibila ascensiune a lui San-Antonio. În aer, în aer, toată lumea aviator! cum spuneau patronii de manejuri. Totul doar prin puterea gândurilor mele. Îţi imaginezi? Într-o seară, la Roland Garros, în lumina proiectoarelor? Ffffâll! B'seara, doam'lor şi dom'lor!

Cu ajutorul gândului că niciodată nu voi ajunge să nu mai gândesc, în cele din urmă adorm.

Un sfârâit caracteristic.

Deschid amândoi ochii o dată. Fiindcă, bietul meu băiat, autorii care îţi povestesc că încep prin a deschide câte un ochi sunt mincinoşi sfruntaţi, ale căror cărţi nu merită să le mai cumperi decât ca impozit pe prostie – când există, dimpotrivă, mari autori, şi nu mă citez în mod premeditat, care împing atât de departe grija faţă de adevăr, încât dacă ar avea numai douăzeci şi cinci de centimetri de talent mai puţin, cariera lor s-ar prăbuşi. Nu-i aşa?

Întâi mă ardic în genunche. Implorare spontanee, subcutanată, şi călcâie subpoponate, de vreme ce se află prin partea locului.

La urmă mă salt în picere.

Mă apropiu de masa cu aparate.

Cu casca la urechi, împing tarabustorul de opacitate conjugală sub un unghi salpingist, tremolez admisia sindromagnetică şi decalotez glandiul trifazat.

„Apple îl cheamă pe Newton, repetă monocord o voce supranazală. Apple îl cehamă pe Newton."

Gândul îmi şopteşte că nu ştiu numele vaporului, întrucât nu am avut deloc prilejul să-l citesc din barcă. Totuşi, în stepele gândirii san-antonătângi, se alcătuieşte deducţia că bamporiul meu s-ar putea numi foarte bine Newton, ceea ce ar justifica apelul din partea acelui nene.

Iată de ce, cu un aplomb radiofilist, declar, exagerându-mi nazalitatea ca să par cât mai american:

– Aici Newton! Aici Newton!

Pe fundalul Smfoniei a V-a, fireşte.

Glasul picat din eter reia:

– Mesaj către Jupiter, mesaj către Jupiter. Notează.

– Gata să notez, răspunde infalibilul San-Antonio.

Omul din spaţiul cosmic începe să articuleze:

– *Zece ori zece, stop. Trei sute şaizeci şi cinci, stop. Două mii de livre, stop. Nu a fost întotdeauna vacă. Baia patru. Extremă urgenţă. Terminat.* Te rog să repeţi.

Repet cu docilitate.

Celălalt spune că O.K., pe urmă taie legătura.

Atunci intervertesc potenţialul de inflaţie cu conjunctivită smântânită. Şi încep să pitrocesc mesajul.

E o chestie rebusistică aici. Dar ce nu ţi-am spus, stai să vezi, ia-ţi un scaun şi deznoadă-ţi şireturile la pantofi, e că mesajul

mi-a fost pus în braţe în franceză. Din cauza asta i-am şi adulmecat aspectul de rebus. Că de nu, celălalt mi l-ar fi pasat în anglicană, păi nu? De ce să fi schimbat limba? Înainte de dictare, vorbea engleza şi a reluat engleza începând de la „Baia patru". Dacă există un lucru pentru care sunt dotat, cum spunea secretarul perpetuu al Academiei, a cărui mână este, presupun, lovită de o mişcare de aceeaşi natură, astea sunt şaradele şi alte ghicitori pentru numţi şi banchete.

Mă privesc drept în ochi, ca şi când aş fi Franţa, şi-mi declar pe şleau tot ce va urma, acţiune căreia te angajez să-i conseminezi spiritul de decizie, indice al unei naturi ferme, proprie unui individ voluntar despre care param-pararam...

San-Antonio, în următoarele zece minute vei descifra acest mesaj în franceză – că de unde nu, n-o să mai îndrăzneşti niciodată să te saluţi de te vei întâlni pe stradă...

Uite cum vorbeşte un bărbat, nu?

Aşa că mă pun pe treabă.

Care-mi ia mult mai puţin de zece minute.

„Zece ori zece egal o sută. Scriu *o sută [CENT*[8]*]*".

„Trei sute şaizeci şi cinci este durata unui an; scriu *[AN]*".

„Două mii de livre (dacă nu cumva sunt livre sterline) dau o tonă. Scriu *[TONNE]*."

„Una care nu a fost întotdeauna vacă? Ia zi, nu cumva e vorba de Io, fiica lui Inachos? Scriu *[IO]*."

Şi recitesc ansamblul obţinut. Te-ai şi prins cumva la rezultat, faţă de plapomă?

---

[8] Întrucât mesajul a fost rostit în *franceză*, traducătorul îşi face o datorie de onoare din a-l păstra versiunea originală, menţionând doar echivalenţele în limba română (n. tr.).

CENT AN TONNE IO – fie, dacă vrei să reintegrez totul în contextul iniţial, cum ar spune comentatorii de radioTV care au un nebun simţ al conciziei: SAN-ANTONIO.

Două minute, atâta mi-a trebuit. Şi nici atât. Adulmecasem figura asta. Aducând a nasulie la adresa mea. Sunt obiectul unei efervescenţe pe care, cu siguranţă, nu o merit. Toate forţele secrete conjugate în Mediterana mă cred în posesia unor lucruri despre care nici măcar nu bănuiesc ceva. Nu le dai cu împrumut decât bogaţilor. Iar eu, lipsit de orice, ignorant, aproape rătăcit, mă joc de-a perdantul pentru propria mea plăcere. În beneficiul exclusiv al îngerului meu păzitor. Ceilalţi mă estimează superman, când de fapt nu sunt decât un supermucea. Puţinul pe care îl ştiam l-am spus, l-am repetat... Cerşesc zdrenţe de adevăr. Caut prin pubele ca să găsesc un coltuc de pont nu prea mucegăit, o coajă de indicaţie, un rest de ipoteză. Să te apuce amocul, nu alta, ascultă ce-ţi zic.

La fel de rapid aş vrea să aflu ce reprezintă „baia patru". Numai că degeaba caut, eşafodez, scarmăn cele două cuvinte – acestea îşi păstrează misterul; probabil corespund unei chestii proprii oamenilor de treabă de pe aici, ceva imposibil de ghicit.

Fiindcă noaptea s-a lăsat cu delicateţe, hotărăsc să abandonez necropola plutitoare, pentru a ajunge în locuri mai ospitaliere – cum se spune când eşti în căutare de efecte.

Iată-mă umblând de colo-colo prin cursivă. Vizionez pentru ultima oară burta vaporului-fantomă. Şi remarc că, precum la pacheboturile de linie, cabinele sunt numerotate. O, e vorba doar de o simplă tăbliţă ovală plasată deasupra încuietorii şi comportând în rezervă o cifră. „4" este cea unde a fost ciuruit arămiul. O să-mi spui că, de eram mai puţin leneş, le-aş fi putut lipi câte un nume băieţilor întâlniţi pe cale; dar, pentru cât mă folosesc de ei, nu merită osteneala de a-ţi brânzi celulele cenuşii, nu?

Bine. Trec peste. Petrec.

Cabina „4".

Baia „4".

E vreo cadă de baie în cabina asta?

Mda.

Banală, rudimentară.

Aproape imediat, ceva anume îmi atrage atenţia. Am să-ţi explic. Ţuţuroiul robinetului este foarte lung, ajunge până pe fundul căzii. Deloc banal, de acord? Îl deschid. Nu curge nici un lichid. Totuşi răsună un şuierat. Ca de gaz care scapă. Şi stai că am uitat principalul: cada comportă un capac. De plastic alb. Agăţat de perete, printr-un cârlig. Mie combinaţia asta îmi vânzoleşte spiritul. Aşa că ştii ce? Mă duc să-l recuperez pe arămiu, care s-a înţepenit precum drâmba dedesubsemnatului în lăboanţa unui suflet-soră, şi-l instalez în cadă. Pe urmă potrivesc capacul deasupra.

Marmita norvegiană. Trebuie s-o laşi să bolborosească la foc mic. Să aştepţi niţel. Sau mult şi bine, habar n-am. Gazul continuă să fluiere în recipientul smălţuit. Să fie vorba de un ceva asfixiant? Vana asta bizară să servească la lichidarea contestatarilor? Atunci nu cu un nene deja dus voi căpăta dovada. Iar de-i aşa, de ce încerc o experienţă cu arămiul?

Ca să-mi mai treacă timpul, mă echipez. Solul sicilian e nesănătos pentru mandea, aşa că prefer să iau ceva pe mine. După zece minute, iată-mă transformat în arsenal ambulant. Am un pistol-mitralieră agăţat la centură, două pocnitori extraplate în pozânarele pantoleonilor, altele două în punguţele hainei – acestea ceva mai babane. Nu-ţi mai spun de muniţia de schimb şi, ca să-mi completez echipamentul de cercetaş perfect, îmi strecor în şosete două cuţite cu lama foarte ascuţită şi cu câte o teacă de piele suplă. Cu ce să poţi rezista unui asediu.

Mă întorc în cabina number 4.

Ridic capacul, ţinându-mi respiraţia, pentru eventualitatea când gazul pirlimpinpin ar poseda proprietăţi nocive.

Şi bine fac că mi-am ţinut-o, având în vedere că tot ea mi se taie imediat.

Cada e goală.

Pricepi, cap de podină? Goală. G-o-a – goa; l-ă – lă. Pierit în ceaţă arămiul, dezintegrat la modul absolut. Dispărut din această lume. Neavenit. O uitare mai concretă ca asta nici că se poate. În locul lui, a rămas transparenţa, nimicul integral. I-am transformat carcasa în prototip de absenţă completă şi definitivă. Îţi dai seama de importanţa acestei invenţii? Să poţi face să dispară totalmente un tip, fără a mai rămâne din el nici cel mai mic dinte de aur, cel mai minuscul perişor creţ, cea mai amărâtă cataramă de curea?

Şi uite că un frison retrospectiv îmi coboară pe toboganul dosier. Mesajul... Li se ordona pretenarilor mei nici mai mult nici mai puţin decât să mă radieze de urgenţă. Fără intervenţia comandoului de şoc, aş fi trecut dincolo de tunel. Bye-bye, Sana! Nu s-ar mai fi auzit niciodată de mândelovici. Félicie s-ar fi consumat în aşteptări, pe pragul uşii. Băiatul ei a fi fost mătrăşit de pe planetă, prefăcut în aer. Auzi, cu siguranţă că în clipa asta îl respir pe arămiul.

Îngrozit de perspectivă, o tai de pe vaporul-fantomă.

Barca bârâie tare în noaptea înstelată. Am impresia că păcăniturile ei se aud până la Roma. Ezit asupra direcţiei de adoptat. Ar trebui să mă duc în port sau, dimpotrivă, să abordez un colţişor pustiu? Prudenţa mă face să înclin către cea de-a doua soluţie. În virtutea căreia pornesc spre un loc povârnit de pe coastă.

Un golfuleţ îmi face cu mâna. Opresc motorul şi sar între două stânci. Să ne mişcăm iute poponeaţa, prietene! Situaţia asta a durat prea mult. Jocul de-a outlaws nu figurează în fişa postului meu. Îmi las impresia că sunt un fugar pe care şi cel mai mic zgomot îl face să tresară. Va trebui să încerc marea lovitură şi să nu mă zgârcesc în privinţa instinctelor mele. Să trec de urgenţă la contraatac.

Cum ajung pe culmea falezei, aud de prin mărăcinişuri un ţipăt sfâşietor. La nici o sută de metri, zăresc o maşină oprită. O femeie tocmai a dat buzna afară şi fuge în noapte cât o ţin picioarele, urmărită îndeaproape de un individ care o face „căzătură", pe limba lui Dante (n-ar fi putut alege ceva mai rău).

Ticălosul o va prinde, dacă Santantonio nu intervine. Dar San-Antonio intervine. Îl cunoşti pe bărbat. Ştii totul despre purtarea lui cavalerească. Despre maniera temerară cu care se avântă atunci când, din întâmplre, o creatură slabă se află în pericol. Imediat trage sabia din teacă. Un muschetar şi mai multe nu. Cel din urmă. După el, finitas! Nu vei mai avea decât mormanele urât mirositoare

ale îmbrâncitorilor de dame, ale monopolizatorilor de locuri pe scaune, ale celor care se urcă în lift cu clopul pe scăfârlie. Urâta cohortă de mocârţani care, de prost crescuţi ce sunt, nici nu-şi mai scot pantalonii când o trag şi care citesc jurnalul în vreme ce li se aplică o ciocuială.

Dar Santonio – mie-mi spui? E ultimul lăstar al galanteriei franceze. Şi toţi cei de mai sus îi sunt duşmani.

– Stop! urlă el.

Şi dă la iveală una dintre archebuze.

Un spârcâit de plumbi către stele. Dulia ejectată îmi atinge urechea. Automobilistul se opreşte din alergat. Pe urmă o ia din loc, cu capul vârât între umeri, de data asta în direcţia tumbărăului. De l-ai vedea reintegrând, cu iuţeala fulgerului! Demarând ca un apucat, fără a mai pierde timp nici să închidă portiera. Marşarier dementţial, cât pe ce să-l arunce de pe faleză. Apoi înainte marş. Merge alandala. Uşa i se închide cu o pocnitură. Îl văd descriind câteva opturi pe drumul prăfos. În sfârşit, atinge turaţia maximă şi dispare.

Nu mai rămâne la orizont decât lumina portocalie a Etnei, înceţoşată de fum.

Scrutez mărăcinişul.

Nu văz pe niminea.

– Hei-hei! semnalizez pe un ton liniştitor.

Nemică.

– Ai putea, măcar, să spui mulţumesc! zic, întâi în italiană, pe urmă în franceză şi la urmă în engleză – şi dacă astea nu-ţi sunt de ajuns, n-ai decât să te duci la mister Berlitz, pentru papuaşă şi sanscrita modernă.

După o clipă, ceva se mişcă în spatele unei tufe de cactuşi prost raşi. Femeia iese la iveală. Mă grăbesc spre ea.

Maica ta, Hristache! Există unele gagici pe care îţi face plăcere

să le salvezi. Asta de aici, cel puţin, ar merita să fie luminată cu reflectorul. Ceea ce văd din persoana ei îmi dă nevoia să aflu mai mult, iar ceea ce îmi deşurubează aorta, în prioritate cu taxă dublă, este în primul rând blondoarea ei. În penumbră, ai putea crede că această Pitzi are părul alb.

Dar atenţie! E vorba de o mamă-mare de mare lux. Numărând circa două duzini de ani, cu o coadă de cal (ca şi mine, când o privesc!) şi nişte ochi care trebuie să fie verde-pal sau albastru-cer-de-primăvară. Nişte piepţi electrizanţi, de asemenea. Un pântecel admirabil, acoperit cu un fin puf blond, care scânteiază în razele lunii precum un admiabil nu-ştiu-mai-ce din petalele de roze. Aici poţi să pui o metaforă la alegere, conform dispoziţiei tale poetice, avântului sufletesc, tensiunii arteriale, bagajului universitar şi diametrului mare al elipselor tale. Îţi pot relata despre pânticele acestei iepşoare, fiindcă suszisa e înhăimurată de maniera următoare: un şort extremently short şi o cămaşă cu poalele înnodate deasupra buricului. Ca să închei – o pereche de espadrile. Dar astea nu deranjează, aşa că şi le poate păstra în orice împrejurări, bolta tălpilor ei nefiind destinată să participe la fericirea mea poftcioasă. Notează că bărcuţele feminine au rolul lor bine definit atunci când partenera dumitale poartă escarpeni cu toc-cui, cu care îţi împintenează alunelele pe dindărăt – exerciţiu foarte stimulativ, recomandat jocheilor – sau cizme montante. Dar, în sfârşit, acum nu se pune problema, cel puţin deocamdată, fiindcă pe mine unul mă cunoşti...

Să trecem.

– Ei bine, bimbirica mea, îi spun pe un ton familiar, ce ţi s-a întâmplat?

Ea murmură:

– Vorbiţi englezeşte?

Pe englezeşte.

– Da, îi răspund în acelaşi idiom. Eşti englezoaică?

– Nu, suedeză.

Dacă aş fi un autor facil, m-aş grăbi să-ţi spun că din cauza naţionalităţii ei m-a pus pe foc, dar îţi dai seama că trebuie să mă păzesc de aşa ceva, fiindcă astfel îţi torpilezi reputaţia şi-ţi compromiţi viitorul literar. Şi ce înseamnă bătrâneţea unui romancier, dacă el nu mai e nici membru, nici decorat, nici primit? Muia ţeapănă a marilor personaje cărora le eşti prezentat, nepoate! Tresărirea. Mâna întinsă cu regret, moale şi umedă de repulsie, şi pe care dumnealor se grăbesc să o şteargă de turul pantalonilor ca să elimine rahatul ce ar putea subzista de pe urma ultimei tale prestaţii epistolare. Ochii de peşte la conservă, rotunzi, absenţi, plini de o cloacă dispreţuitoare. Ţine cont că ţi se vor adresa cu „scumpe maestre" aceşti boşorogi, cu gura lor în fomă de cleşte de zahăr. Se vor preface că-ţi ignoră cariera. Se feresc de orice aluzie. Ar prefera să ştie că tragi chiulul. Atunci, poate, ar consimţi să-ţi vorbească despre afaceri. Te-ar întreba cel puţin dacă-ţi merg treburile. Dar să fii scribălău de chestii umoristice e pestilenţial, degradant. E o chestie care ţâşneşte peste întreaga specie. Toată lumea se trezeşte stropită. Pentru a fi respectat, romancierul trebuie să fie şi om de litere. Să scrie cioace-fluviu, să fie pompos, cuvântăcios, doct. De acea, te rog să remarci, mandea se cantonează în bună-cuviinţă. Fac să-mi fie uitat trecutul. Îmi virginizez stilul, desfăşurând mari focuri de artificii. Deloc prost, ai? Poate că într-o zi voi fi amnistiat. Mă vor lăsa să mor în rând cu ceilalţi, undeva la coadă, la coada mesei, dar printre. Voi graţiat, din motive de prea multă aplicaţie. Vor spune: ştiţi, avea un fond bun Santonio ăsta. Era recuperabil. Vârsta i-a deschis ochii. A înţeles unde se găsea adevărul. Ia uitaţi-vă ce bine se adapă acuma. Cum zice bună ziua prin scrisul lui. Maniera ceremonioasă a stilului său. Pactic, vechea Franţă. Chiar de n-ar fi scris decât o carte, îl vor pune în Academie. Dar uite că vorbesc

prostii, în timp ce sublima blondă continuă să mă fixeze cu ochii ei mari, de culoarea lacurilor scandinave. Artileria mea o nelinişteşte. O ascund la loc în jeb. Ceea ce calmează anxietatea damicelei. Care dami îmi povesteşte nefericitele ei aventuri. Se numeşte Ulla Hopp; profesia: secretară de director. A plecat în vacanţă cu autostopul. Destinaţia: Palermo. Totul a mers bine până la Mesina. A reuşit să parcurgă mai bine de două mii de kilometri, pe nimic altceva decât trei ciocuieli şi o limbuială, ceea ce e o chestiune, de acord? Are o prietenă care anul trecut, în acelaşi periplu, a trebuit să o încaseze de şaisprezece ori, dintre care o duzină de înfulecări sub cerul liber, de i-au intrat în emisferele de Magdeburg nişte ace de pin, ceea ce a degenerat într-un abces, dacă e posibil aşa ceva!

Bun. La sfârşitul zilei, un mocofan a luat-o în tăblăria lui, la ieşirea din Mesina. După douăzeci de borne, i-a cerut, sub formă de ciuguleală, taxa de autostradă. Ei bine, Ulla n-a avut nimic împotrivă. Fata ştie să trăiască. La vârsta ei (în definitiv, are deja 25 de muguraşi), cunoaşte preţul kilometrului. Când nu plăteşti cu firfiricii, plăteşti cu fofolica, it is the regula game-ului, nu? Că altfel, unde am ajunge? Convinsă de aceste convenţii pe cât de colective pe atât de tacite, acceptă aşadar să-i pupe pe chelie guguştiucul automobilistului. Acesta din urmă cerând doar o răpide sărutare, umbră veche, à la *speed limit*. Trebuie să recunoaştem că macaroniştii din Sud duc lipsă dinspre partea asta. Sugăreala e rău văzută la mediteranence. Astea îţi halesc tot felul de chestii cu ulei, care ar face să se încoţopenească un catâr – dar ţuţuroaie niciodată. Aşa că îţi dai seama ce grabă pe un sudist să-şi dea la degustat cabanosul, când vede apărând o frumoasă scandinavă şi dezgheţată. Bravo. Tipul îşi despachetează marfa. Şi uite că buna Ulla scoate un ţipăt de teroare, de oroare, de repulsie şi tot ce mai vrei. A crezut că vede o ilustraţie de planşă medicală în culori – capitolul maladii venerabile. Şoferul ei avea ambasadorul în ruină

totală. Un emisar pe de-a întregul dezghiocat, nenorocit de umbletul pe la cucoane burduşite cu sisi. Pe scurt, un panaş din care rămăsese doar cotorul. Cu ce să înşeli un micolog, făcându-l să creadă că are de-a face cu o ciupercă monstruoasă şi delicvescentă. Un asemenea obiect era de neadăpostit. Până şi cel mai ahtiat poponaut, lipsit de îmbucătură de vreo douăzeci de ani, i-ar fi refuzat admisia şi ar fi chemat poliţia. În chip de pompieri, ar fi trebuit ca băieţii de la Champerret să-i stingă incendiul signorelui.

Îţi dai seama ce panică a pus stăpânire pe Ulla când, biata de ea, s-a benoclat la acea ciupercă anatomică! S-a şi văzut însămânţată cu buboaie, sărmănica, plină de pete verzi, precum harta deltei amazoniene. Să vezi Palermo şi apoi să mori. În comparaţie cu muştiucele celofanate ale compatrioţilor ei – ce chestie! Foarte aseptizate acelea, foarte neutre, curăţele ca nişte vile elveţiene; deloc lăudăroase, lipsite de iniţiativă, desigur, dar de o prospeţime ireproşabilă. Pasteurizate, dezinfectate pe vecie. Roz-pal, precum cozile de purcel, la fel de pline de păr blond, dar nepericuloase. Aşa că a zis nu. Domnul a insistat. Cu cât ea se împotrivea, cu atât dumnealui dorea să-i cadorisească în mestecătoare sugiucul purpuriu. Şi iată că a oprit maşina aici, în plin câmp, ca să-şi săvârşească violenţele. Să o înşface de ceafă pe Ulla, ca s-o vâre cu mutra în strachină. Tratând-o de chiţibuşară. Se înfuria. Putregaiul îi gesticula, stropşea. Cu un zvâcnet, fata a reuşit să iasă din maşină. Pe urmă Saint-Cristophe-Antonio ori San-Cristophe a salvat-o. Doar că mizerabilul, canalia s-a uşchit cu rucsacul ei. Aşa că acuma a rămas cu adevărat pe drumuri, scumpa de ea. Nici ţoale, nici mălai, nici acte. Goliciune totală. Un şort, un slip, o cămaşă, o pereche de sandale – astea-s toate proviziile ei de drum. Şi ce poţi să faci cu aşa ceva? Unde să te duci? La consulatul Suediei? Dar o fi existând vreunul la Palermo? Vacanţa damicelei s-a dus, să nu mai vorbim de ea. Moartă abia născută. Faliment total.

Se pune pe plâns.

Aşa că îmi joc rolul de consolator. Îndată uit că sunt urmărit, înecat în sirop de rahat, despărţit de Béru, căutat de mafia, de serviciile americane, de consorţi.

Întind braţele. Viteazul Sana! Daţi-vă osteneala să mă luaţi de o aripă, do'şoară! Am bani, am curaj şi un caltaboş comestibil ca şi cum ar ieşi de la Olida. Câtă vreme mâna mea dreaptă va putea ţine o armă şi desheia un nădrag, nu veţi risca nimic, nu veţi duce lipsă de nimic, iar horoscopul dumneavoastră va rămâne la timp frumos.

Mamzela plânge acum de recunoştinţă. Deşi, în Suedia, dincolo de frig şi de filmele lui Ingmar Bergman, plângi în general degeaba. Acolo ai parte de socialsm fără sifon. Toată lumea suflă în balonul self-controlului. Se merge, cu mari paşi tinereşti, printre ierburile grase de pe malul mării.

Îmi spun că, la urma urmei, întâlnirea asta cu Ulla riscă să-mi fie preţioasă. Am nevoie de ajutor. Numai să ştiu să-l manevrez cu îndemânare. La urma urmei, întâlnirea asta cu ea îmi va servi drept auxiliar în locurile care-mi sunt prohibite. Ulla va deveni mâna mea de oţel, ca acelea de care se slujesc savanţii ca să mitocosească nasuliile radioactive zăvorâte în colivii de sticlă.

Ea mă întreabă cine sunt. Îi explic pe scurt. Agent secret. Franţa în primul rând! Scout... Gata oricând!

Unind vorba cu umezeala, o punctez cu o înfulecătură prevestitoare. După felul cum îmi valorific mestecăul, juna îşi dă seama că n-a picat peste un novice şi că atunci când îi va veni sorocul lui Lagardère să intre la dânsa, acesta nu-i va recita cursul de la Bursă.

Mandolina e o încântătore localitate cuibărită într-un golfuleţ, la o anumită distanţă de Catania[9]. Ajungem aici spre seară, între ora cutare şi cutare; dar nu mai mult.

Hanul e încă deschis, şi nişte tipi joacă Cicalamore, acel joc tipic sicilian care constă în a lua trei cărţi şi a lăsa tot atâtea celuilalt, dar obligatoriu în sensul crescător al valorii şi fără a schimba atuul. O pereche de grăsani girează cu amabilitate locanta, printre o grămadă de marmote somnolente pe care nimeni (cu excepţia propriei lor moţăieli) nu se gândeşte să le trimită la culcare. Întreb dacă au o cameră liberă, dat fiind că suntem nişte tineri căsătoriţi şi cu maşina rămasă în pană. Doamna hangiţă ne zâmbeşte pe sub frumoasa ei mustaţă încreţită şi ne duce într-un acaret învecinat, unde a fost amenajată o cameră luxoasă, ai cărei pereţi de pavatex sunt tapetaţi cu jurnale şi al cărei mobilier stil se compune dintr-o somieră magnifică, desfundată de năbădăile tenderelor, dintr-un scaun cu zegrasul sărit şi dintr-un lighean ciobit. Uitasem cele patru cuie, cu capete rotunde de paraipane, tuspatru bătute în peretele principal şi de care ne agăţăm efectele iar eu armele.

O lumânare drept unic mijloc de iluminat. Dar flacăra ei tremurătoare exaltă în chip fabulos volumele Ullei. Mămica asta e de un blond dementţial; până într-atâta că, pe pielea bronzată, peticul isoscel îi seamănă cu un cache-sexe de satin alb.

Îi mulţumesc cu vigoare Cerului milostiv pentru că, pe căile imprevizibile ale providenţei Sale, mi-a trimis un asemenea subiect şi îl rog să primească expresia respectuoaselor mele sentimente. După care sting lumânarea – nu fiindcă aş avea nevoie de concursul ei, ci fiindcă zbânţuielile noastre riscă să fie tumultuoase şi mi-ar displăcea ca vreun incendiu supărător să le scurteze.

Şi chiar tumultuoase sunt.

---

[9] Asta ca să-ţi dau un exemplu de artă de a scrie ca să nu spui nimic (n. a.).

Am mai avut ocazia să tratez despre comportamentul saltelist al demoazelelor scandinave, în cel mai bun dintre San-Antonio ale mele[10], aşa că nu voi reveni decât pentru propriul agrement şi pentru eliberarea momentanee a propriilor glande. Dar spune-ţi, amice, că şedinţa de faţă va fi memorabilă.

Apriori, o dameză nu dispune decât de trei maniere de a-ţi agrementa viaţa: scoţându-şi slipul, mănuşile şi dinţii. Şi totuşi! Şi totuşi. Şi totuşi... Văleleu! Aolică, Doamne! Câtă ingeniozitate se desfăşoară într-o natură de elită. Ce bine e să suporţi ingeniozitatea. Cât de departe poate merge bunăvoinţa. Cât de desăvârşit poate fi neutralizată pudoarea. Cât de bine reuşeşti să faci un tot din nimicuri. În ce măsură nişte detalii inocente se erijează într-o mare ştiinţă. Am avut plăcerea să constat, pe parcursul anilor mei de spasme, că o parteneră arzoaică îţi aduce neapărat ceva nou. Uneori, o textură a pielii despre care nu ştiai că există, alteori o emisiune de unde necunoscute sau aplicaţii aparent fără legătură cu actul dragostei, dar care, conjugate cu auxiliarele clasice, scot la iveală o treaptă ignorată a rachetei tale purtătoare. O da, toate aceste frumoase ştrengare, regine-magiciene generoase, depun o ofrandă nouă acolo unde îţi face cel mai mult plăcere.

Eu unul – şi cred că nu vei zice nu, dacă nu vrei să iei o bleandă peste fleancă – detest să alunec în scabros. Am o solidă educaţie pe bază de catolicism, infinit mai preţioasă pentru cine trebuie să evolueze într-o societate amanetată: simţul reţinerii.

Aşa că mă reţin.

E păcat şi dureros, ca o nesatisfăcută nevoie de a te scărpina, însă mă reţin. Fiindcă dacă nu m-aş reţine, nu m-ar putea reţine nimic. Şi atunci nu m-aş mai reţine, pricepi?

Imaginează-ţi un mare scriitor burghez care nu se mai reţine.

---

[10] *Les prédictions de Nostrabérus* (n. a.).

Cine scrie sub el? Fără măcar să se scuze. Drace, ce mai harababură ar ieşi.

Aşa că, bucurându-mă (ca o vacă) de acest simţ al reţinerii propriu indivizilor evoluaţi, nu-ţi voi dezvălui despre Ulla decât un lucru: că e contractilă.

Toate femeile sunt, îmi vei spune tu? Dar, dar eu îţi voi răspunde: mai mult sau mai puţin. La majoritatea, chestia rămâne modestă, chiar dacă dânsele depun toate eforturile în sensul celor de mai sus. În cazul Ullei însă, contracţia e intensă. Ai văzut vreodată o ţărancă zdravănă mulgând o vacă zdravănă? Ei bine, asta e. Like this, cum spun studenţii francezi care învaţă engleza. Absolut asemănător. Nu-ţi poţi închipui, ca senzaţie, cum vine de se petrece mişcarea. Ai impresia că ţi-ai angajat ţâmburuşul într-o râşniţă electrică. Eşti, pur şi simplu, hăpăit. S-ar zice că ţi-e înfiptă într-o storcătoare de rufe, că ţi se trefilează, că n-o să-ţi mai fie niciodată restituită; că ai pierdut-o trup (e şi cazul) şi suflet. Că şi cele două micuţe tovarăşe vor apuca-o pe aceeaşi cale, înghiţite pe vecie. Intri în panică, te grăbeşti să-ţi iei valea într-un moment al refluxului. Să-ţi recuperezi jucărelele şi să te cari acasă. Nici pomeneală, micuţule! Irezistibil, maşina de tocat a mămicii Ulla te reinserează în diabolicul ei circuit. Te trage în adânc. Te absoarbe cum un boa îşi absoarbe şobolanul: de la cap. Te repartizezi, te alungeşti. De data asta, a dat lovitura. N-o să mai fii văzut. Nu numai babaroasele ţi se vor preface în suzetă, ci întreaga persoană. Faci semne de adio cu mâna, împarţi bezele de jur împrejur. Te pui în formă de V, ca De Gaulle, despre care mereu aveam impresia că estrada va ceda sub greutatea lui, sărmanul. Îţi umpli plămânii cu aer salubru, îţi faci o provizie serioasă. Un stock. Îţi spui că vei avea oricând nevoie de aşa ceva. Şi eşti foarte surprins că poţi reveni, intact, la poziţiile de mai înainte. Te scuturi pe marginea aurie a bibilicii sale. Mai vrei. Chestia devine indispensabilă

echilibrului tău psihic. Te întorci la hăpăială. Frizezi voluptăţile. Te joci cu ele. Ruleta rusă a amorului de dat în vânt. Mă juisează, nu mă juisează? Te extrage din tine însuţi Ulla. Te face să presimţi cum arată destinul supozitorului. Întindem de plăcere cât se poate. Şi senzorialul ei crachează cel dintâi. Se declară falit. „Oooooh Yeeeeeeee!" zbiară respectiva.

După care totul se fleşcăie. Terminate contracţiile abisale. Puicuţa te lasă în mijlocul drumului, tembel, dezorganizat, pierdevară, bâjbâind. Îţi aranjezi ca apucatul o slobozeală de urgenţă, doar ca să fie. Genul picnic la marginea drumului. Uşurare şi-atâta. Cu rabat la extaz. Sub celofan. Trei la preţul unuia singur. Noua rasă de magazine. Îţi arunci lestul ca să scapi cu viaţă. Ambalaj pierdut! Încărcătura în mare! Şi termini de unul singur. Ai impresia că eşti ultimul alergător în marşul Strassbourg-Paris, cel care soseşte după ce toată lumea a plecat acasă şi care termină ca să zică şi el că a terminat şi totodată fiindcă nu are asupra lui nici un ban ca să poată lua autobuzul. Ei bine, dacă vom reitera, Ulla şi cu mine, va trebui să mă organizez. Să trec de simţul convenienţelor sau mai degrabă să o iau înaintea lui. Să n-o mai aştept pe doamnă sau nu prea mult. E o gagică la care trebuie să te aliniezi cu orice preţ ca să obţii chintesenţa. Cu una ca asta, dacă nu-ţi potriveşti ceasul după al ei, te îndrepţi spre dezordine. Spre dislocarea cortegiului înainte de sosire. Ulla asta e ca maşinile Ferrari: performanţele ei rezidă în minuţia reglajelor.

În zori, ezit s-o iau de la capăt cu ea. Nişte zgomote m-au trezit devreme. Acelea ale pescarilor revenind de la pescuitul sardinelor şi al merluciului. O admir la lumina zilei. Un lot de mare calitate, fii sigur. O puritate a liniilor, a trăsăturilor, a volumelor. O bulversantă culoare a pielii şi a pletelor. Prefer însă să nu o gulgutizez acuma. Am altceva de făcut. Şi urgent.

Mă scol, fără să dau atenţie cănii cu apă stătută, plină de muşte moarte de hidrocuţie, şi mă duc să-mi fac toaleta la pompa din curticică. Hangagiul e deja treaz, în izmene de flanelă. Îi explic că mi-ar trebui un vehicul ca să-l înlocuiesc pe al meu, aflat în necaz. Se strâmbă. Insist. Se schimonoseşte. Îi propun bişţari. Se rânjeşte.

Pe scurt – după un ceas, Ulla şi cu mine părăsim Mandolina, la volanul unei mici şarete siciliene trase de un catâr cu numele Pomponito.

Ştii că, pentru un catâr, Pomponito e destul de vioi? Tropoteşte pe drumul alb, yop, yop... Ulla moţăie alături de mine, cu capul pe umărul meu. Iată una care ia viaţa aşa cum vine. Ajunge să-i propui un ciomăgel în stare bună – şi te urmează fără a cere explicaţii.

Pe cap cu o şapcă veche, şterpelită din acaretul hangiului, şi cu barba pe cale să-mi crească, cu ţoalele mototolite, pot trece în mulţime (şi în şaretă) drept un ţinutaş.

Nu există nimic mai potrivit decât tropotitul unui catâr ca să te incite la meditaţie şi să-ţi permită dezvoltarea gândurilor. Ceea ce ucide inteligenţa în orele zilei de azi este viteza. Omul nu mai are timp să se instaleze în gândurile lui. Nu mai poate reflecta. Acţionează pe baza reflexelor, fără a le reînnoi în energie mansardistă. Şi atunci, fatalmente, reflexele se tocesc şi periclitează. Ajungem în cele din urmă să trăim prin smuciturі, ca nişte sonaţi, ca nişte idioţi.

Eu însă, pe drumul acesta paşnic, plin de miresme ale verii, în dosul găoazei catârului, cu fătuca asta frumoasă dormind rezemată de şoldul meu, văd venind viitorul de o manieră şucară. Şi din cauza asta mi se pare simplu şi liniştit. Îmi reglez lorgneta vieţii la propria vedere, te prinzi? Gândesc suplu, cu un creier ce merge ca un tropotit de catâr.

Îmi spun următoarele: „şefii americani le-au dat băieţilor bărbosului ordinul de a te şterge d pe listă. De ce? *Fiindcă aflaseră că nu poţi face nimic pentru ei.* Lucru pe care de dimineaţă nu-l ştiau, de vreme ce comandoul de la bord a venit să te elibereze, cu o mulţime de hecatombe. Atunci ce s-a putut petrece între clipa când ai fost eliberat din ghearele «Codului Z» şi cea când radioul de la bord a transmis acel ordin codificat? Ei bine, tovarăşe, pur şi simpul asta: marii şefi ai lui Favoriţi-Creţi şi consorţiul au pus mâna pe faimoasele documente; sau cel puţin au prins de veste că tu nu le posedai."

Pornind însă de aici, de ce să mă lichideze – doar fiindcă, pur şi simplu, devenisem inutil? Nu e chiar atât de grav să fii inutil. Ei bine – eram inutil, dar periculos, fiindcă ştiam nişte lucruri despre afacere. Şi în aceeaşi afacere se ucide mult, fără ezitare, în serie. Se ucide fiindcă toţi protagoniştii au grijă să şteargă urmele operaţiunii, indiferent dacă aparţin unei tabere sau alteia. Nu contează clanul – trebuie să laşi locul curat.

Şi continui să deşir firul de pe mulinetă.

Să-mi ţes pânza.

Înainte de a ajunge la Catania, o trezesc pe Ulla.

– Te pricepi să conduci un bolid ca ăsta, scumpo? o întreb întinzându-i hăţurile.

Chestia o amuză.

Fetiţele fără creieri pufnesc în râs din nimica. Iat-o că începe să-l mâne pe Pompolino, gângurind de bucurie. Şi catârul, plămadă bună sau animal galant, începe să galopeze cât îl ţin baierele.

– Ai priceput bine ce ţi-am spus, îngeraşule?

– Cât se poate de bine.

– În cazul ăsta, păsăruică, te aştept aici. Ştii să te întorci?

Face semn că da, şi eu sar din cotigă.

Suntem într-un loc liniştit, ca acela unde am debarcat. Izolat. O cocioabă în ruină, fără acoperiş nici lege, invadată de mărăcini. Când revine biruitoare, natura e feroce şi comite stricăciuni ireparabile. Mica fermă de odinioară nu mai e decât o enormă colină, plină de buruieni mai mult sau mai puţin târâtoare ori spinoase. Totuşi rămâne un gol în mijloc, sub nişte moaşte de căpriori în ruină. Un colţ umbros, fremătând de şopârle, cum scriau doamnele de la Fémina, în perioada când scriau.

Mă aranjez într-un colţişor ca să aştept. Adună-ţi puterile atunci când poţi. Deconectează-ţi micul sistem, ca să uşurezi treaba contorului.

Nu dorm.

Gândesc.

E acelaşi lucru cu a-ţi spune că sunt.

Aud scârţâitul cotigii, ale cărei osii visează ulei de câte ori trec prin faţa unui măslin. Apoi un nechezat voios al lui Pomponito. Îţi jur că animalul ăsta ţine la mandea. Ne suntem simpatici unul altuia.

Strecor afară o privire prudentă. Soarele arde cât cuprinde. Câmpia luceşte de căldură ca şi cum ar fi udă. E udă de lumină. Frumoasă în tonurile ei de ocru... Pământul, plantele...

Bravo Ullei – a reuşit să pună mâna pe el, să-l convingă. Şi mi-l aduce fără împotrivire, în drăguţa de cotigă cu loitrele lucrate cu migală şi pictate. Îi aştept să ajungă în dreptul cocioabei. Şi atunci ies, cu câte un puşcoci în fiece mână, exact cum se practică în uesternurile de bună tradiţie.

Zărindu-mă, Donato Convolvolo sloboade o înjurătură la adresa însoţitoarei lui. Întrucât e vorba de siciliana pur-sânge, mă prind doar la sensul general al declaraţiei şi mi se pare că aceasta nu poate fi extrem de curtenitoare.

– Sus labele, Azor, şi jos din tăraboanţa aia, îl întrerup. La cea mai mică mişcare, îţi trag în picere atâţia scaieţi, că la urmă o să-ţi semene cu unele de melc.

Băiatul se resemnează. Nu cu dragă nimă, desigur, dar cu profunda convingere că altfel nu se poate. Şi mă măsoară cu ochi dispreţuitori.

– Mai ales nu face pe snobul, Donato; snobismul nu e altceva decât timiditate. Vino, apropie-te fără mofturi. De la bun început îţi repet că nu-ţi vreau răul, numai că tu te porţi de capul tău şi compromiţi totul, ca un câine prost care-şi varsă strachina cu lapte.

Consimte să facă doi paşi spre mine; operez şi eu alţi doi către el, îl oblig să pirueteze ca să-i ausculţ pozânarele şi recuperez arma monumentală adăpostită de acestea, completându-mi cu ea arsenalul.

– Acuma, fiule, hai să stăm jos şi să pălăvrăgim.

Optează pentru o atitudine ermetică. Genul nu am nimic să-ţi spun, te ignor – şi, orice ai face, mi se împopistrează de dumneatale. Dar pe mine cu adevărat nu mă impresionează chestia asta. Am argumente. Totdeauna trebuie să ai aşa ceva; argumentul, atunci când e în bună stare, înseamnă cel mai bun material de persuasiune şi descurajare din câte există.

Ulla a legat catârul de un pomişor, în cercul de umbră al acestuia. Falsul măgar mişcă din urechi ca să alunge muştele. Din când în când, rage. Un zgmot rotund, sec, de creangă ruptă. Căldura devine insistentă. Îl contemplu pe Aldo. Care încearcă să-mi susţină privirea, dar în cele din urmă întoarce ochii. Ulla se aşază pe un capăt de grindă paradit. De i-ai vedea coapsele, bietul meu pretin,

nu te-ai mai gândi la treimea ta de cont pentru acoperirea în bancă. Mă smulg fericirii de o clipă. Clipele de remisiune le trăieşti totdeauna pe neaşteptate. Nu slujeşte la nimic să vrei să le organizezi, fiindcă sunt imprevizibile. O stare de armonie a glandelor tale, cu gândurile şi cu ambianţa. Un acord general atât de precar, că se fărâmiţează îndată ce l-ai realizat.

– Ei bine, mormăie Donato, ce voiai să-mi spui?

Bun, e nerăbdător, iată o slăbiciune de exploatat.

– Ştii ce-a păţit sora ta, Donato?

Am ochit bine. Ochii i se îngustează.

Nu răspunde nimic.

– Ştii sau nu ştii?

O ridicare din umeri. Vagă. După părerea mea, îşi dă seama ce s-a întâmplat cu fătuca aceea, dar preferă să nu vorbească.

Arăt spre Etna, aşezată pe insulă drept în faţa noastră, cu pantele ei negre şi vălătucii alburii învârtejindu-se în vârf, ca un monstruos rotocol de fum scos dintr-un trabuc gigantic.

– Da, e acolo. De i-ai fi văzut cumplita rostogolire... Moş Cesarini e un bătrân ticălos. Părerea mea e că-i mereu în criză de umor şi că ia prea mult în serios chestia cu onoarea. Simţul onoarei e o pacoste pentru omenire – şi mă întreb dacă n-ar fi preferabil să nu-l avem deloc.

M-a ascultat. A privit spre Etna şi s-a închinat. Bănuia povestea aceea, dar nu era sigur. I-am confirmat decesul prematur al surioarei. Un şut dindărăt! O tragere pe sfoară. Poţi crede că are lacrimi în ochi gagiul Donato?

Păstrez un moment de tăcere. Ulla, care nu vorbeşe prea bine macaroneasca, se dezinteresează de conversaţie şi împleteşte trei tulpini de flori deja uscate, flori din Sud, atât de sobre încât par artificiale, chiar când le culegi de-a dreptul din brazdă.

– Ştii, Donato, ar fi de ajuns să-i spun un singur cuvânt lui

Dom, ca să ajungi acolo, sus, să-ţi întâlneşti surioara. Şi nici Haroun Tazieff nu va putea merge să te recupereze, cu slipul lui de azbest şi ochelarii de soare din parpadur întărit.

Ameninţarea îl distrage de la durere. Se încruntă, şi gura i se deschide pentru o întrebare mută.

– E vorba de valiză, mereu şi din nou, ieduţule. Valiza *for ever*. Am să-ţi aduc aminte de comportamentul tău după vizita mea la tine, fiule. Aşa cum l-am reconstituit, cu ajutorul reflecţiilor, în creierul meu magistral. Pentru că, ştii, în jobul meu trebuie să te pricepi să rezolvi jocurile de puzzle. Să încerci să potriveşti micuţele piese colţuroase. O dată, de o mie de ori, până se pupă unele cu altele... Şi în cele din urmă se încârligă. Totul e să nu te descurajezi. După ce am plecat de la tine, ţi-ai dat seama că ţi se oferea o singură posibilitate: să-i tomi totul lui Cesarini, marele boss al mafiei de prin părţile astea. Aşa că te-ai pieptănat frumos şi ţi-ai pus tricoul de ceremonie, ca să te duci în audienţă la Dom. Pe urmă privirile ţi s-au agăţat de cufăraşul pe care ţi-l lăsasem. Şi o idee de golan a germinat sub frumoasele tale plete brune, iepuraşule. Ştiai că furtul fusese executat de Popoli, fiindcă demnul bărbat fusese de serviciu la aeroport în ziua cu pricina. Ţi-ai spus, şmecheraşule, textualmente următoarele: „Şi dacă m-aş duce la baron, să schimb mapa-diplomat furată cu asta?" Operând cu băgare de seamă, nimeni nu va fi la curent cu substituirea. O dată schimbul efectuat, pitesc valiza adevărată, pe urmă dau fuga la Cesarini ca să-l pun la curent cu toate, mai puţin, desigur, mica mea fentă. În felul ăsta sunt la adăpost şi, cu un pic de noroc şi multă prudenţă, risc să trag un profit somptuos de pe urma valizei ăsteia care pune pe jar agenţii secreţi."

Mă amuz suflând în ţeava pistolului, în maniera cow-boys-ilor care se află în treabă.

– Cum ţi se pare, Donato? Mai ales nu protesta; înainte să o trimit pe minunata asta sirenă după tine, am trecut pe la Popoli şi

l-am luat la întrebări pe cretinul lui, care a recunoscut că ţi-a primit vizita, la circa o oră după aceea făcută de mine la voi. Pretinde că duceai în spate un sac de pânză. Şi se pare că l-ai trimis pe idiot să-ţi cumpere ţigări, ca să rămâi singur în depozit. Adevărat?

Tăcerea e cea mai elocventă dintre încuviinţări, fiindcă dacă adeseori nu ajunge să negi ca să-i convingi pe ceilalţi de nevinovăţia ta, în schimb ajunge să nu spui nimic şi astfel să-ţi dovedeşti culpabilitatea.

– Îţi dai seama că, dacă Cesarini află de toate astea, te şi poţi duce la cavoul familiei voastre, să scrii data de azi după aceea a naşterii tale. Ai operat substiuirea la momentul potrivit, adică exact înainte de a se declanşa o gigantică vânătoare cu gonaci pentru recuperarea valizei. Multă lume a început să o vrea. A fost furată aceea pe care ţi-o încredinţasem eu şi pe care o schimbaseşi cu cea bună – ceea ce, în treacăt fie zis, i-a adus serioase necazuri bietului Vittorio-Emanuele. În cursul acestor ultime ore, tu trebuie să fi fost obiectul a numeroase vizite tracasante. Ţi s-a propus o asemenea sumă, încât în cele din urmă ai tratat cu anumiţi oameni - just? Şi întrucât totul se derula într-un mare secret garantat, nu te temeai deloc de mafia. Şi puteai pune mâna pe o mare bucată de plăcintă.

Încep să învârtesc pistolul pe degetul arătător (după ce am avut grijă să-i pun piedica, te asigur). Donato e mohorât cât cuprinde. Very tare necăjit. Taman în clipa când accede la bogăţie, vine un şmecher şi-i taie craca de sub picioare. Îşi doreşte să cad trăsnit prin grijile sfântului său patron sau ale altuia. Mandea e un grăunte de nisip, mare cât piatra Cancale, vârât în frumuşelul lui beneficiu. Un ticălos murdar, demolator al frumoasei combinaţii. Avea de gând să plece, să se expatrieze în Sardinia, să cumpere acolo o vilă, un vapor, ambră solară. Şi acuma uite ce stupidă e viaţa, indeed! Grăsana lui mamă ar fi avut tot confortul: aragaz, ciorapi

pentru varice. Tata-mare era asigurat că va avea tabacul lui preferat şi butelca de cărţălău învelită în paie. Şi acuma eu, Sana, ca un sticleţoi oribil, ies la iveală cu adevărul în chip de stindard. Stai pe loc!

Dar încă nu suntem chit.

– Vezi tu, Cherubino, îmi voi împinge raţionamentul până la ultimele lui consecinţe.

Afară, catârul rage melancolic. N-ar scuipa într-o găleată cu apă tipul. Drace, de unde să scot aşa ceva? E frumoasă tracţiunea animală, dar la *Agip* şi la *Shell* nu se vinde ovăz!

– Cunoscând metodele inşilor cu care ai tratat, lupuşorule, te pot asigura de o chestie: dacă le-ai fi strecurat marfa completă, n-ai mai fi acuma în viaţă. Concluzia mea e că ai păstrat asupra ta o parte din izvorul de bogăţie, fiindcă eşti un băiat viclean, deci prudent. Ai înţeles că, dând din mână tot norocul, ţi-ai risca pielea şi ai fi lipsit de apărare. Ce dispoziţii ai adoptat, Donato?

În loc de răspuns, puştiul trimite un sclifoi la douăzeci de centimetri de papainoagele mele.

– Asta nu-i o explicaţie, îi zic cu răceală. Simt că această mică odisee se va termina la taica Cesarini.

Sicilianul mă priveşte şi ai împresia că, din cauza intensităţii, ochii i se limpezesc, îi devin glaciali.

– Dacă mergem la Cesarini, pe dumneata te va sfredeli primul, îmi promite.

Ceea ce, în fond, nu e o chestie atât de prostească precum multe dintre bucoavnele pe care le-am citit în vara asta şi care figurau pe lista tâmpeniilor celebre.

– Crezi că te voi preda eu însumi, nătărăule?

Râneşte:

– Dacă vrei moartea mea, ai în mână o pocnitoare uite-atâta; îi-e teamă să te serveşti de ea ori e descărcată?

Curajos tipul. Uite că operează un derapaj controlat şi inversează situaţia. S-a prins că eram în impas. Trebuie să manevrez altfel.

Ulla a isprăvit de tricotat cele trei fire de iarbă, ceea ce are ca rezultat o coadă drăguţă, cu care nu văz ce-ar putea face – dar ce, toate lucrurile trebuie neapărat să fie utile? Acum cască. Sporovăiala asta o plictiseşte. N-a bătut atâta amar de drum până în Sicilia ca să privească doi indivizi ciondănindu-se într-o limbă pe care nu o pricepe. Langusta asta simte nevoia de langustine şi de chianti şi de emoţii senzoriale biutifule şi să-şi bronzeze blondeţea la veselul soare mediteranean. Strecor o mână devastatoare în decolteul chemisierului ei. Ulla nu cunoaşte sensul expresiei *sutien*. Nici nu ştie că aşa ceva există. Trebuie spus, de altfel, că o asemenea carenă nici nu are nevoie de proptele. E un produs suedez garantat pentru douăzeci de ani, inclusiv mâna de lucru şi piesele de schimb.

– Donato, ştii ceva?

Ochii lui trec la o treaptă inferioară de viteză. Se vede mijind în ei curiozitatea; împachetată încă, desigur, dar lesne de dezambalat. Ceea ce eu şi.

– Avem nevoie unul de altul, băiete, aşa cum furculiţa are nevoie de cuţit în faţa unui antricot. Ar trebui să fondăm un mic SRL tu şi cu mine. Interesele noastre sunt complementare, dar nu se deranjează reciproc, ceea ce e primordial într-o asociere. Ce te interesează pe tine? Mălaiul şi sănătatea. Ce mă interesează pe mine? Documentele şi recuperarea grăsanului care mi-e prieten. Atunci de ce nu ne-am acorda reciproc ajutor şi asistenţă? Ce-ţi pretind eu? Să joci cinstit cu mandea. O dată în posesia dosarului, voi defini cel mai bun mijloc de a proceda ca să ieşim cu bine amândoi din afacerea asta. Situaţia ta nu e strălucită, ştii asta. O să ai parte foarte curând de un întreg carnaval. Ai de-a face cu o droaie de agenţi secreţi gata de orice şi chiar făcând orice: americani,

ruşi şi alţii – elita internaţională, amice. Plus micuţii tăi prieteni de aici, care nu sunt cei mai puţin răi, de vreme ce ţi-au curăţat sora pentru o bagatelă. Eu sunt departe de aşa ceva, şi o ştii bine. Franţuz, deci băiat de mare clasă. Surorile latine, ai auzit de asta, la dracu'. Ei bine, vrei să fac un gest?

Îţi jur că uneori San-Antonio se poartă ca un ţăcănit. De te întrebi dacă creieraşii lui nu rulează pe jantă. Ştii ce îl apucă pe frumosul comisar? Basculează încărcătorul puşcociului, îi arată lui Donato cât de înţelept e garnisit cu adevărate corcoduşe foarte proaspete, pune totul înapoi şi vâră întreg ansamblul în jebul sicilianului.

Toate astea benoclându-se drept în felinarele lui.

– Există momente în viaţă când trebuie să-ţi asumi răspunderile, Donato. Nu ţi se pare?

Puştiul a rămas paf. Nici nu îndrăzneşte să-şi ducă lăboanţa la buzunarul îngreunat.

– Şi acuma să vorbim pe şleau. Cu cine ai tratat, frăţioare? Cu ruşii sau cu americanii?

Clămpăne în sec de câteva ori la rând, ca un nene ce mestecă tutun şi tocmai s-a alimentat cu o îmbucătură nouă, pe care trebe să o împingă la locul ei, între obraz şi gingie. Apoi, dominat de puternica personalitate a cui ştii tu, se abandonează:

– Habar n-am. Am fost chemat la Hotel Verolissima[11] de un avocat, domnul Smith. Care m-a primit la el în cameră. E un tip foarte bătrân, ridat peste tot, cu ochelari. Mi-a dat un plic cu dolari. O mie de dolari. Şi mi-a zis: „Gândeşte-te şi adu-mi ceea ce ştii, ai să capeţi de o sută de ori mai mult." I-am spus că nu ştiu unde vrea să ajungă; atunci a zâmbit şi a adăugat: „Ei bine, păcat; păstrează cei o mie de dolari, pentru deranj; şi dacă, din întâmplare, ai să

[11] *Vérole*, „sifilis" (n. tr.).

începi să înţelegi ce vreau să spun, vino să mă cauţi. Nu mă voi mişca de aici până mâine dimineaţă."

Drăguţă metodă, mi se pare. Ce profitabilă se dovedeşte simplitatea, când se adaugă marafeţilor, nu-i aşa? Ba-i aşa, îndrăznesc să pretind. Un domn bătrân, o cameră de hotel, mălai, câteva cuvinte pe ocolite...

– Şi te-ai gândit?

– Păi...

– Te-ai întors?

– Da.

– Cu documentele?

– Doar o hârtie luată de la mijlocul pachetului.

– Şi?

– Mi-a cerut şi restul. I-am răspuns că în posesia mea nu e decât eşantionul acela, că restul se află la loc sigur şi că îl va căpăta doar mai târziu, după ce va vărsa suma convenită la o bancă ce-i va fi indicată. Am adăugat că suntem mai mulţi în afacere şi că, dacă va încerca indiferent ce împotriva mea, documentele vor fi remise altor cumpărători.

La urma urmei, Donato a făcut ce se putea. Şi-a eşafodat afacerea ca un băiat rezonabil, fără să sară peste cal.

– Şi maestrul Smith ce-a spus?

– Mi-a dat alţi o mie de dolari şi mi-a zis că, atunci când mă voi fi hotărât, nu am decât să bat în cuie un capac de Coca-Cola pe uşa casei, şi ei mă vor contacta din nou.

– Când s-a petrecut această a doua întrevedere?

– Ieri după-amiază.

Deci gândisem just. Având, graţie acelei foi de hârtie, dovada că nu eram în posesia documentelor, băieţii buni dăduseră ordinul să fiu lichidat.

– Şi restul documentelor, Donato?

El zâmbeşte:

– Într-un loc sogur.

– Cine poate pretinde că dispune de un loc sigur, prietene?

– Eu!

Tranşant, burduşit de certitudine. Părerea mea e că frăţiorul dispune de o ascunzătoare cât se poate de drăguţă.

– Ce aştepţi de la mine? îl întreb.

– Mulţi bani, enorm de mulţi bani. Îmi vor trebui nu o sută de mii, ci cinci sute de mii de dolari. Aşa că te vei duce să aranjezi lucrurile cu binişorul, fiindcă suntem asociaţi.

– Şi ceilalţi?

Pocneşte din degete.

– Te vei descurca.

– Şi dacă te înhaţă pe tine?

– O să mă aperi.

Sunt unele momente când citeşti gândurile oamenilor la fel de lesne ca panourile publicitare de pe Champs-Elysées – gândurile în chestie înscriindu-se cu litere enorme pe mutra lor.

Ştii care e adevărul? Lui Donato i-au crescut nişte dinţi ca târnăcoapele. Nu-şi mai dă seama pe ce lume e, de când cu nenorocitele astea de foiţe pe care toţi şi le smulg cu preţul aurului. Vrea să negocieze în stil mare. Peste tot. Să le duplice. Să facă un tiraj de romane poliţiste, ca să le vândă iute, care încotro, ici-colo, de la stânga la dreapta, cui pofteşte să le ia. În curând, le va scoate la licitaţie. Cei două mii de dolari i-au zdruncinat cutiuţa. Amuşină cornul abundenţei Convolvolo. Zemosul filon petrolifer. Se vede asigurat pe viaţă. Va avea tot ceea ce un tip de vârsta lui, foarte viguros, foarte arzător, îşi poate dori: tărăboanţe-sport, costume de mare lux, femei, călugăriţe, babete... Existenţa lui de aci încolo? O permanentă încoţopeneală. Bizanţul la chiuvetă. Merită să-ţi asumi nişte riscuri, nu? Să mergi pe sârmă, cu o grămadă de nasoi

dedesubt, care îţi pândesc eşecul. Beţia parailor. Nu-ţi poţi închipui cât de ameţitor e mirosul bank-notelor. Trăsneşte mai abitir ca o pimniţă după culesul strugurilor. Te faci mangă doar respirând. Anestezie. Nu-ţi mai dai seama de pericole. Priveşte în jurul nostru, la toţi escrocii. Băieţii care, meşterind încuietori, plonjează în imobiliar. Faliţi, afacerişti aferaţi, morcoviţi când treaba se împute. Nu-şi închipuiau că se poate şi aşa. Când te afli sub hipnoză, ai încredere. Matolit, devii intrepid. Ca eroii din '914: „La baionetă, atacaaaaţi!" Cu toţii paradiţi de moarte (e şi cazul s-o spunem). Aşa că se aruncau asupra duşmanului. Se năpusteau pe cărările gloriei, în vreme ce mai-marii lor se sticleau la ei prin benoclu, de departe, de foarte departe. Idem, ca senzaţie, momeala câştigului, manipularea mangoţilor. Eşti convins că nu ţi se poate întâmpla nimic. Că te afli dincolo de ce-i rău. Şi te repezi la atac.

Mă încearcă o vagă senzaţie de milă faţă de Donato. Mă cuprinde elanul de a-i explica pentru ce se înşală.

– Greşeşti trăgând prea tare de manivelă, fiule. Nimeni nu e destul de puternic ca să reziste la aşa ceva. Talanţii pe care i-ai agonisi cu o asemenea combinaţie le vor fi taman buni alor tăi ca să-ţi ridice un mausoleu garnisit cu îngeraşi de marmură albă. Lupta e inegală. În nici un caz un mărunt papă-lapte ca tine, minuscul manglitor pe aeroport, sperietor de umbrele şi de Kodak-uri, nu-şi poate permite să înfrunte ceea ce lumea noastră numără mai ceva-ceva în materie de organizaţii oculte. Dacă vrei părerea lui mandea, eşti deja ferestruit. Şters din cartea de imobil. De-ai fi singur pe o insulă pustie şi cu carotida retezată, ai avea de o mie de ori mai multe şanse să scapi cu bine. Practic, poţi vorbi despre tine la trecut, cât timp mai poţi să vorbeşti. Când te privesc, nu-ţi mai văd decât scheletul, sărmanul de tine.

Deodată, mânia mi se duce pe copcă, din pricina unui zgomot de motor care creşte auzind cu urechile. Risc o răpide aruncătură

de ochi afară din soiul de grotă unde m-am ascuns şi zăresc un elicopter vopsit în galben, precum acelea care, în ţările cu agricultură puternică, sunt folosite la pulverizarea insecticidelor.

De unde îmi vine ideea că maşina asta ne e destinată?

Donato iese şi el să se uite.

– Intră înapoi, pentru Dumnezeu, îi strig.

Puştiul devine verde ca un lan de sfeclă de zahăr.

– Ce-i asta? Ce-i asta? întreabă apucându-şi amigdalele în curs de elocuţiune.

– Serbarea ta, nătăraule, şi totodată a mea.

Aparatul coboară drept spre noi. Huruitul său devine infernal. Îmi despachetez pistolul-mitralieră şi-i ridic piedica.

– Crezi că o să ne...

Fricos, nu jucărie, Convolvolo.

– Auzi, mă, guguştiucule, vino-ţi în fire. Ţi-am servit o frumuseţe de discurs adineauri, e momentul să te slujeşti de el.

Calmul meu îl înseninează oarecum. Îşi scoate petarda şi se pune într-o poziţie defensivă, pitit în spatele unei încâlceli de acoperiş năruit şi de pământ.

– Culcă-te! îi zic pretenarei mele Ulla, arătând spre fundul cavernei.

Suedeza nu e deloc o fiinţă complicată. Ai uneori de-a face cu damicele care, îndată ce le-ai zis ceva, ţin morţiş să cunoască mobilurile profunde ale chestiei cu pricina. Ea nu. Iat-o că se întinde, ascultătoare, pe solul unde nişte insecte negre caravanează, indiferente la problemele noastre.

Elicopterul coboară tot mai mult. O jucărică de două locuri. Îmi spun că, la urma urmei, dracul nu-i chiar atât de negru. Imediat ce va ateriza, dacă văd vreun nene belicos ieşind într-acoace, îl cadorisesc cu o stropşeală. Fiindcă noi suntem la adăpost, în vreme ce tipii din aparat se expun.

Umbra maşinăriei planează peste solul bolovănos. Zgomotul ei ne concasează timpanele. Donato îşi vâră capul între umeri. Umbra se roteşte, dispare timp de o clipită, apoi revine, mai neagră, mai ameninţătoare.

Mă zgândăre dorinţa de a ieşi să fac o muscă în palele elicopterului. Ştii că, privat de acestea, susnumitul se preface în pietroi. Dar cinstea mea funciară mă reţine. La urma urmei, nu cunosc intenţiile celor doi pasageri. De bună seamă, nu mi le închipui cordiale; şi totuşi, parcă poţi să ştii?

Aşa că hai să-ţi povestesc totul cum a fost...

În timp ce umbra se ţine nemişcată deasupra noastră, un cevaşilea pică taman în faţa intrării de la bârlogul nostru. Şi nu face nu ştiu cât zgomot. Un buf, de sac de ciment căzut de pe o schelă, te-ai prins? Numai că, îndată, un fum înţepător începe să se învolbureze.

– Vor să ne asfixieze! strig. Să fugim pe câmp.

Şi mă reped cap de serie. Cu Donato pe urmele mele.

Norul e fulgerător. În două secunde, iată-l mare precum Graf Zeppelin. Îmi ţin respiraţia. Trebuie să scap cu orice preţ de chestia asta nocivă. În spate, Donato scoate un ţipăt şi încetează să galopeze. Eu mă năpustesc mai departe, fără o răsuflare. Doar că – ştii ce se întâmplă? Exerciţiile fizice îţi dau o adevărată foame de oxigen. După al optulea pas alergat, nu mă mai pot sili să-mi ţin gura închisă. Din care cauză mă cuprinde o ameţeală monstră. Totul se leagănă în juru-mi (cu excepţia mea). Pământul de sub tălpile mele devine moale ca o mlaştină. Nu mai reuşesc să-mi smulg papainoagele. Au prins rădăcini. Aud clinchet de zurgălăi. Am timp să-l văd pe asin prăbuşindu-se între hulubele ce se sfărâmă. Cotiga se răstoarnă. Cad în genunchi. Cu amândoi pumnii îmi apăs pieptul. Mă sufoc. Crăp. La bordul meu se instaurează panica generală. Dezghiocare

completă. O forţă necruţătoare mă ruinează, mă obligă să mă culc într-o cloacă fără nume.

Prin perdeaua de fum, întrezăresc o siluetă ce se apropie. Sunt încă destul de conştient ca să o recunosc pe Ulla. Cu sublimele ei pulpiţe aurii, cu blondoarea ei. Numai că nu-i pot admira minunatul chip, deoarece îi e ascuns sub o mască.

De gaze!

Good night, gentlemen.

În cerul ce se vede, clopotul clopotează încetişor...
Şi dacă l-am clocoti?
Am putea spune: clocotitul clopot clopotează.
Ceea ce nu înseamnă că am ajuns prea departe.
Bing, bang!
Prima serie la serviciu.
Serviciul religios.

Văd procesionând călugări în rasă brună, scalpaţi la tavan, ca în gravurile de odinioară. Cu mâinile în mâneci, cu capul plecat spre pământul ce-i aşteaptă şi unde, probabil, asemeni unui plod care, în vacanţă, face cozonaci pe plajă, îşi sapă mormântul cu lopeţiri gânditoare. Meditând la vremelnicia lucrurilor care, prin reacţie, zămisleşte slava lui Dumnezeu.

Ei bine, mă opresc cu filosofia la apa Iordanului, înainte de a ajunge la apa sâmbetei. Cu cât aprofundezi mai mult, cu atât tărăgănezi lucrurile. Filosofia nu e decât un exerciţiu care te lasă ţintuit locului. Valabil deci doar pe planul supleţei meningelui. Şi, la urma urmei, drace, ce tot stau şi-ţi pălăvrăgesc, ca şi când tu şi cu mine am putea înţelege ceea ce gândeşte mandea! Ce-ai halit la amiazi? O varză călită? Era bună? Şi gagica ta se trage bine în frigare? A, ţi-ai schimbat televizorul? Acuma te laşi tras pe sfoară în culori? Bravo! Trebuia ca, într-o bună zi, să ajungi aici. S-o iei

pe dindărăt în culori e atât de sănătos pentru cutiuţă! Vrei să ai parte de gândirea mea? O să-ţi spele şi mai abitir creieraşii!

Simpaticii călugăraşi continuă să treacă. Adevărată trupă silenţioasă. Ce te izbeşte la ei e tinereţea. Cel mai bătrân nu trebuie să fi trecut de 35 de muguraşi. Un soi de pepinieră. Un seminar, ce mai! Dar unul adevărat, care fabrică preoţi înainte de căsătoria acestora; nu una dintre acele reuniuni de studiu din prezent care se cheamă la fel.

Seminar...

Acum vreo opt ani, am primit o invitaţie din partea Escapetelui localităţii Bordeau (şi al Lumii), big boss-ul Inteligheţiei din Aquitania. Un drăguţ care gândeşte mult mai departe decât el însuşi, i se vede din priviri. Deci iată că-mi scrie pentru a-mi cere să particip la un seminar în cinstea mea. Seminarul San-Antonio! Slujbă la ora şase dimineaţa! Am crezut că o să las dezordinea, ca să intru în ordinul călugăresc. Încă nu cunoşteam extensia termenului. Seminar. Mă şi închipuiam în sutană, căţărându-mă pe scaunul episcopal ca să bălmăjuiesc în bordeleză. Predicile lui Nostrabardus! Mă vedeam povăţuitor de forţă. „Prea iubiţii mei fraţi, prea smuciţii ei fragi... " Chestiile de soiul ăsta îţi încurcă vocabularul; aşa că, la încasarea unei astfel de propoziţii, eşti obligat să scotoceşti prin Larousse. Începetul cu încetul, înveţi limbajul modern. Şi în cele din urmă te pomeneşti zicând „planning", „în scopul de a... ", „între paranteze fie zis" şi tutti frutti. Vezi important. Nu prin felul cum te înţoleşti rămâi în văzul lumii, ci prin pălăvrăgeală. Insul împovărat de ani se străduieşte să vorbească precum autorii din Pleiade. Şi totuşi indivizii din ziua de azi se masturbează în faţa lui Proust. Dar ce-ţi tot spun eu aicea e să vorbim să n-adormim, de acord?

Acestea fiind zise, cum se spune, pe semne că te întrebi de unde ies călugării ăştia, în dimie de la gât până la glezne, tunşi ca

la carte şi prezervaţi de petele de umezeală. Ei bine, răţoiul meu, ies pe o uşă pe cât de joasă pe atât de romană, străbat grădina înflorită unde mă aflu eu (într-o cuşcă de fier, care odinioară trebuie să fi fost cuşcă de câini) şi pătrund într-o imensă capelă.

Mandea, care operează o revenire la realitate de mare clasă, le strig:

– Hello, padres, fratelli!

Scoţându-mi braţele printre zăbrele, ca o gorilă care vrea alune. Agitându-le implorator. Ei bine din nou, viţeluşule, crede-mă sau du-te să-ţi faci o clismă cu Obeliscul din Piaţa Concorde, dar nici unul dintre ei nu-mi aruncă baremi vreo privire. Ca şi cum aş fi mut, absent sau neavenit.

Dat fiind că ies şi nu se mai termină, îmi trece prin minte să-i număr, începând cu blondul înalt care-mi trece pe dinainte. Socotesc 38. După care cortegiul se încheie cu un călugăr ceva mai bătrân, ce serveşte drept fâraş.

Apoi grădina rămâne goală de fiinţe omeneşti (dacă nu mă pui la număr şi pe mine, ceea ce ar fi culmea). Nişte albine bâzâie. Soarele arde. Florile, bine disciplinate de un grădinar competent, miros cât de bine pot în brazdele lor mărginite cu merişor.

Îmi examinez închisoarea. E înaltă de un metru şi douăzeci – ceea ce, întrucât nu sunt piticul Piéral, mă sileşte să rămân aşezat sau îngenuncheat. Pardoseala e de ciment. Barele ar putea stăvili fuga unui rinocer, iar uşa joasă e închisă graţie îngrijirilor atente ale unei absolut formidabile încuietori. În această curioasă celulă m-am întors printre voi, scumpii mei. Iar acum, când atenţia nu-mi mai e mobilizată de către călugări, o consacru încuietorii. O să-mi aduci obiecţia că între un călugăr şi o încuietoare nu există măsură comună – şi cu dragă inimă îţi voi da dreptate; totuşi se întâmplă să-i acord celei de-a doua tot atât de mult interes ca şi celui dintâi. De bună seamă, am fost buzunărit. Mi s-au luat toate

armele, cu excepţia uneia, totuşi: sesamul pe care îl adăpostisem într-un minuscul buzunar amenejat în cusătura verticală a pantalonilor.

Simulez imobilitatea şi mă agăţ de uşă. Mâna dreaptă, plină de dexteritate, după cum o arată şi numele, începe să cânte, ca o virtuoasă, cu sesamul în gaura broaştei. Simt cum cliczimţii încuietorii mi se supun. Bardunez turlupii, degajez melaviştele şi fac să culiseze argaja conexă. În aceeaşi clipă, un puternic şuierat metalic răsună în grădină. Recunosc în acest zgomot deschiderea unui difuzor. Un organ feminin se înalţă în pacea virgiliană a locurilor.

– Da, bine faci, domnule comisar; deschide uşa şi vino, alături de noi, în capelă.

Apoi se lasă liniştea.

Totdeauna e foarte dezagreabil să treci drept imbecil, chiar vizavi de o mână de albine aferate. Sunt mai încurcat decât ţele unui război (cu patru boi). Îţi dai seama ce mai organizaţie? Mânăstirea asta trebuie să fie împănată cu camere de luat vederi. Haios butic, părinţele.

Fără să mă mai ascund, deschid încuietoarea şi ies în grădină. Mă aşteaptă o panoramă prodigioasă. Descopăr că am reşedinţa într-un sfânt lăcaş aflat în vârful unei stânci înălţate deasupra mării. Un recif gigantic, ca să ţi-o spun pe şleau. Şi după cât se pare, pământul de flori din grădină a fost adus o dată cu pietrele care au slujit la construirea edificiului. Cât vezi cu ochii se întinde cea mai albastră dintre mări – cu adevărat, autentic albastră. Crezi că albinele au apărut aici de unele singure, ori au fost strămutate?

Glasul din difuzor răsună iarăşi:

– Haide repede, comisare, o să admiri mai târziu priveliştea.

Zadarnic mă benoclez în juru-mi, nu descopăr nici un obiectiv de aparat.

Aşa că mă îndrept, supus (al Domnului) către capelă.

Mai întâi, dau peste o primă uşă. Bine. După care nimeresc într-un şir de ecluze, te prizi? Continui să deschid uşi ce se interpun. Ceea ce îmi îngăduie să debuşez (ciudată expresie – mă şi vezi cu un tirbuşon în lăboanţă?) în băsearecă.

Cunoşti catedrala din Chartres?

Asta e!

Dar fără altar şi cu pardoseala înţolită într-un gros covor de şfoară.

Călugăraşii s-au derobat şi şi-au agăţat sutanele în cuiere fixate pe pereţi, sub vitraliile reprezentând viaţa edificatoare a Sfântului Ţoancă Blajinul[12]. Îl vedem în diferite perioade ale misiunii sale terestre: când era pescar şi când muşca, apoi când a fost vizitat de arhanghelul Haidahai[13], care i-a preconizat să navlosească un vas de război ca să meargă să asedieze Saint Thropée. Totul se distinge foarte clar, în culori însorite: escaladarea meterezelor, băieţii cu ceaune pline cu ulei Lesieur fierbinte, de care asediatorii profită ca să-şi facă cipsuri. Apare Sfântul Ţoancă Blajinul vindecând blenoragia prinţului Poponel, împărţind cutii de conserve copiilor dezmoşteniţi, spălând picioarele ologilor, desfundând chiuveta cu lumânarea proprie, tapându-l de creiţari pe binefăcătorul lui, conetabilul Potzobanche[14] şi morfolindu-i ţâmburuşul într-o pădure de sicomori. Îl descoperim în şa, spintecându-i pe eretici, ca şi în cursul celei de-a douăzeci şi doua cruciade, în faţa biroului El Al din Ierusalim. Tacâmul complet, când îţi spun! Şi nu vitraliul este lucrul cel mai surprinzător. Zău că nu. Dai în bâlbâială prin mansardă când îi vezi pe călugări în acţiune.

Şi nu o acţiune de binecuvântare!

---

[12] În original, *Nichemard-le-Pieux* (*nichemard*, „sân") (n. tr.).

[13] În original, Vazymou (n. tr.).

[14] *Pote*, „prieten"; *zob*, „membru viril" (n. tr.)

În tricouri roşii, băieţii urmează un antrenament de trupe de desant, sub cârja episcopală a celui mai în vârstă, care încheia coloana fraţilor şi care, fără veşmintele ce-i serveau drept acoperământ, deţine o mutră cumplită. Ţi-l aminteşti pe generalul Massu? Da, ăla de semăna cu un spărgător de alune. Ei bine, cu ăla aduce.

Aproape întru totul. Ba chiar ceva mai rău, dar numai oleacă. Neicuţa scoate zbierete abominabile. De să-şi smulgă înghiţitoarea, lueta, amigdalele şi corzile vocale. În plus, bolta romană reverberează. Încât e imposibil să afli pe ce limbă se strofoacă. De alfel, genul ăsta de ordine e apatrid. Ţara lui de origine e Brutaland.

Călugării de mai înainte seamănă acum cu bonzii, dar asta li se trage de la dovleceii raşi de coaja de deasupra. Exerciţiile la care se dedau le-ar pricinui o diaree verde dobermanilor cu spume la bot. Mugetul scos pe timpul îndeplinirii lor aduce a tunet. În faţa fieştecăruia e aşezat un trunchi de copac. Pe care e pusă o buturugă. La comanda şefului, freneticii ăştia despică, cu muchia palmei, buturuga. Şi nu e vorba de torte-buturugă!

Buimăcit, fac un pas îndărăt. Totul e atât de impresionant, de înfricoşător! Nu cumva să-ţi închipui că mi s-au înmuiat picioarele; dar pe bune, dacă ai fi în locul meu, ar trebui să-ţi pui un pampers între ştii tu ce, ca să previi catastrofele. Ţi s-ar relaxa muşchii inferiori, băiete. Ai slobozi cale ferată. Ai plesni pe la cusături. Orice maciste ar face trapezul ca să scape de un asemenea spectacol, ar fugi ca Tarzan, din liană în liană.

O mână se pune pe braţul meu. Şi o descopăr alături pe gagica Ulla... Într-un combinezon alb, uşor. Vestimentul comportă un singur buzunar, între sâni. De unde iese capătul unui mic aparat, tot alb. Şi-a schimbat pieptănătura. Pletele frumoase, de in, îi sunt strânse la ceafă cu un pieptene de baga.

– Vino cu mine, zice, aici nu ne putem auzi.

Străbatem marele naos, până la locul destinat corului. Ţi-am dezvălui deja faptul că în biserica asta nu mai există altar; a fost înlocuit cu o cuşcă de ascensor, de mari dimensiuni, din oţel cromat, al naibii de anacronic în edificiul roman până-n măduva oaselor. Însoţitoarea mea îi deschide uşa culisantă.

– Intră!

Pătrund într-o cabină cu pereţii metalici. Constat, cu o vie surpriză (dar nu e prima stupoare încercată în această afacere) că tabloul de comandă compotă şase butoane numerotate. Să existe şase etaje în subsol? Fata apasă pe cel de-al treilea.

Cabina plonjează.

– Presupun că nu eşti suedeză, cum nu sunt eu pekinez! îi spun, votându-i un zâmbet plin de strădanii.

Ridică din umeri.

– Te înşeli, chiar sunt suedeză.

– Şi pentru cine lucrezi?

Îşi ridică, din nou, umerii fermecători.

– Ce înseamnă că lucrez?

– În orice caz, bravo pentru simulacrul de viol de pe faleză, m-am lăsat prins ca un puştan.

– Supravegheam prin binoclu vaporul, ca să vedem dacă se duce cineva într-acolo, când, dimpotrivă, te-am văzut pe dumneata plecând, ceea ce ne-a surprins din cale afară, fiindcă oamenii noştri îl scotociseră de la un capăt la altul.

– Armatorii au amenajat la bord o ascunzătoare formidabilă.

– Într-adevăr.

Liftul se imobilizează. Păcat. Grozav mi-ar fi plăcut ca această discuţie între patru ochi să continue – am atâtea întrebări de pus!

Ieşim într-un fel de hol cu pereţi de oţel, luminat din plin de lămpi încorporate în plafon. Tânăra mă conduce la o uşă fără clanţă

şi încuietoare, ce se deschide automat la apropierea noastră. Ea trece pragul, sigură că o urmez.

Ceea ce eu şi.

Aici e un birou. Ultramodern şi de o simplitate... monahală. O impresionantă masă de scris din oţel, încărcată cu aparate a căror utilitate nu se citeşte de la prima ochire, apoi câteva scaune din plastic transparent. Nimic pe ziduri, nimic pe pardoseală, în afara unui covor de cauciuc.

– Auzi, cripta asta de mânăstire aduce a Galeriile Lafayette.

Remarca o face pe Ulla să rânjească.

– Foloseşti termeni de comparaţie la nivelul micului dumitale creier, San-Antonio.

Îmi desemnează un scaun şi ia loc în spatele biroului. Masa asta seamănă mai degrabă cu o regie de televiziune. E garnisită cu o mulţime de manete de culori diferite, contacte, butoane ergonomice. Gagica se apucă să manipuleze aceste farafastâcuri – şi lucrurile încep să devină realmente pasionante. Într-o primă etapă, un panou de oţel culisează pe peretele din fund, scoţând la iveală un ecran de circa doi metri pe doi. A doua fază a operaţiei luminează ecranul.

– Am să-ţi explic, spune fata.

Următoarea ei manevră aduce o imagine. Care-l reprezintă pe Donato aşezat pe un soi de scaun electric, cu o puzderie de electrozi aplicaţi pe muie. Zace legat, în aparenţă inconştient, cu nasul ascuţit şi obrajii supţi. Ai zice că e un manechin de ceară.

– Operaţiunea golirea creierului? întreb cu răceală.

– Nu chiar. Închipuie-ţi că am avut un eşec. Specialistul nostru pretinde că la individul acesta s-a produs o blocare de subconştient, ca urmare a faptului că, mai înaine, omul a elaborat o versiune a evenimentelor şi-a imprimat-o atât de puternic în minte, încât o restituie în mod automat. Pe scurt, în stare de inconştienţă nu va

spune adevărul, înţelegi? Voinţa i se învârteşte în cerc şi el îşi repetă fără încetare minciuna, ca o placă de patefon stricată.

– Iar voi, desigur, vreţi să ştiţi ce a făcut cu valiza?

– Desigur! Şi în stadiul acesta vei interveni dumneata, San-Antonio. Te-am adus aici doar pentru rezolvarea acestui caz particular, fiindcă suntem nişte indivizi prevăzători. Vei reprezenta mărul care să ne taie setea.

– Setea vă este mare, şi mărul riscă să vă rămână în gât, oftez eu. Ce ar trebui să fac?

– Ai început să câştigi încrederea lui Convolvolo, aşa că nimeni nu se îndoieşte că vei reuşi să-l faci să scuipe totul.

– Greşeală, scumpa mea. Donato mi se adresa ca reprezentantului unei ţări susceptibile să-i propună mulţi bani. Ai văzut cât poate fi de lacom? În loc să-l medicamentaţi, trebuia să-i propuneţi dolari...

– Asta am şi făcut.

– Şi a refuzat?

– Da, fiindcă e prizonier. Ne-a cerut, înainte de toate, libertatea.

– Atunci se cuvenea să i-o daţi. Cel puţin pentru început.

– Cu neputinţă.

– De ce?

– Fiindcă a apucat să intre aici.

Mă scrutează. Mă înfiorez. De fapt, fermecătoarea damicelă tocmai îmi aduce la cunoştinţă că un străin care află de mânăstire nu mai poate ieşi viu.

– Drace, s-ar spune că viitorul meu se cam clatină!

– Nu neapărat, un om de valoarea dumitale se poate converti la o cauză mare.

E sinceră sau blufează, ca să mă determine să-i fac jocul? Hotărăsc că văzând şi făcând.

– Ca să ne întoarcem la preocuparea voastră, dulce Ulla, rămân convins că aţi avea mai multe şanse de a găsi valiza dacă l-aţi lăsa pe imbecilul ăsta de sicilian în elementul lui natural.

Damicela se justifică, de parcă i-ar raporta superiorului ei:

– Trebuia să acţionăm repede. Într-un alt context, am fi avut răgazul să umblăm cu şmecherii; şi mai sunt şi „ceilalţi", aflaţi pe urmele noastre. În chiar clipa asta, ştiind despre Convolvolo că deţine valiza, trebuie că răscolesc întreaga Sicilie ca să pună mâna pe marfă.

Nu-i răspund. Mă gândesc. În general, oamenii habar n-au de psihologie. De aceea, nici banda Ullei nu are vreo noţiune reală cu privire la temperamentul italian. În loc să se complice cu un kidnapping şi să uziteze de metode ştiinţifice, tonţii ăştia ar fi obţinut un rezultat imediat proptind un pistol în ceafa doamnei Convolvolo, în prezenţa fiului acesteia, reclamând valiza în schimbul creierilor mammei.

Ulla şopteşe încetişor:

– San-Antonio?

– Da, tandră prietenă...

– Cred că dumneata ne poţi ajuta să câştigăm timp. Te vom închide cu amicul Donato. Încearcă să-l tragi de limbă.

– Trebuie să port şorţ de piele şi ochelari negri ca să semăn cât mai mult cu un turnător?

– Îţi dai seama că nu e momentul potrivit pentru demonstraţii. de cinste, San-Antonio?

– Totdeauna e momentul potrivit pentru a da expresie celor mai nobile trăsături ale personalităţii noastre, domnişoară Ulla. În afară de asta, ştiu foarte bine ce se întâmplă cu coaja de banană după ce a fost mâncată carnea dinăuntrul ei. Dacă aş fi avut şase ani, mi-aţi fi putut promite, în schimbul bunelor şi credincioaselor mele servicii, că voi scăpa de aici viu şi nevătămat. Dar în cazul de

faţă, nu posedaţi nici o monedă de schimb – în afară de tortură, clasica, eterna, buna şi bătrâna tortură. Or, ia gândiţi-vă: ea reprezintă pentru mine unica prelungire cu putinţă a vieţii, fiindcă atâta vreme cât voi rezista maltratărilor voastre voi împinge înapoi clipa fatidică în care nu veţi mai avea nevoie de mine. Dar spui că sunteţi grăbiţi. Iar „cei din faţa voastră" la fel. Pe de altă parte, dacă descoperă ce le-aţi făcut echipei lor de pe vapor, vă vor veni de hac de două ori mai repede, Ulla a mea... Aşa că eu ce vrei să fac? Rămân în banca mea şi mă las în grija mereu prezentă a Providenţei. Ştiu bine că povestea asta pare copilărească şi de un romantism răsuflat. Dar fiecare cu reţetele lui. Există oameni care se vindecă graţie sulfamidelor şi alţii care-şi datorează salvarea agheasmei; şi cu toate că, recunosc, cei dintâi sunt cei mai numeroşi, nu pot nega nici realitatea celorlalţi. Acolo unde chimia e neputincioasă, uneori fizica se pricepe să câştige partida...

Domnişoara se abţine să caşte doar dintr-un soi de respect omenesc, ca să nu pară prea convenţională. Fiindcă ştii bine că, la cinema, frumoasa torţionară sau Cezar sau băiatul care-l joacă pe Himmler îşi rup fălcile ori de câte ori li se vorbeşte cu glasul raţiunii şi mai ales cu acela al îndurării.

– Spui lucruri pasionante, San-Antonio; numai că, aşa cum ţi-am explicat, timpul ne presează. Aşa că uite cum stau lucrurile...

Face un gest cochet, cu tăişul mâinii, ca să-şi îndrepte meşa blondă.

– Trebuie ca de acum în două ore să dezlegi secretul lui Convolvolo. Două ore, nu mai mult...

– Că de nu?

Se încruntă.

– Poftim?

– Genul ăsta de îndemn este însoţit, neapărat, de o ameninţare.

Se spune: „Trebuie să faci asta, că de nu îţi vom smulge capul". Aşa e?

– Exact.

– Atunci, Ulla mult iubită, că de nu – ce?

– Că de nu – asta! zice ea.

Pe ecran, imaginea lui Donato dispare. Înlocuită de alta. La început înceţoşată, puricoasă, pâlpâitoare. Dar care se etalează şi se precizează ca să-l redea ştii pe cine? Bérurier.

Ai auzit, nu, Beethoven?

Răpăiţi, tobe! Bubuiţi, tunete! Ejaculaţi, maimuţe lubrice! Am spus şi repet: Bé-ru-rier.

Dar de l-ai vedea pe Grasul în ce hal e...

Stai să dăm pagina, ca să mai tragem o gură de oxigen, că nu dau turcii – ori dau?

Închipuieţi-o pe Maiestatea Sa goală puşcă.

Şi în patru labe.

E un spectacol, nu?

Dar nu asta reprezintă pincipalul pitorescului, nici pitorescul principalului.

Există ceva mai rău.

Sau ceva mai bun, în funcţie de felul cum iei lucrurile.

Deci, aşa cum spuneam, Alexandre-Benoît stă în patru labe, dar într-un soi de băltoacă, alături de un porc la fel de mare ca şi el şi poate la fel de gras. Porcul se freacă de el, cu tandreţe, iar Bérurier îi întoace mângâierile, dar nu cu mâna, ci cu obrazul. Pe scurt, cele două personaje pare să se simtă cât se poate de bine.

Mă uit la Ulla, uluit.

Fata asta e o gâdilă-mă-ca-să-râd, fiindcă ştii ce-mi zice? Declară cu aerul cel mai serios din lume:

– Nu-ţi face griji, purcelul ăsta e de fapt scroafă, nu se pune problema eliberării instinctelor contra naturii. Nu cred că acuplarea va putea avea loc înainte de o lună, fiindcă auxiliarul dumitale abia a început tratamentul; totuşi are elanuri de tandreţe, după cum o poţi constata.

Bolborosind ca o englezoaică din lumea bună care iese de la mânăstire, încep cu începutul:

– Dar cum se face că e aici?

Ulla clatină din cap:

– Un mister lesne de elucidat, dragul meu. Alaltăieri noapte, supravegheam casa lui Dom Cesarini, unde fusese adus baronul Popoli, care ne interesa din motivele ce le ghiceşti. Faptul că acest borfaş fusese făcut prizonier de către amicii lui ne îndreptăţea să sperăm că poseda încă geanta-diplomat. Aşa că, atunci când Cesarini şi cu el au plecat, pe întuneric, însoţiţi de câţiva oameni, printre care acest domn Bérurier, noi i-am... interceptat. O scurtă încăierare, în cursul căreia Cesarini şi zbirii lui şi-au găsit moartea.

Cesarini mort! Iată de ce nu mai apăruse de dimineaţă, când nepoată-sa îmi adusese cafeaua la tata-mare.

– I-am îmbarcat pe Popoli şi pe omul dumitale, dragule. Un interogatoriu strâns, foarte strâns, ne-a îngăduit să constatăm că nici unul, nici celălalt nu ne puteau lămuri. Aşa că i-am adus aici, ca să participe la experimentele noastre.

– Ce experimente?

Promptitudinea ca şi naivitatea întrebării mele pare să o deconcerteze. Apoi se hotărăşte – şi faptul că îmi spune adevărul mă luminează cu privire la propriul meu viitor. *De acum înainte nu voi mai ieşi de aici.*

– În această bază camuflată, anumiţi savanţi studiază o mutaţie a speciei umane. Nu vreau să mă întind asupra unei chestiuni atât de grave, fiindcă timpul ne presează; află doar că aceşti cercetători sunt pe cale să opereze o încrucişare a omului cu animalele, în scopul realizării la acestea din urmă a unei propăşiri spirituale. Ei pornesc de la principiul că fiecare om seamănă cu un animal dat. Printr-un procedeu pe care l-au pus la punct, reuşesc să accentueze în mod extraordinar acest mimetism, până într-atâta încât, în cele din urmă, subiectul supus tratamentului se identifică cu animalul ce-i slujeşte drept model. Hai să-ţi arăt...

O nouă imagine înlocuieşte scena vrednică de milă a lui

Bérurier flirtând cu scroafa lui. Acum, într-o cuşcă de mari dimensiuni, apar două forme insolite. Una este o maimuţă, cealaltă ceva mai puţin conturat, dar care seamănă cu o maimuţă. Ulla măreşte imaginea individului în cauză. Mă cuprinde o mare nelinişte. Fiinţa care se prăbuşeşte în noaptea animală e înfricoşătoare. Ţi se taie răsuflarea când îi descoperi formidabilul sistem pilos, nasul cârn a cărui rădăcină ajunge să se confunde cu teşitura frunţii, ochii mici ce clipesc întruna, urechile în formă de scoici, gura proeminentă ale cărei buze dezvelesc fără încetare dinţii. Dar ceea ce impresionează mai cu seamă e lungimea braţelor. Mâinile îi ajung la jumătatea gambelor. Şi degetele i se încovoaie precum acelea ale artriticilor.

Ulla reglează aparatul până în gros plan. Şi captează ochii stinşi, lipsiţi de conştiinţă, care privesc împrejur fără a se opri la noţiunea obiectelor.

Fata trece apoi la maimuţa femelă. Mimetismul e halucinant. În mod indiscutabil, cele două fiinţe sunt deja unite prin nişte caracteristici fundamentale.

– Stupefiant, aşa e?

Pe legea mea, e mândră ca o micuţă menajeră care a făcut pima ei tartă cu cioace.

– Dar stai niţel, continuă, că n-ai văzut ce-i mai frumos. Capodopera acestor domni este un basset artezian. Sper să nu-i facă tocmai acum toaleta...

Manevrează satanicul aparat.

Gros plan asupra unei străchini. Un om-câine înfulecă (am căutat, nu există alţi termeni adecvaţi), direct din farfurie, un pateu cât toate zilele. Şi poţi să mă crezi, drăgălaşul alunelelor mele, că acest om-câine e de-acum mai mult câine decât om. Doamne, ce mai monstru! Închipuie-ţi o chestie sau o figură, cum vrei, al cărei corp s-a alungit şi care a dobândit, definitiv pe cât se pare, poziţia

orizontală – până într-atâta încât, atunci când se ridică pe labele dinapoi să ceară zăhărel, totul seamănă îndată cu un număr de circ. Labele din faţă îi sunt arcuite. Capul îi aduce cu un mare ciocan. Urechile, lungi, îi atârnă. Nasul ca un galoş îi este punctat cu un apendice închis la culoare şi care, într-o zi, va căpăta negrul strălucitor al unei trufe de potaie în deplină stare de sănătate. Tot corpul îi e acoperit cu fire de păr blond, aspre şi lipite de piele. Nu-i mai lipseşte acestui animom decât o coadă gudurătoare, ca să-i completeze identificarea cu un basset artezian.

Mormăind de plăcere, simpaticul căţeluş îşi devorează pateul Canigou. Are babinele pline de boabe de orez şi, când se opreşte din hăpăit, o face ca să-şi şteargă labialele cu o limboacă de-ar băga în boale un regiment de lesbităţi.

Deodată uşa cuştii se deschide şi un tip în bluză albă aduce înăuntru o căţea. Basset artezian *şi dânsa!* Nou-venita se repede, lătrând fericită, asupra dulăomului care, arătând prin asta că modul de comportament animal prevalează asupra aceluia omenesc, îşi abandonează pateul, ca să adulmece dindărătul musafirei. Niciodată nu vei vedea vreun bărbat procedând astfel. Şmecherilor aflaţi la masă şi aruncându-şi pe jgheab le poţi aduce cea mai cea damicelă, că abia de-şi vor ridica poponelul de pe scaun ca s-o salute. Şi doar în cazul când insul de care vorbesc e un gentleman.

După o serioasă partidă de adulmecat, îmbibată de voluptate, monstrul începe să escaladeze căţeluşa, balansându-şi părţile în cauză – şi de data asta comportamentul omenesc devine dominant, fiindcă monstrul se ridică în genunche ca să i-o pună partenerei.

Pudică, Ulla taie contactul.

– Convins, aşadar? mă întreabă.

– Buimăcit.

– Cât despre amicul dumitale, el va deveni un om-porc. Nu-mi spune că asta te surprinde, aşa-i?

Ce să zic?

Mă întorc cu spatele. Mentalul mi-e devastat. Béru ajuns ca atare. În sfârşit! Accedând la propriul lui destin, trasat în noaptea vieţii sale ca o linie galbenă pe negrul-catran al unui drum naţional. Béru ajungând, de fapt, un bun porc. Béru destrăbălându-se cu dame scroafe. Béru străbătând valea teicilor. Devenind definitiv monstru, după ce atât de multă vreme nu fusese decât monstruos. Béru încheindu-şi drumul în patru labe, în dosul dindărătului jambonos al unei purcele. Béru procreând vietăţi obscure, demente, grohăitoare, cu coada ca un tirbuşon şi urechile ca puişorii de pernă. Ah, soartă crudă! Ah, urâtă degenerescenţă! Ah, povârniş coborâtor! Prăpastie fără fund a celor mai întunecate instincte! Porcărie universală! Măr vier mănos!

Mă ridic, cu amândoi pumnii proptiţi de birou, ca un cocoş pe mormanul lui de...

Cocoş!

Iată soarta care-mi e făgăduită pe computerul monstruos al acestor oameni fără suflet. Eu, puiuţ plin de farmec, voi deveni cocoş! Manevrele lor dosnice mă vor preface în rege al curţii din dos. Vrei să punem pariu? Drace, şi eu care mă simţeam atât de fericit ca mamifer – aşa, instinctiv. Eu care încercam nu ştiu ce sentiment fratern aţă de tot ceea ce este primat, insectivor, heiropter, carnasier, ongulat, rozător, marsupial, edentat, monotrem şi chiar, mă auzi? Chiar cetaceu. Eu, San-Antonio, simt pantru balenă şi alţi caşaloţi o nelămurită tandreţe, pe care pasărea cu penele cele mai încântătoare nu mi-o inspiră.

Ulla e satisfăcută de comoţia mea. Semn bun. Ca să modelezi mai bine arama, o iei la ciocane. Omul şocat devine răchită, tocmai când părea stejar nemuritor.

Borfelina continuă:

– Dar presupun că îl preferi porc decât mort? Ştii, porcii sunt

fericiţi. Se tăvălesc în baliga lor, cu cea mai mare delectare. Mănâncă şi se împerechează fără încetare. Şi pe urmă moartea pe care i-am fi rezervat-o prietenului dumitale nu era deloc de invidiat. Nici un disperat n-ar fi acceptat-o. Fiindcă ştii ce i-am fi făcut? L-am fi dat să fie devorat de către... ştii cine? De către porci, nici mai mult nici mai puţin, dragul meu. Cercetătorii noştri i-au inoculat hormoni de porc. De la bun început, ca un porc veritabil, este asimilat rasei porcine. Or, în ce situaţie se află în prezent?

Îi trece iarăşi antena lui Béru. Aflat, mai departe, în mângâieri cu tovarăşa lui de detenţie.

– Priveşte: e în compania unei scroafe în călduri. Dacă aducem un vier peste acest amabil cuplu, el se va arunca asupra domnului Bérurier şi-l va devora cu fulgi cu tot. Avem specimene foarte frumoase aici. Animale de concurs, cântărind de trei ori mai mult decât amicul dumitale. Ei, accepţi să-l tragi de limbă pe Donato Convolvolo?

Îmi plec capul (de când e interzis să ţi-l ardici în public[15]).

– Dulce camaradă, dacă aş reuşi să-i aflu secretul, lucrul ăsta ar face, cu sigranţă, să progreseze interesele voastre, dar în nici un caz ale mele...

Ulla îşi regăseşte zâmbetul. Care nu-mi spune nimic bun. Să nu-ţi închipui că fata asta aparţine categoriei de indivizi a căror gândire are nevoie de cârje. Ea hotărăşte după ce a consultat-o pe madam Soleil.

Aşa că apasă pe un puţiftanglu croploşit, de culoare cenuşie.

– Dispozitivul „P"! ordonă.

That's all.

---

[15] Şi mai vreţi să i se decerneze lui San-Antonio Marele Premiu al Academiei Franceze?

Maurice Genevoix (n. a.).

Se întoarce spre ecranul unde Béru continuă să-şi mădărască purceaua. Cât ai număra până la nu ştiu cât, dar pe degetele unei singure mâini, în crescătoria de porci se deschide o poartă. Mai exactely, culisează un panou. Maica ta, Hristaki, de-ai vedea năpustindu-se monstrul de-l văz eu, ai fi obligat să-ţi primeneşti slipul înainte de sfârşitul emisiunii.

Să tot aibă la ce visa miniştrii agriculturii din Piaţa Comună (care e mai curând un iarmaroc comun). Un vieruleţ mare cât un leu. Cu o moacă numai bună de spânzurătoare. Cu toate că, a priori, orice porc ar trebui să fie simpăticuţ, nu? Cumsecade, mi se pare mie. Nostim. Apetisant, fiindcă totul e bun în el. În fond, ţie nu ţi-ar plăcea al naibii să fii porc? Să te ştii pe de-a întregul comestibil: braţele, poponelul, mutra, fuduliile şi chiar tubulatura. Sincer vorbind, porcul are parte de un sfârşit edificator. După acela al Ioanei d'Arc, nu cunosc nici un altul mai categoric.

Ei bine, dar asta nu e totul.

Ia să vezi ce mi-ţi poate face un porc în adevăratul înţeles al cuvântului.

Vierul îşi amuşină damicela. Şi-şi spune că i-ar prinde bine oarece reproducere. Timp de o clipă, pare foarte voios la ideea unei sumeţiri. Îşi făgăduieşte să se slobozească asemeni unui om; se simte devenind aproape la fel de porc. Dar iată că-l descoperă de Béru – şi gelozia i se dezlănţuie instantaneu. Să juri că-i om întreg, repet. Nu se preface în berbec, fiindcă oricum e destul de animalic; nu, intră în furie ca inteligenţa ta în hibernare. Se năpustêşte la Grasul şi-l răstoarnă pe paiele mocirlite.

Savantă în ticăloşie, Ulla taie imaginea.

Te poţi bizui pe ea în chestia cu simţul suspensului. Putem lua lecţii de la dânsa noi toţi ăştia, romancerii poliţistici, ţesători de cuvinte ale finalului, penelope în burnusuri pline de sudoare.

– Pentru ultima oară: îmi accepţi propunerea, San-Antonio?

– În schimbul a ce?

Mi se uită ţintă în felinare.

– În schimbul a nimic, imbecilule. În schimbul bunului nostru plac. Obţine un rezultat şi mai vedem...

– Dar... Prietenul meu trebuie...

Ea rebibilează glandiforma colimatoasă.

– Opriţi dispozitivul „P".

P... de la porc.

Surmenatul San-Antonio al matale exală un oftat care ar trânti cu rotiţele în sus toţi fazanii din fezanderii.

Printre care şi eu.

Dacă o cameră fără ferestre şi zăvorâtă ca la carte poate fi numită „celulă", atunci iată-mă într-o celulă, în tovărăşia lui Donato. Dar o celulă confortabilă.

Frăţiorul nefericitei vulcanizate e oleacă mătol de pe urma tratamentului pe care taman l-a încasat. Buzele palide i se mişcă în sensul unor cuvinte nelămurite. Privirea-i pare să nu mă recunoască. Aştept ca terenul să se taseze.

Părerea mea e că trebuie să se tragă spre noi deopotrivă cu ochiul şi timpanul, deşi nu văd în jurul nostru nici microfon, nici cameră video. Sunt admirabil echipaţi doamnele şi domnii din această fostă mânăstire. Şi care continuă să o facă pe vechii locatari – de unde şi paraşutiştii în sutană de dimie care colindă, cu devoţiune, grădina monahală; probabil pentru eventalele fotografii aeriene. Ei reprezintă acoperirea.

Dar ce nu vedeţi în vitrină găsiţi în magazin. La toate etajele sunt rafturi aparte. Pe care aş vrea din toată inima să le vizitez. Să realizezi un reportaj despre această cavernă infernală, să interviezezi monştrii care complotează aici pe îndelete trebuie să fie pasionant. crede-mă.

– Ţi-e mai bine, fiule?

Cercurile concentrice din privirea lui se adună laolaltă. O licărire de inteligenţă i se arată în pupile.

– Dumneata eşti?

– După cum vezi.

Bun, va fi nevoie să-l iau de păr. Curcanul devenit şobolan: fabulă!

Se chiombeşte la ceea ce ne înconjoară. O încăpere tapetată cu pai de orez de culoarea... paiului. Mobile funcţionale, mai curând moderne. Pe pereţi, reproduceri fotografice reprezentând compoziţii florale.

– Te doare ceva, Donato?

– Nu, dar sunt ca după beţie.

– Ce ţi-au făcut?

– Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte de nimic.

– Ai vorbit?

Tresare. Doamne, Dumnezeule, nu se gândise la această eventualitate! Bâjbâiala prin ceaţă îl dă gata. Habar nu are ce s-a petrecut cât a fost în comă. Un anumit timp a lipsit din lume şi, ce e mai rău, din el însuşi. Simte nevoia să se agaţe de o speranţă, ca toţi oamenii aflaţi în pericol.

– Aşa crezi?

– O să vezi tu, cât de repede.

– Cum adică o să văd eu?

– Vor, cu orice preţ, să afle ce ştii; aşa că, dacă nu le-ai spus nimic, te vor burduşi din nou – şi asta până o să scuipi totul.

Replica îi ţâşneşte spontan, sălbatic, din adâncul sufletului:

– N-o să le spun nimic, e imposibil!

– Cu ei, orice e posibil.

– Cine sunt oamenii ăştia?

– Poate rusnaci, dar nu sunt sigur. Pot chiar adăuga, pentru guvernanta matale (cum spunea bietul meu Bérurier), că mă

îndoiesc din ce în ce mai mult că e vorba de sovietici. Acuma, când cunosc natura cercetărilor întreprinse aici, nu văd de ce Ivan şi-ar asuma riscul de a se camufla într-o fostă mânăstire mediteraneană ca să practice experienţe pe care, pe imensul lui teritoriu, le-ar putea face după pofta inimii. Nu? Să fim logici.

Tăcere. Donato adăposteşte între mandibule o cloacă. Nimic mai supărător pentru prospeţimea respiraţiei decât medicamentaţiile.

– Ar trebui să te gândeşti bine la toată situaţia, Donato.

– Fireşte.

– Dacă ăştia sunt în măsură să-ţi descopere ascunzătoarea, poate că ai avea interesul să vorbeşti.

– N-o vor descoperi.

– Ştii, în lumea noastră pământeană nici o ascunzătoare nu e inviolabilă.

– Ba a mea este.

– Crezi că vei putea rezista torturii?

– Da.

– Injecţiilor care te fac fleaşcă?

Face semn că yes.

– Cu asta au şi început. Aşa că, de vreme ce n-am spus atunci nimic, n-o să spun nici de acum înainte.

Mă aplec spre urechea lui, hotărât să încerc o lovitură.

– Fii atent, bădie, că ăştia ne văd şi ne ascultă. Dacă e cazul să ne spunem lucruri delicate, trebuie să ni le şoptim în clăpăuge. Te prinzi?

Leguma de lângă mine are reacţia unui tip căruia i se atrage atenţia: tresare şi priveşte în jur. Îmi plasez antena la mestecăul lui. Şi îl aud bâiguind:

– Sigur ne-au pus sub observaţie?

Revin la poziţia emiţătoare:

– Eşti paralitic pe sub freză dacă nu pricepi una ca asta. Ne-am închis împreună în speranţa că te vei mărturisi mie. Aşa că mucles, bine?

Se trage înapoi, cu o moacă nefericită. Ca un băieţandru decepţionat. Bărbaţii aflaţi la înghesuială încep imediat să semene cu puştiul care nu au încetat niciodată să fie. Ceea ce numim „respect omenesc" nu e altceva decât „jocul de-a adulţii".

După o clipă, îmi zice frecându-şi stomacul:

– Îmi vine să vărs.

– Dacă vrei să te răsteşti la bocanci, camarade, încearcă să deschizi uşa aia vopsită în alb, poate că dă spre umblătoare.

Se duce într-acolo, bălăbănindu-se. Uşa i se supune. Într-adevăr, se deschide către o baie cu inventarul sanitar absolut complet. Imediat Donato îi dă bătaie. Spasmele lui dau naştere unui tărăboi ca de cataractă. După râvna cu care efectuează, pun pariu că-şi va scoate pe tarabă întreaga tubulatură.

Chestia ţine cinci minute bune. Eforturi supraomeneşti. Doar auzindu-le şi simt cum stomacul mi-o ia razna. Sunetele unui tip care dă la boboci sunt mai antrenante decât muzica militară. Comunicative. Simţi nevoia să te pui la unison, să te angajezi în cor ca bariton.

Un zgomot de sticlă spartă. Intervin. Găsesc un pahar sfărâmat pe pardoseală, şi pe băieţel, cu o faţă nenorocită, stând în genunchi în faţa scaunului alb. E proaspăt ca un merlan din pubelă Donato. Are în ochi licăriri cleioase. Şi-i duhneşte gura de te ia cu scrâşnete de dinţi.

– Ei bine, amice, eşti bolnav de moarte.

Suflă greu:

– Mi-e frig. Am îngheţat. Crezi că o baie mă va încălzi?

– Nu-ţi poate face rău.

Plin de curaj, sar peste băltoacele indescriptibile ca să ajung

la cadă. Reglez robinetele şi-i pregătesc o baie fierbinte. Tânărul începe să se dezbrace de unul singur, fiindcă nu mă trage inima să mă ating de hainele lui purulente. După ce s-a despuiat, intră în apă.

– Ţi-e mai bine?

– Aşa s-ar spune. Mulţumesc...

Îl las să se marineze. Am mai câştigat ceva timp, pricepi? Nu sunt grăbit deloc.

Întors în cameră, mă lungesc pe unul dintre paturile gemene şi încerc să mă gândesc o ţâră. La toate astea, la echipa de aici, crimele, răpirile, oamenii-maimuţă sau câine, Béru purcel, călugării-paraşutişti... Miros un mare mister. Unul enorm.

De ce oare subzistă în mine un soi de linişte pe care situaţia mea, totuşi critică, mai exact disperată, nu o destramă? De unde încrederea idioată, spontană, din mine? Degeaba am măsurat hidoşenia sorţii noastre, a mea şi a Grasului – păstrez o anume seninătate. Cam ca un ins care se simte protejat, fiindcă se crede protejat. Protejat de ce? De cine?

De Dumnezeu?

Te văd zâmbind. Dumnezeu cine? Dumnezeu ce? Dumnezeu în ce scop? Oamenii se dedau la un fel de du-te-vino cu El. Laşitatea tinereţii ne îndepărtează de Dânsul, dar laşitatea vârstei înaintate ne aduce înapoi la noţiunea Sa vagă şi necesară. Nu-mi place defel ca tinerii să creadă în Dumnezeu, nu se potriveşte cu anii lor. Pierd astfel ceva de neînlocuit, care este acel soi de călătorie până la capătul sufletului lor. Îşi mănâncă prea devreme anafura. Când va veni vremea să se despartă de lume, nu le va mai rămâne de ros decât nişte coji de hostie. Fiindcă faptul de a fi acum credincioşi îi prosteşte. Le anemiază mentalul. Li se cuvine la fel de puţin ca şi averea. Tu ai văzut ceva mai vrednic de milă, mai înfricoşător ca un tânăr bogat? Şi invers – un bătrân sceptic mă incomodează.

Am impresia că sufletul lui va sfârşi celibatar. Fiindcă sufletul se termină pentru acela care nu doreşte să-l prelungească dincolo de el însuşi. Să nu-ţi închipui că Bărbosul e mai deist decât tine, la naiba! Când te-ai săturat de sufletul tău, Atotmăreţul îl aşază înapoi în tărtăcuţă. Păi altfel cum: pune-te în locul lui!

Eu unul, tot punându-mă, ajung să le horăi de-a binelea.

Adevărat îngeraş, ce mai!

Zgomot de paşi.

Numeroşi, violenţi. Glasuri rele.

Tresar şi mă dau jos din soileală. Ulla a dat buzna în cameră, însoţită de trei paraşucari cu dovlecelul scalpat. Nu se interesează de mine. Dau fuga drept în baie. Îi aud bolborosind într-o limbă necunoscută mie, dar nu cred să fie urssa modernă. Curios la culme, trezit zece din zece, merg şi eu la uşa cu pricina.

Nasulie! Ştii ce găsesc? Donato Convolvolo şi-a tăiat vinele în cadă. Apa e roşie toată. Şi deodată îmi cade fisa. Puştiului nu-i venise deloc să vomite – totul fusese doar un pretext. Ca să se închidă în baie. Chilomanul auzit de mine provenea de la eforturile lui de a-şi întoarce stomacul pe dos. A spart cu bună ştiinţă paharul. A luat pe neoservate un ciob. Mi-a zis că dârdâie de frig şi m-a întrebat dacă o baie i-ar face bine. Ajuns în cadă, şi-a tăiat binişor vinele.

Circuitul video din bază nu e color, altfel torţionarii şi-ar fi dat seama că bietul băiat se golea de borş.

Şi acum iată-l răcit pe Convolvolo. Stors de sânge în apa călduţă prin care se răsuceşte un mare nor purpuriu. Secretul i s-a părut mai important decât viaţa. Ce bizar raţionament!.A preferat propriei vieţi salvarea documentelor...

Zbirii frumoasei Ulla vin să ia o cuvertură. Depun cadavrul în ea, îl învelesc ca într-un linţoliu şi-l duc cu ei. Ulla rămâne cu mine. Se aşază pe marginea patului. Nu-ţi poţi imagina cât de splendidă e fata asta. Şi încă ceva: aşa cum stă, cu bluza albă suflecată, îi văd coapsele. Aşa că mă apucă o asemenea dorinţă de ea, încât pentru a ţi-o descrie cu adevărat aş avea dreptul la un comision de cenzură pe ici, pe colo.

Simt că privirile îmi fac opturi. Lucru descoperit şi de domnişoară. În memoria glandulară mi se trezeşte amintirea felului cum bipoaşca ei o face pe storcătorul de rufe. Senzaţia că te-ai îmbarcat, pe la capătul potrivit, în rotativa unui cotidian. Bibiloiul meu îşi aminteşte de somptuoasele contracţii ale păsăruicii aurii – vzuffff-şploc – care te purtau foarte departe de ţărmul terestru, către fabuloasele hăuri ale dorinţei, unde voluptatea devine ocean...

Văleu, văleu – ce mai încoţopeneală, bună doamnă! Ce mai mâner de spadă, cu capişon impermeabilizat. Vârful lui Omu meu seamănă cu o cască elveţiană. Ai văzut căştile armatei elveţiene? Ei, aşa ceva e. Ba încă şi mai vârtos. Iată că temelia începe să-mi capete proporţii, dimensiuni, volum.

– Îţi ascunzi prost sentimentele, rânjeşte Ulla.

– Dacă n-am fi fost televizaţi, ţi le-aş fi dovedit cu dragă inimă.

Ea îşi descheie bluza.

– Deocamdată nu mai suntem televizaţi.

– Zău?

La urma urmei, mi-e perfect paralel dacă faptele mele de vitejie sunt sau nu proiectate pe un ecran de mari dimensiuni. Există momente când îţi împătureşti cu grijă pudoarea şi o pui înapoi în pachet. O bună porţie de fichi-fichi, de asta avem nevoie. Bărbaţii ăştia – nu ştiu ce ne trece prin cap, dar uneori avem instincte ciudate. Mă crezi sau nu, dar acuma, când ştiu pe cine urăşte miss

Ulla, chestia mă excită cu mult mai mult decât când o credeam o micuţă turistă suedeză rătăcită în Sicilia. Noua situaţie pune sare şi piper în îmbrăţişarea noastră. Hotărâsc ca, de data asta, să nu mai ratez îmbarcarea în gondolă. Trebuie să mă leşin în aceeaşi clipă cu duduia. Ţin mult la focul meu de artifese, la belisima mea lumânărică. Şi-mi va veni cu atât mai uşor, cu cât am studiat, în acaretul de la han, comportamentul vizavelei. Ulla asta suferă de mania descărcatului brutal. Fără asigurarea ventralului. Marele salt cu deschidere întârziată. Când îşi desface umbrela, ţi s-a dus marja de securitate. Trebuie să manevrezi strâns de tot, altfel rămâi de papagal, băiete. Singura ta şansă adevărată de a participa la marele miting al extazului rezidă în sincronizare.

Aşa că n-o să mai pierd trenul, chiar de-o să fac ca trenul, recitând catrenul până-mi găsesc antrenul. Îi sug roata, cum se zice în pedalaj. Am în cătare orgasmul absolut al somptuoasei paraşute. Cadrilul lăncierilor! Nu-şi poate permite o evadare din pluton, sunt gata să demarez la sutime. Cu totul, de sus în jos. Chestia mişto, unică, a amorului e totala participare a fiinţei angajate. Mobilizare generală, gentleman. Cu întreg corpul, de la vârful firelor de păr până la unghia degetului mare de la picior. Sufletul complet. Instinctul başca. E un malaxaj monstru în prăvălia de cadouri.

Iată-l pe San-Antonio impecabil, tipule. Cu piedica de siguranţă ridicată. Cu lansatorul de torpile burduşit până-n gură, cu rezerve în chesoane cât să reziste unui asediu. La sediu. În sedilă. Printre sedimente. La sentimente. Rrrran şi rrran, bum, vâjj, şplafffff! Racheta zburătoare. Hai să-i declanşăm operaţiunea destupatul. Să-i curăţăm sticla de lampă. Bibilică supravoltată, majur prezentând onorul (caz în care nu se poate să suferi de reumatism articular), gură umblăreaţă. Omniprezentă: ţoanca stângă, trăiască Marchais! Ţoanca dreaptă, trăiască Nonoeil! Înainte

marş, cum se spune la geniu. Dar ce-i cu mâna asta stângă care nu face nimic, trădătoarea? Mă, puturoaso! Unde ai putea-o folosi pe nefericita asta de şomeră, ia zi, Sana-n ton – io? Lipsa de acţiune e mama tuturor viciilor. Trebuie, de urgenţă, să-i încredinţezi o sarcină. Să o consacri. Ia stai, că mi-a venit o idee. Va fi ceva mai puţin sacru decât aş fi vrut, dar folosirea forţei de muncă trece pe primul plan, amice. O gratulaţie subcodiană. Asta împlineşte de minune un poponity party. Vom fi ce eram altădată şi chiar mai cevaşilea ca atunci. Mângâierea suplimentară. Drapelul înfipt pe Fort Alamo. Taratata goarnele au sunat... Lăboiul princiar; a lu' Nelu, a lu' Nelu, hai mai jos!

Copleşită, cu toate amarele dezlegate, iat-o pe nimfilidă că se cambrează (e cam breazâ!) şi-şi geme surprinzătorul „Ooooooooh Yeeeeeeee!" de amorandistă.

Dar nu m-a păcălit. În acelaşi timp, îmi despachetez şi eu mormolocii cursieri.

După care mă grăbesc să-mi recuperez deplina luciditate, ca să-i trag în fleancă un croşeu precum nenea Cassius nici măcar nu a aflat că există.

Ochii tipesei se întorc cu fundul în sus. Şi ea însăşi devine groggy. Flască.

Mandea dă zor s-o priponească cu ce-i pică în mână ca legături improvizate sau mai curând improvisate. Ştiu: ce fac eu aici e de o monumentală prostie. De o inutilitate flagrantă. Dar un om de acţiune nu se preface, trebuie să acţioneze, chiar dacă de chichi.

Îmi pun ţinuta în ordine şi mă năpustesc la uşă.

La tender, băieţi. Că e închisă. Dar, după cum cred că ţi-am spus la pagina nu-mi mai aduc aminte a câta, n-ai decât s-o cauţi, uşile asta nu comportă nici zăvoare, nici încuietori.

Trei secunde de reflecţie.

Cum a deschis-o gagica adineauri pe cea de la sala de vizionare, când m-a dus să asist la animalizarea clienţilor ei?

Ei bine, răţuşca mea, *n-a făcut nimica.*

Absolut nimic.

Uşa s-a deschis de una singură.

Mă întorc la pat. La picioarele căruia zace bluza albă a dragei mele. În buzunar, aşa cum ţi-am spus, probabil la aceeaşi pagină nu mai ştiu a câta, ceea ce dovedeşte că-ţi furnizez cu bună-credinţă toate elementele, dar tu eşti atât de înghesuit că umbli pe alături, se află un un aparat mititel, cu oleacă de antenă. Abia ceva mai mare decât cioacele cu unde şpiloase pe care le poartă doftorii prin spitale ca să poată fi alertaţi oriunde s-ar afla.

Îl pun în pozânarul meu şi mă duc iară la uşă. Care se deschide – da, într-adevăr, bravo; ai câştigat un pachet de biscuiţi bretoni.

Şi acuma ştii ce?

Ei bine, îţi voi povesti urmarea.

Fiindcă există una!

Un coridor lung, exasperant de alb. Deoarece nu există nimic mai exasperant decât albul însuşi. Care nu e frumos decât prin referire la altceva. Mont-Blanc fiindcă se ridică spre cer, mireasa fiindcă se ţine alături de mirele ei în negru – iar această coală de hârtie fiindcă pe ea depun eu frânturi de capodoperă. Crinul conţine în sânul său galben ca să-ţi mânjească nasometrul, şi juna care primeşte prima împărtăşanie are coşuri pe bărbie – aşa că vezi...

Fapt este că un univers absolut imaculat este la fel de coşmaresc, în felul lui, precum o pană de curent într-un tunel senegalez. Nu? Ba da? Bine!

Nimeni cât vezi cu ochii. Îţi imaginezi perplexitatea lu' băiatu'?

Baza asta, adăpostită pe o stâncă abruptă şi mişunând de gorile. Aceste redutabile subterane pardosite cu dale. Această tăcere de laborator. Şi undeva Béru. Dar unde? Sunt şase etaje în adâncurile bazei.

Trebuie să încep prin a porni la stânga sau la dreapta?

Cum o vrea Dumnezeu. Prima uşă peste care dau va fi şi cea aleasă.

Mă prezint în faţa ei. Iar dânsa, docilă, culisează. Iată-mă într-o sală mare, garnisită cu rafturi metalice. O multitudine de chestii se îngrămădesc pe ele (nu pe ele însele şi nici de unele singure, dar

aşa se spune, ştii, nu pot face nimic în privinţa asta; eu unul mă mulţumesc doar să rectific limba franceză).

În centrul localului se află un birou metalic, vopsit în gri şi supraîncărcat cu registre. Un nene destul de bătrân, cu bluză şi bărbuţă albe, cu nasul călărit de un besiclu şi cu saboţi în picoare, precum chirurgii la locul de muncă, scrie într-o bucoavnă ce ar putea sluji drept plută „Meduzei" dacă Géricault şi-ar lua de la capăt decalcomania. Nu-şi scoate cartoafa din ce buchiseşte acolo. Fie pentru că e slab de clăpăuge, fie pentru că socoteşte că a intrat un familiar.

Mă îndrept liniştit către dânsul şi, cu delicateţe, îi scot stiloul dintre degete. Surprins, ţinteşte spre mine un nas ascuţit şi o pereche de ochi miopi.

Îi servesc un zâmbet îmbibat de cordialitate, apoi mă aplec asupra registrului. Spre marea mea scornipraftură, îmi dau seama că textul aşternut acolo e în engleză. Domnul în cauză e magazioner.

În fundul încăperii se află un morman de lăzi şi de baloturi.

Îl apuc pe omuleţ de unul dintre reveruri şi, cu o singură mână (dreapta, de acord, şi totuşi) îl dezlipesc de pe scaun. Pe urmă îl târăsc spre mărfurile încă nedespachetate. Acolo găsesc ce-mi trebuia, adică un cuţit cu mâner mare de lemn şi cu lamă mică, triunghiulară, folosit la tăierea sforii de la pachete. Pentru că, pe bună dreptate, vei remarca faptul că, în locurile cele mai moderne, continuă să existe obiecte al naibii de tadiţionale, fiindcă sunt, la urma urmei, de neînlocuit. Uneori, vizitez o uzină, un atelier, o manufactură – ceea ce mă face să transpir, fii atent, dar le face şi o mare plăcere inşilor care cred că asta îmi face plăcere; ei bine, mi se arată tehnici îndrăzneţe, nucleare, calculatoare, maşini de făcut asta şi aia, care pornesc şi se opresc singure. O lume futuristă, îţi zic; dar unde, privind mai bine, descopăr fără greş asemenea monştri ai vechii şi măruntei meştereli, care o completează ori o

fac mai bine adaptată: un cuţit, o şurubelniţă, un dreptunghi de carton, un cep de lemn. Fii convins că până şi cel mai formidabil IBM are nevoie, la un moment dat, de un pix cu pastă sau de un briceag elveţian. Mi se pare că, în fond, e ceva filosofic în chestia asta, nu?

Singura filosofie pe care o remarc. Nu sunt ca acel confrate, prea puţin copios dar plicticos, care îmi spunea dispreţuitor, într-o zi când glandele îl împiedicau să stea de vorbă cu mine: „Eu sunt moştenitorul lui Bergson. Ca şi cum m-ar fi trecut în testamentul lui." – „Ei bine, Dumnezeu să-i ierte greşalele cele cu voie şi cele fără de voie!" i-am răspuns. De atunci nu mi-a mai vorbit niciodată. Există oameni cărora nu trebuie să le agiţi profunzimile, că încep să miroasă a rahat. Li s-a astupat locul pe unde merg la umblătoare. Aşa că nu mai umblă, şi locul li s-a umplut.

Ce spuneam înainte să încep cu prostiile? A, da: iată-mă în fundul depozitului, cu un moşneag într-o mână şi cu un cuţit cu lamă triunghiulară în cealaltă. Îmi spun că e o conjunctură favorabilă să dau lovitura. Aşa că aplic vârful lamei pe vârful glotei individului, ceea ce trebuie să semene cu un desen de Miro – pentru mine, va fi romanul lui Miro – şi-i şuşotesc, textual, textul următor:

– Unde e tipul pe cale de a se transmuta în porc?

Şi, întrucât băiatul nu se grăbeşte cu răspunsul, adaug:

– Dacă nu vorbeşti imediat, îţi operez amigdalele pe dinafară.

Atunci, întrucât zilele care-i mai rămân de trăit în mod valabil nu i se par o cantitate neglijabilă, omul mă informează din vârful buzelor:

– La 24.

– Ce etaj?

– Doi.

Nu mai am ce aştepta de la el. Aşa că – mă cunoşti. Îi trosnesc una în ceafă cu mânerul cuţitului. Locul pe unde trec ideile oricărui nene înainte de a se preface în prostii. Moşul îmi cade la picioare ca făina dintr-un sac spart. Îl fedeleşuiesc cu centura propriei lui bluze. Pot oare conta pe un răgaz? Să sperăm. Trebuie să procedez ca şi cum.

Oricine în afară de mult iubitul şi stimatul tău San-Antonio s-ar năpusti afară. Numai că, îţi dai seama... El are câte ceva în tărtăcuţă. În asemenea cantităţi, că ţi-ar putea vinde şi ţie, dacă ai şti ce să faci cu aşa marfă.

În loc să dau buzna ca la foc, nu mă grăbesc nicicum. Cotrobăi prin magazie. Totdeauna e ispititor pentru un om locul unde au fost îngrămădite mărfuri disparate. Nu ai decât să constaţi succesul super-marketelor ca să înţelegi treaba. Se vine, în acele peşteri alibaboase, cu maşina, în caravană. Lovitura lor de geniu? Parkingul. Fără parking, ar fi în copac. Numai că promotorii s-au prins că trebuia să se gândească la lucrul esenţial: tărăboanţa. Cel ce joacă la loteria plinurilor de benzină câştigă, asta e, în ciuda penuriilor de petrol. Din clipa când nătărăii află că există un parking, dau năvală într-acolo, indiferent ce se face sau ce se vinde în preajma casei lor. Grija intensă a epocii noastre este gararea tumbăraului într-un loc frumos asfaltat, făcut anume penru asta, cu delimitări vopsite-în galben şi sens giratoriu. Aşa că bunul neiculiţă juisează la volanul său atunci când se garează fără probleme. Există unii, i-am văzut, care se fâţâie, prelungesc plăcerea. Schimbă locul, doar ca să încerce cum e şi în altă parte, să se îndoape cu dreptunghiul găzduitor. Se udă de plăcere depărtându-se (de-a-ndaratelea) ca să vadă cum că tăblăria a găsit un staul bun. Cât de atrăgătoare e scumpa de ea, în marea de caroserii lucioase. Se pun în locul droaştei lor. O trăiesc în bloc (motor). Îi împumută simţurile lor atrofiate, ca să realizeze pe deplin fericirea reprezentată pentru un

4L sau un 204 un adevărat loc în diagonală. Unde nimeni nu-ţi va face şicane, nici un contractant certăreţ nu va veni să te sancţioneze. Pe care trecerea timpului nu-l va face caduc. De-ar putea, şi-ar săruta de fericire bombonelul, între cadiii de două parale, sub ochii veninoşi ai maşinii lor. Bandă de idioţi!

Va să zică, rămân o vreme în locantă. Practicând, pentru mine însumi, o alchimie pe care o vei afla mai târziu, la o pagină cu număr par sau impar (am să văd eu).

Iar acum se pune problema să nu ne încurcăm picioarele în suspensorul baronului.

Lifturile. Există unul a cărui uşă tocmai e deschisă la etajul meu. Pătrund într-însul. Arătătorul meu şturlubatic se pregăteşte să atingă butonul marcat cu „2", când, tocmai în acel moment, cabina, chemată de aiurea, dă fuga într-acolo. Zadarnic ciocănesc butonul etajului dorit de mine – nu se întâmplă nimica. Ascultând de ordinul programării, cuşca de oţel plonjează în aceea a ascensorului, dacă-mi vei îngădui să-mi îngădui.

Un cadran montat de-a lungul şi numerotat dă referinţe asupra etajelor traversate. Se aprinde „4". Apoi „5". Între fiecare dintre ele se scurge un interval de timp de circa trei secunde. Îl aştept pe „6", dar acesta nu se aprinde la capătul scurtului răgaz necesar străbaterii unui nou nivel. Şi ascensorul continuă să funcţioneze. Cabina coboară mereu, mereu... Îmi spun că nu e posibil, că e vorba, pe semne, de o iluzie. Interpretez drept coborâre o simplă vibraţie a mecanismului. Dar dacă am rămas în pană? Totuşi impresia caracteristică de coborâre pe verticală continuă să mi se propage în corp. Pipăi pereţii; simt un frison care îmi confirmă senzaţia. Atunci încep să număr secundele, după sistemul paraşutiştilor bulgari. Recit în minte: „Zero, zero unu! Zero, zero doi!" Şi aşa mai departe, fiindcă procedeul îţi permite să rămâi aliniat la intervalul dintre secunde.

La „Zero, zero sută", o ameţeală cumplită îmi bălăngăne dovlecelul. Îmi spun, in petto, continuând să număr în colţul aflat în stânga creieraşului, cum intri prin fosele nazale: „Socotind câte un metru pe secundă, aş fi deci la o sută de metri sub pământ?"

Comoţionantă perspectivă!

Dar croaziera nu s-a încheiat – cobor, cobor întruna...

„Zero, zero doi sute... Zero, zero doi sut' cin'zeci... Zero, zero trei sut'... Zero, zero mi se fâlf'... "

La naiba, trebuia să mă previnâ, mi-aş fi luat ceva de citit, aş fi adus un scrabble, nişte sendviciuri.

Zero, zero...

Apoi nimic.

Se luminează cifra „6". Cabina se opreşte. Uşa se trage în lături.

În faţa mea, aşteptând liftul, se află doi tipi în combinezon, încadrând un soi de ladă metalică şi cu rotiţe. Fără să-mi dea atenţie, împing lada în ascensor. Care se închide la loc.

Ştii de ce indivizii nu mi-au dat atenţie? Am să-ţi spun, fiindcă după aia risc să uit. Din cauza aspectului meu. În bârlogul magazionerului, mi-am modificat personalitatea, aparenţele, totul. Ascultaţi, fetelor, şi făgăduiţi-mi că n-o să plângeţi... Graţie unui aparat de ras electric, care o făcea şi pe maşina de tuns, mi-am scalpat promontoriul, ca să-mi fac un *rasibus vobiscum* de călugăr. Pe urmă am găsit un costum de paraşutist. Ca şi un *chewing-gum*, fiindcă după ce e mestecat îţi umflă partea de jos a obrajilor. De nerecunoscut Sana, pot să-ţi afirm. Dacă aş suna la uşa noastră. Félicie ar închide cu zăvorul şi ar chema Poliţia de Intervenţie. În fine, pe scurt asta a fost.

Mă zgâiesc în juru-mi ca Alice în Ţara Minunilor. Să ştii că merita osteneala să scriu romanul ăsta poliţiot. Nu-mi vin în fire. De altfel să ştii că într-o bună zi n-o să-mi mai revin deloc. Vei

crede că e o glumă, mă vei aştepta, mă vei chema. Dar cucu! S-a zis cu Sana. Înghiţit, absolut pentru totdeauna, într-una dintre poveştile astea. Scufundat. Dizolvat, el care fusese atât de dezvoltat.

Nu mă crezi, ai? Ei bine, o să vezi, amice. O să vezi cât de singur vei rămâne atunci. O să vezi...

Aici, unde vin ascensoarele, există un soi de terasament uriaş, cu vagonete pe cale ferată îngustă, cum îi plăcea atât de mult lui Gide. Locomotive electrice trag adevărate mici convoaie, ducându-le în adâncul unui tunel bine luminat. Lămpi de plafon se pierd la infinit. Aşa, la prima vedere, tunelul ăsta mi se pare că măsoară mai mulţi kilometri. Atenţia mi se îndreaptă spre punctul de debarcare, fiindcă totdeauna, pentru bieţii miopi care suntem, e mai la îndemână să observi ceea ce se petrece în apropiere. Băieţi goi până-n brâu (e cald aici, în ciuda aerului pompat de ventilatoare) îmbracă cu plăci de plumb o imensă cavernă. Văd că e vorba de plumb după cât de mat e metalul şi după eforturile muncitorilor ce cară, câte patru, plăcile totuşi reduse ca dimensiuni.

Temându-mă să nu-mi fie remarcată curiozitatea, apăs pe butonul de chemare a lifturilor. După o lungă aşteptare, îmi soseşte o cabină. Care, de data asta, răspunde la comanda mea.

La nivelul al doilea, lucrurile se prezintă cu totul altfel. Aşa că, la drum către etajul doi.

Culoarele sunt mai strâmte şi o mare cantitate de uşi se aliniază, fiecare numerotată. Indivizi în bluze albe, cu mutre de paraştiinţifici, trec ducând eprubete sau hârţoage, fără a-şi arunca nici o privire unul altuia. Mă aflu pe domeniul preocupării. Se simte că fiecare are o muncă grea de îndeplinit şi că i se bălăbăne de aceea a vecinului. Starea asta de spirit îmi pică la ţanc, fiindcă îmi îngăduie să mă deplasez fără a atrage atenţia.

Mă apropii de uşa numărul 24. Asemeni domnişoarelor, aceasta se deschide când micuţul meu ţâmburuş cu antenă se află la mai puţin de cincizeci de centimetri de ea.

La început e un spaţiu gol, un soi de anticameră, mobilată cu o masă unde au fost depozitate câteva obiecte de uz curent. Anticamera se termină cu un grilaj, dincolo de care se găseşte Béru. Gol puşcă, îţi repet, mai gras ca oricând, mai rozaliu ca oricând, cu ochi de culoarea rubinului lustruit, ţinând la pietul păros o scroafă adormită.

Emoţionant tablou.

Intru în cocină şi mă postez în faţa amicului, într-o atitudine cât se poate de reprobatoare.

-- Va să zică, ai ajuns porc în vrac, Grasule? mormăi, ţinând seama că niciodată umorul nu trebuie să-şi iasă din drepturi.

La auzul vocii mele, el ridică tărtăcuţa.

Gânditorul lui Rodin.

– Ce spuneaţi, domnule? mă întreabă scumpul tovarăş de zile grele.

Timbrul obliterat al dragului de A.B.B. s-a schimbat. E în devalorizare.

– Nu-mi spune domnule, îmi dă impresia că eşti beat.

Atenţia i se concentrează în ochii pur purii. Eforturile, fără ca pentru asta să trebuiască să meargă la Reims, îi sunt încununate de succes. Minune a inteligenţei omeneşti: mă recunoaşte.

– Vă cer iertare, domnule, nu cumva eşti chiar tu?

– Ghiceşte, messire Olida.

– Drac al dracu', cum de te afli aici?

– Merlin, vrăjitorul. Nu mi-a fost prea greu să intru, cel mai nasol va fi să ieşim. Dar ce văd, ai picioarele pline de sânge!

Clatină din devlă.

– Am avut o vorbă cu un tip gelos...

– Un tip gelos?

– Adineauri. Mi-a suflat în borş, pe motiv că flirtam cu domnişoara.

Mângâie bucile perfect rotunde ale scroafei.

– Cum ţi se pare? mă întreabă.

– Apetisantă, convin.

– Are un nu-ştiu-ce. Şi pe urmă, eu ador blondele...

Complet ţăcănit Umflătură. Celulele sale cenuşii trebuie să semene cu strugurii de muscat mucegăiţi.

– Ascultă, Grasule, „tipul" de care vorbeşti era un porc?

– Un scârbos, vrei să zici. I-am tras o scărmăneală soră cu moartea. Cu dinţii; deşi, aşa cum ştii, am un flipper amovibil. I-am mâncat în aşa hal urechea, că după aia semăna cu Van Groh. De nu mi l-ar fi scos din labe, îl prefăceam în cârnaţi pe ticălosul ăsta de *om*..

Îngreţoşat de dezmembrarea lui mintală, acţionez:

– Asta nu-i tot ce-o să-ţi pice pe cap...

– De unde?

– Ei bine, trebuie să facem ceva ca să scăpăm de toate stea, nu? Şi ştii ce-mi răspunde?

– Mă simt bine aici.

Îţi dai seama de întinderea dezastrului, spune, Puţă-bleagă? Mă simt bine aici. Într-o cuşcă, pe un pat de bălegar! Îmi revin cât pot de bine din uluire, apoi îmi dezvelesc colţii.

– Ascultă, gogomanule, dacă continui să cretinizezi, o să păţeşti o nenorocire. Simt că am nevoie să-mi ofer o criză de nervi ca să-mi aduc kilometrajul înapoi la zero. Mi s-a acrit să tot fiu purtat de la mafioţi la agenţi secreţi şi de la gardieni la vieri.

Şi, lăsând deoparte orice reţinere, îi şutez una ţeapănă, de-a dreptul în babaroase. Mister Porcinet se scoală chelălăind.

– În orice caz, pe ea o iau cu mine, declară.

Scroafa, trezită, începe să-l bibilească, cu graţia lascivă a fetelor îndrăgostite.

– O dragoste ca a noastră nu există alta, mă asigură Béru, care nu-i la o singură reminiscenţă. Nici vorbă să ne părăsim, Mathilde şi cu mine. Trebuie să-mi refac viaţa, înţelegi? De ani de zile mi-am năduşit toroipanul cu un soi de scroafă pe nume Berthe. Şi după aia tot ea, de ani de zile, mă ocărăşte, îmi urlă împroşcaţii, îmi strică temperamentul cu capriciile ei. Aşa că hotărăsc să jucăm „Stop". Se impune o schimbare de program. Am ajuns la o vârstă când omul simte nevoia să ştie unde se află, înţelegi? Trebuie să mă afirm, tipule. Să-mi împlinesc destinul, cum se spune în mod vulgar. Insul de n-are curajul sentimentelor lui nu-i bun de nimica, e un târâie-brâu. Un fetus de paie în vântul veţii, cum am citit într-un articol bine adus din condei. Nu-i nevoie să-ţi dai aere, nici să strângi pumnii – am luat o hotărâre nestrămutată, băiete. Ori plec cu Mathilde, ori rămân.

Ce poţi face împotriva unui tip care „nu-şi mai aparţine"? Dacă deţii reţeta, abulé, că o cumpăr. Mă împart între momente de furie şi de neputinţă. Individul ăsta e o faleză, o stâncă, un pisc, un masiv. Aşa că, deodată, cedez. Nu capriciului său, ci voinţei hazardului. O, desigur – atât de des, supunându-mă une sorţi absurde, mi-a fost dat (sau cel puţin vândut la un preţ concurenţial) să constat că acela era drumul cel mai scurt pentru ieşirea din labirint.

– Haideţi, îndrăgostiţilor! zic. Veniţi, viitorul vă întinde braţele.

Ieşim din porcărie (sau din bérurerie, la alegere, fiindcă cei doi termeni sunt pe cale de a deveni la fel de sinonimi ca tu şi năvleg).

Culoarele.

Înaintăm în următoarea formaţie: eu, urmat de Béru, urmat de scroafa lui. Béru gol în continuare. Unde vrei să mă duc să-i caut trenţe?

Ne întâlnim cu un tip purtând o cască de pânză albă. Tip ce marchează o anume surpriză. Şi-mi aruncă o întrebare în acea limbă necunoscută urechilor mele, dar pe care am auzit-o deja. Fără să mă opresc, ridic din umeri şi-i mormăi ceva care aduce cu un „Yaon duoss". Băiatul pare satisfăcut.

Îţi dai seama că, pe neştiute şi cu ajutorul unei minuni, am reinventat dialectul oamenilor de pe-aici? Şi de ce not, tovarăşe? Doar fiindcă tu îţi închipui că nu există decât Lourdes? Lourdes, unde mii de estropiaţi dau năvală, cu trenuri întregi, cât e anul de lung, şi unde, din când în când, Domnul vindecă câte un paralitic, ca să-i scoată din sărite pe ceilalţi – ce se întorc, plini de oftică, pe la casele lor? Fiindcă oamenii se înşală în legătură cu miracolele, amice. Dumnezeu le-a inventat nu ca să-şi asigure slava, ci ca să testeze credinţa oamenilor. Unul care se vindecă îi aduce foloase lui Dumnezeu în materie de relaţii publice; dar rămân totodată mii

de nemulţumiţi, invidioşi, umiliţi, încornoraţi care, furioşi că nu ei au fost aleşi, se întorc cu neputinţele şi sifilisul lor, mai cornuţi şi mai purulenţi decât oricând, gutunăriţi de frigul din grote, de bilele îngheţate şi alte binecuvântări primite sub cerul liber.

Tulburat, aşadar, de maniera în care proaspăt-întâlnitul a fost satisfăcut de bâiguiala mea, îmi continui înaintarea. Încotro mă duc? De mi-ai putea spune, ţi-aş oferi un abonament pe un an la „Vânătorul franţuz". Ştii totuşi că, atunci când nu ştii încotro te îndrepţi, cel mai bun mijloc de a ajunge acolo e să-ţi asculţi nasomerul. Aşa că merg în spatele cartoafei mele şi în faţa perechii de îndrăgostiţi.

Mişto în plimbărica asta e că uşile se deschid dinaintea mea precum cele dintr-un aeroport. Automat. Nu-ţi rămâne decât să treci. După care se închid fără grabă, cu o extremă curtoazie.

Bravissimo, San-Antonio!

Santonio-n sus, Santonio-n jos, Santonio-aci, Santonio-aşa! Bravo Sana, bravo Sana!

– Ce tot zici? întreabă Borţomegas.

– Nimic, doar cântam.

– Ţi-ai găsit *şi tu* o gagică? deduce el.

– Da, Grasule. O căprioară de toată frumuseţea. Cu ochii la fel de umezi ca şi pitulicea.

Scot un strigăt de triumf. Ai auzit vreodată scoţându-se strigăte de triumf? Totul e pe bază de vocale. Dacă analizezi fenomenul, constaţi că acestea sunt cu toatele incorporate. „A-o-i-u-e." Cu liniuţe în chip de punctuaţie. Cunosc limba omenească. Singura adevărată: strigătul. Toţi asemănători: laponii, pigmeii, parizienii, japonezii... Îi doare ceva? Zic „uii" (unii îl scriu cu „y" şi treme, dar fonetic rămâne tot „uii"). Îşi descarcă slobozul? Zic „A-e-eeeeeee". Triumfă? Imediat, de la un colţ la altul al planetei (cum spune Béru) auzi „A-o-i-u-e". Dialectele? Maimuţăreli. O iluzie.

Snobism. Uite: în toate cazărmile, ordinele ce răsună sunt riguros asemănătoare: italieneşti, englezeşti, nemţeşti, franţozeşti, bolivieneşti, papuaşeşti... Un zgomot de maşinărie care îşi slobozeşte aburul. Bravo nouă, Denis Papin. Penis Deplin. Ia ascultă: „Hayiiin... hyin!" Rrrhiyn heyn!" Eşti de acord?

Un soi de maladie a gâtlejului. Fac pariu pe orice că, de mă pui în faţa unei trupe de trupeţi, de oriunde ar fi ei, mi ţi-i fac să manevreze impecabil doar dregându-mi cu putere glasul. De altfel n-ai decât să controlezi: cei mai buni adjutanţi sunt răpciugoşi.

Iată-mă din nou pornit în derapaj necontrolat. Ce vrei, scriu pe polei. Într-o zi, îmi voi pune la maşină pingele de crep. Motivaţia strigătului de triumf? O nouă uşă.

Care dă spre afară. Când pretindeam că-mi urmez nasometrul, în fond trişam. Pescuiam cu gonaci, din modestie. În frumosul meu cap de intelectual surmenat, calculam etajele. Încercam să-mi aduc aminte la ce nivel e grădina de acolo, din vârful mânăstirii. Prevedeam că trebuie să existe vreo ieşire către poalele falezei, din motiv de vapoare. Genul ăsta de recif fortificat comportă în mod necesar un mic port, având în vedere că, înainte de îmbarcarea în elicopter, indivizii de aici e musai să se demarizeze. Ei bine, portul ăsta tocmai l-am găsit. E aici, amabil, primitor. Cu câteva bărcuţe. Nu-ţi lipseşte decât o butelcă de pastis şi ceva apă rece ca să te crezi în vacanţă.

O Riva nou-nouţă dansează pe valurile albastre. Un marinel desculţ, înslipat Lewis, întricouat vărgat şi totodată fluierând, termină să o puţuluiască. Îl strig:

– Hei! Şralpl şmorg!

Subliniind totul cu gesturi imperioase, ca să-l determin să vină spre noi. Omul nu manifestă nici o umbră de mustaţă de picătură de ezitare. His master's voice! Se aburcă pe mica dană şi se apropie, lipăind cu tălpile pe cimentul fierbinte. Ajuns în dreptul nostru,

pune o întrebare. Poate că, de vorbit, vorbesc păsărească lor fără s-o fi învăţat, doar făcând-mă că o ştiu – dar în orice caz, cruntă carenţă, nu o şi înţeleg. Aşa că scap de această ignoranţă în felul următor: izbucnesc în râs, arătând spre Béru şi spre scroafa lui. Băiatul îi priveşte şi el şi se frânge în două de râs, asemeni unei umbrele. În vreme ce eu, cu toată energia, îi plasez un bobârnac în maxilarul inferior. Veritabila, adevărata castană. Dacă o locomotivă încasează aşa ceva, are dreptul la cincisprezece zile de concediu de boală.

Bineînţeles, Surcouf al noastru devine ştergător de picere. Scroafa îl adulmecă şi se apucă să-l lingă cu lăcomie. Mângâiere necuviincioasă, care-l scoate din pepeni pe Béru al meu. Acesta îmi înşfacă braţul.

– Priveşte! zice. Toate sunt la fel. Nici una nu o răscumpără pe cealaltă.

Profit de amărăciunea lui ca să-l îmbarc.

Fără doamna.

Nu vrei să sar peste cele trei ore de mers pe mare la bordul acestui cursier al valurilor? Peste felul magistral în care mă orientez doar după busolă şi totodată graţie hărţilor marine găsite în debaraua ambarcaţiei? Mai merită să-ţi precizez sosirea noastră pe o plajă calabreză şi cu Béru ascunzându-şi goliciunea doar cu ajutorul unui colac de salvare? Şi întrucât sunt fără un sfanţ ştii ce fac? Vând Riva unui belgian în vacanţă, care îşi prăjea la soare Maneken-Pisse. Înarmat cu banii astfel recuperaţi de la răpitorii mei, îi cumpăr lui Béru nişte trenţe frumoase. Un blug cu peticuţe de piele multicolore, bine risipite. La care el îmi spune că blugii e ca femeile: cel mai greu e să intri în ei prima oară. Arată mai bine. Eu îl găsesc mai puţin porc şi el aproape că a uitat de Mathilde. Apoi îi telefonez Bătrânului, ceea ce nu mă costă decât douăsprezece ceasuri de aşteptare, pe care le petrecem într-un mic stabilament unde peştele e la fel de proaspăt ca şi chianti. Port o conversaţie detaliată şi chiar amănunţită cu directorul care, la terminare, îmi votează câteva felicitări ce nu cad în urechiuşa unui surd lipsit de inimă. Punem la cale un nou plan de bătaie, ca să ne aflăm în treabă. Mă simt într-o uniformă uluitoare. După două ore de la această utilă conversaţie, luăm vaporul ce asigură legătura cu Mesina.

Sicilia din nou, si, signore!

Ajunşi la douăzeci de metri de casă, ne punem pe plâns Grasul şi cu mine. Fără nici un motiv. Reacţia rezultă din faptul că buna doamnă Convolvolo curăţă ceapă. Bătrânul ei tată face o baie de picioare în marmita unde imediat aceste plante cu bulb vor fierbe în compania unor tomate şi dovlecei.

Înăuntrul grăsimii ei, doamna Convolvolo pare îngrijorată.

– Donato nu-i aici, îmi aruncă tăios, îndată ce-i trec pragul.

Şi adaugă, după ce şi-a reîăcut oleacă oxigenul de prim-ajutor:

– Mi s-a făcut lehamite de toţi inşii care întreabă de el, de două zile încheiate, jurând că a plecat ieri cu o târfă blondă care se dă în vânt după el şi încă nu s-a întors, bineînţeles că o să-mi aducă un sculament de-alea ţepene, ca anul trecut cu străina aia de zicea că-i nemţoaică, dar măcar de s-ar învăţa minte, ar trebui să-i pice măţiguşul de sub burtă ticălosului ăsta, vânător de fuste, mai rău ca un motan bagabont în călduri, că jumătate din ce se naşte în cartier e cu siguranţă al lui şi ailaltă jumătate e numai cu putinţă să fie, că cu trecerea timpului n-o să ajungă să se aşeze la casa lui, fiindcă n-o să-i mai rămâie decât un şancru în loc de genitale, şi eu o să mai fiu bunică la Sfântu Aşteaptă, mai ales că şi fiică-mea, ştoarfa, a hotărât să nu se mărite decât cu un văduv bătrân, mai târziu, după ce-o să-şi piarză şi ea dinţii şi părul şi o să capete alea optzeci de kile de grăsime de care femeile din familia noastră nu poate să scape, fiindă mama, maica-mare, străbunica şi răposata ei mamă au murit ducând cu ele în mormânt trei chintale fiecare, că nu-i deloc o sinecură să fii aşa de grasă, uitaţi-vă la mine, că în tinereţe aveam talie de viespe şi acuma uite ce-mi face viaţa, dar în sfârşit, sănătoşi să fim, în zilele noastre dacă ai norocul să fii sărac ajungi să o şi păstrezi, că e din cauză de mâncare, cu cât mănânci mai simplu cu atât mănânci mai sănătos, pe mine mă duce de râpă uleiul, dar fiindcă e de măsline răul se face doar pe jumătate, şi pe urmă ce vreţi, ajungi la o vârstă când mănânci ca să-ţi omori timpul,

fiindcă nu mai am bărbat, răposatul meu fiind mort, să nu ai bărbat pentru o femeie în posesia simţurilor ei e greu, dar siciliencele sunt dotate să fie văduve, de altfel toată Italia e o pepinieră de văduve respectabile, important la noi e simţul datoriei şi respectul faţă de Dumnezeu, iar eu în ce priveşte datoria nu am nimic să-mi reproşez, a fost greu fiindcă aveam doi copii îndărătnici, dar am scos oameni din amândoi, fiindcă fata mea e cea mai bună târfă din ţinut, în tot cazul cea mai cerută, care se consacră bărbaţilor cu dare de mână, deşi ăştia se ardică mai puţin ca ăilalţi şi le ia mai multă vreme să se sloboadă, şi fiul meu a devenit hoţ profesionist de mare talent, care aproape niciodată n-a avut necazuri cu poliţia şi atunci când are e numai pentru delicte minore, cum ar fi viol şi lovituri cauzatoare de răni, copiii ăştia sunt consolarea mea, care mă întreb ce-or face ei acuma, şi fiindcă veni vorba, ce-aţi făcut cu paraşuta de fiică-mea?

Recită totul prin duhori de ceapă foarte intense. Care nici măcar n-o mai fac să plângă. Viaţa i-a atrofiat glandele lacrimale. Bătrânul îşi şterge picioarele cu un şorţ de pânză. Oftează un pârţ şi-şi reia tutunul de mestecat pe care îl pusese pe marginea mesei.

O senzaţie de fericire călduţă se constituie, în ciuda sărăciei locului (sau tocmai din cauza ei) şi a simplităţii oamenilor.

Biata doamnă Convolvolo! Habar nu are că amândoi copiii i-au murit... Nu am curajul să o ucid la rându-i, destăinuindu-i adevărul. Donato nu-i vorbise de sfârşitul Lilei. Aşa că mucles. Să-i lăsăm câteva zile de răgaz. Mai bine să-i nădăjduiască dispăruţi, plecaţi în ţinuturi îmbogăţitoare...

Scot mălaiul din pozânar. Bancnote noi-nouţe, pe care cumpărătorul belgian nici măcar nu le împăturise, ca să nu le strice, şi care rămân lipite unele de altele. Pun pe masă, alături de dovlecei, o mână babană de asemenea foi. Bătrânul se apropie gâlgâind din

dumicatul de tutun care-i întinde un fir de bale de la unul din colţurile gurii. Grăsana se opreşte din curăţatul cepei. Mă priveşte.

Nu ia banii. Intră în alertă, în pofida lăcomiei.

– Ei, ce-i asta? Ei, ce-i asta? murmură.

– Din partea lui Donato, m-a însărcinat să vi-i dau.

– Nu pricep.

– Li s-a întâmplat ceva urât lui şi surorii lui.

Doamna se ocupă de ceea ce e mai urgent, adică de închină cu toată energia.

– Ce? Ce?

– Îl ştiţi pe dom Çesarini?

– Şi?

– Aţi aflat vestea?

Încuviinţează:

– Da, e mort.

Cobor glasul:

– Donato l-a aranjat.

Nu se mai închină, dar se resemnează.

– Nu vorbi prostii, e cu neputinţă.

– Ba da.

Atunci ştii ce face? Se depărtează de masă şi cade în genunchi pe duşumelele infame. Seamănă acum cu un enorm sac de antracit. Îşi împreunează mâinile dolofane.

– Tatăl nostru Carele eşti... atacă ea.

Apoi se întrerupe.

– Dar de ce să fi făcut una ca asta?

– Domul a dovedit lipsă de respect faţă de sora lui.

Am aruncat şi eu ce mi-a venit mai la îndemână. Cam firav argumentul, având în vedere profesiunea pseudovictimei.

– Lipsă de respect! Dar fiică-mea nu are ce face cu respectul, fiindcă e târfă, signore! Suge inşi şi mai bătrâni decât domul, care

era bărbat frumos. Printre clienţii ei se numără un eczematos trecut de şaptezeci de ani, căruia îi bibileşte dindărătul în timp ce-l gâdilă pe sub alunele cu o coadă de veveriţă; mai lucrează la tăticul notarului, care e paralitic; pe urmă la căpitanul de carabinieri, care suferă de anemie unsuroasă...

Retez valul de enumerări.

– Domul a pălmuit-o pe Lila, Donato a văzut roşu în faţa ochilor şi a făcut un gest necugetat. Aşa că i-am ajutat pe amândoi să fugă în străinătate.

Doamna Convolvolo îşi scutură pletele date cu ulei de măsline şi agrementate cu piepteni de plastic.

– Lumea nu e destul de mare ca să-i ajute să scape de mafia.

– N-aveţi teamă, doamnă, le-am găsit o ascunzătoare sigură, doar că nu vă vor putea trimite veşti decât mult mai târziu; din precauţie, înţelegeţi?

Încuviinţează, vag iniştită. Şi, din cauza bişţarilor înşiraţi pe masă, mă crede; nu-şi poate imagina că un străin i-ar da o sumă atât de mare fără nimic în schimb.

– Vă mulţumesc, prieteni, pentru binele făcut micuţilor mei. Mulţumesc, Madona vă va fi recunoscătoare şi într-o bună zi vă veţi afla de-a dreapta Domnului.

Există momente când mă întreb pe cine poate aşeza Dumnezeu de-a stânga lui.

Întărit de pioasa mea minciună care, continuând să creeze alarme în această inimă de mamă, o scuteşte de cele mai ticăloase necazuri, trec la acea parte care mă interesează în întreaga operaţie.

– Înainte de a mă părăsi, doamnă Convolvolo, Donato m-a pus să jur că mă voi angaja să vă protejez...

– Să mă protejezi?

– Oamenii care vă hărţuiesc umblă după hârtiile pe care Donato vi le-a încredinţat. Şi care reprezintă un mare pericol. Dar

amicul meu Alexandre-Benoît şi cu mine ne vom instala aici şi vom fi cu ochii în patru.

Îi aştept reacţia. Care întârzie. Dar vine.

– Nu înţeleg despre ce hârtii vorbeşti. Donato nu mi-a încredinţat absolut nimic.

Îi zâmbesc neîncrezător. Uite cum; vezi? Arătându-mi gropiţa din stânga şi râzând cu ochiul drept.

– Dar mă jur, pe amintirea scumpului meu răposat care e mort, ca şi pe cea a scumpei mele mame, pe capul bietului meu tată aici prezent, pe viaţa copiilor mei, pe Madona pe care o vedeţi în fotografie colo pe perete, pe Sfânta Cruce, pe tiara pontificală a Sfântului Părinte, pe toţi sfinţii din Paradis, pe îngeri, arhangheli şi ceilalţi, pe steagul italian, pe Sicilia, pământul meu natal, pe amintirea marelui Mussolini, pe virtutea mea de văduvă fără pensie, pe...

O opresc.

– Cred că toate astea sunt o cauţiune valabilă, doamnă. Vă cred.

Fiindcă aşa e, o cred.

Dar sunt surprins. Pentru mine, actul sinucigaş al lui Donato era un act de dragoste filială. Socoteam că-şi tăiase vinele ca să evite compromiterea veneratei sale mame, ca să o pună la adăpost de aceste necazuri. Ei bine, după cum vezi, mi-am prins *the finger in the door*. Bine, fie, dar în cazul ăsta în ce constă faimoasa ascunzătoare a şmecherului?

Tu ai vreo idee?

Eu sunt pe uscat, ca un os de peşte la soarele Africii.

În fine, să ne instalăm în casă şi mai vedem noi.

– Ce mâncare faceţi, tocană? întreabă Béru, care în timpul scenei de mai sus şi-a petrecut timpul adunând elementele acestei fraze din micul său dicţionar *français-italien*.

– Si, signore.

– Şi ce fel de carne însoţeşte?

– E fără carne, signore.

Ce mai moacă pe Béru...

Grasul declară:

– Nu ştiu dacă oaia şi-a făcut apariţia în Sicilia, mă duc să mă interesez la măcelăria din zonă.

Se duce şi se întoarce cu un but mare cât un jambon.

Bun; cu una cu alta, timpul trece.

Douăzeci şi patru de ore. Le utilizăm pentru a recupera. Beneficiem de o pace regală. Nimeni nu vine să se războiască în acest modest cămin. Tata-mare mestecă tutun şi moţăie fără să vorbească. Grasa, dimpotrivă – prolixă, ne binecuvântează cu viaţa completă a întregii sale dinastii şi cu aceea a vecinilor imediaţi. Béru îi ţine hangul. A uitat-o de tot pe Mathilde şi începe din nou să halească porc. Eu, după cum ai şi înţeles, prostănacule mic, profit de prezenţa noastră la maica Convolvolo ca să-i explorez minuţios prăvălia. Trec totul în revistă, cu amănunţime. Mă cunoşti – sunt un scotocitor socotitor diabolic. Am simţul ascunzătorilor. Nici un locşor bun de pitit nu scapă sagacităţii mele. Adevărat contor Geiger – Sana. Şi Dumnezeu ştie că nu e deloc lesne să cotrobăi prin talmeş-balmoşul de aici.

Procedez în timpul cât grăsana îşi face siestele. Ca şi în vremea cât e plecată şi sporovăie în curte cu celelalte cumetre din cartier. Nu stau nici noaptea degeaba. Dar nu mă aleg cu nimic.

Să conchid de aici că Donato ar fi ascuns faimoasele hârtii altundeva decât în bârlogul lui? Într-un seif de bancă? La un birou de bagaje? La un amic? Hm, îndoielnic. Era un băiat destul de frust, încrezător doar în mica lui lume. Deloc genul vizitatorului de bănci. Un hoţ profesionist – să fim serioşi!

Şi atunci?

Şi atunci nimic.

Îmi scapăr creierii fără să scot nici o scânteie. Sunt în grevă de geniu, bietul meu bătrân, ce vrei? Nu poţi fi strălucitor douăzeci şi cinci de ore din douăzeci şi patru. Sau poţi?

La drept vorbind, cei mai sâcâitori sunt puricii. Alde Convolvolo au o veritabilă crescătorie. De cei frumoşi, dolofani, de un cafeniu-intens. Te smotocesc zi şi noapte, te sug mortal. De-ţi lasă nişte urme uite-atâta! Insaţiabili nefericiţii ăştia.

Şi a fost noaptea a doua.

Învăluind Catania cu cioacele ei de velur trăsnitor, care în blândeţea verii clocesc un nu-ştiu-ce extrem de poetal şi funinginos – în fine, ce mai, gata cu smiorcăitul, am sosit!

Ce de scrupule literare mă încearcă ori de câte ori îmi vine să dau drumul unei poliloghii alinătoare!

Pe scurt, totuşi, e o noapte încântătoare, te-ai prins la figură? Şi, ca să încununeze latura de film hollywoodian de dinainte de război, cu Dorothy Lamour, o voce se ridică în tăcerea care, din cauza asta, încetează să mai existe. Pură, cristalină, acompaniată cu mandolina. Ceva atât de feeric, încât mă ridic din jalnicul meu pat ca să vizionez sursa angelicelor modulaţii. Şi ce văz, în clarul de lună, în faţa uşii Colvolvilor? Un neică enorm, de cel puţin trei sute de livre (care livre, fii convins, nu sunt nici sterline, nici de-ale lui Sanantonio), făcând o serenadă. E scundac, cu picioare crăcănate, o droaie de bărbii şi două braţe de pinguin – atât de scurte, încât mă întreb dacă, atunci când se duce să se uşureze, nu-şi acţionează fermoarul cu un beţigaş de tras perdelele. De l-ar vedea băieţii de la bază, mi ţi l-ar răpi fuga-fuga, să facă din el un elefant. Glasul ceresc iese din grămada asta de seu. Să juri că e solistul trupei Micii Behăioşi de la Crucea de Lemn. Arătarea cântă şi la mandolină – dar e atât de grasă (nu mandolina, fireşte), atât de grasă, încât pe

burdihanul ei monstruos instrumentul dispare; şi lighioana pare să interpreteze la o linguriţă de cafea.

Deodată un oblon pocneşte izbit de o faţadă, şi organul furios al maicii Convolvolo zbiară tunător, dominator, torenţial precum jetul de apă al maşinii municipale de măturat, care împinge în canalul întunecos floricica picată dintr-un buchet. Grăsana urlă că vrea să pună capul la putrezit, că a trecut de vârsta canţonetelor, că nu are nici în clin nici în mânec cu miorlăiala acestui caltaboş, care n-are decât să-şi ducă boncăluielile într-un cabaret de noapte; şi, ca să puncteze protestul, aruncă asupra artistului conţinutul oalei sale nocturne, conţinut care nu e numai lichid. Un hardware se înţepeneşte în mandolină, blocând corzile; iar zeama e recepţionată de artist în fleancă. Sfârşitul concertului. Guristul se sufocă. Cu glas de scapete, se tânguie cum că Ramella Convolvolo are o inimă de piatră, de vreme ce nu poate măsura întinderea dragostei lui. Că de ani de zile el se îngraşă din pricina pasiunii pentru dânsa. Şi devine obez, sărmanul Lulu. De-ar fi avut braţele mai lungi, s-ar fi înjunghiat în sănătatea văduvei – dar când natura nu pune de la ea, devii un paria. Eşti repudiat în afara castei.

La urmă, fiindcă ea îl lapidează cu roşii putrezite, omul o taie.

Liniştea redevine ştii ce? Mobilată.

Precum Galeriile Barbés.

Mă culc la loc, cu tot somnul risipit de pe pleoape.

Şi iată că deodată aud alte chestii. Suspine caracteristice, scâncete, tremolouri, ca şi un gâfâit de locomotivă. Ca în Gara Sfântu'-Lazăr, la orele de mare trafic. Mă scol ca să verific. Sunetele emană din localul vecin, cel care slujeşte drept cameră doamnei Convolvolo. Uşa neînchizându-se cu cheia, o pot întredeschide fără multă osteneală.

Ţi-am spus că luna străluceşte de mama focului?

Ei bine, nici bucile lui Béru nu se lasă mai prejos. Mă miram

eu de ce nu-l mai aud horăind alături de mine. De l-ai vedea pe Mamut cum o mai sărbătoreşte pe gazda noastră! Ce seniórial mecanism de bielă-manivelă! Şi în timp ce pompează, Somptuosul pălăvrăgeşte. Între două onomatopee extatice. Îi spune Ramellei că bine a făcut alungându-l pe nocturnul Tino. Că o gagică aşa ca ea, alături de un asemena pachiderm, ar fi ca o bomboană aruncată porcilor (acum scuipă ceea ce altădată adora). Şi o compostează frenetic: trosc, trosc pe nicovala pleturoasă. Ea scheaună că e inuman de grozavă o asemenea frecangeală. Că trăiască Franţa! Că nu eşti niciodată prea bătrân ca să te sui în bărci. Că vrea ca lucrarea să ţină cât mai mult. Că nu se grăbeşte nicăieri. Că până la ziuă doreşte să fie plimbată în sus şi-n jos. De să-i pice fofoloaca, să-i atârne babinele până-n pământ.

Percutorul gesticulează din îndărăt. Mitraliera din Minnesota – de-ai puea să-l vezi. Enormii săi bulbuci se duc şi vin şi pornesc din nou la atac de ţi-e mai mare dragul.

Dar, pe neaşteptate, băiatul se gripează.

– Ce-i? se nelinişteşte lustragioaica.

– Mă încing, răspunde Béru.

– Poftim?

El îi explică, de bine de rău, că e frânat în pasiune de bandajul herniar purtat de doamnă ca urmare a unei eventraţii. Din care cauză, buricul luï a ajuns la incandescenţă. Şi-i îndurerează abdomenul. Ca urmare, riscă să trebuiască să prescurteze lucrurile, ceea ce ar fi păcat după un asemenea start.

Ea se grăbeşte să se desbretelizeze. Cu febrilitate, în vreme ce dumnealui îi face buru-buru prin buburuz, pentru a-i întreţine senzorialul cât timp ea îşi scoate hamurile. Un tehnician perfect acest Alexandre-Benoît. Cunoşte consecinţele supărătoare ale unui telefon inoportun sau ale unui incident de parcurs. În dragoste e la fel ca la Creusot: nu trebuie să laşi să se stingă, altfel ai feştelit-o.

Aşa că, pe când ea îşi desface chingile, dumnealui îi caramelizează conştiincios laminorul.

Doamna se grăbeşte atât de tare să termine, încât încurcă iţele.

– Nblblblu tblble grblblblăblbli, fblbletiţlblblo! preconizează Cacanova, fără a înceta să o leorbăiască.

În sfârşit, ea reuşeşte să se descotorosească. Cu o mişcare a şoldurilor, dagajă bridele de dinapoi. Ceea ce creează un aflux în musteţele Grasului care, timp de o clipă, se crede sortit înecului şi gălgâie după un firicel de aer.

Buna femeie îşi smulge echipamentul şi-l zvârle departe de dânsa, cu un gest eliberator. Hamurile mă izbesc peste moacă. Maiestatea Sa se întoarce din pimniţă, pentru a organiza o nouă manieră de umplut cârnaţul.

– Scuză-mă că ţi-am dat de lucru, fetiţo! îi zice. La urma urmei, te-aş fi putut lucra în felul ogarului afgan, ceea ce te-ar fi scutit de chinuri.

Hotărăsc să mă retrag în apartamentele mele. Şi tocmai atunci destinul, pe care nu mai contam (ca să-ţi spun drept, nici nu mă mai gândisem să contez) intră ca un vârtej în viaţa mea. Semnalul i-l dau chiar eu, prin maniera violentă cu care închid uşa peste acuplarea turturelelor. Acţionând astfel, blochez atât de strâns bandajul de piele al maicii Convolvolo, încât acesta plesneşte. A bosit şi el, sărmanul, în cei cincisprezece ani de când doamna îl cară după sine. Ei bine, îl dau la o parte cu piciorul, ca să termin închidrea uşii.

Şi atunci văd ieşind la iveală, printre ghemotoace din păr de cal, un pachet de hârtii împăturite strâns.

Ce mai fudulie pe Bătrânul!

Vrei să-ţi spun cum e? Imposibil de zugrăvit în cuvinte. Directorul îşi roteşte coada în faţa ministrului de interne care, în epoca de care îţi vorbesc, este prinţul Poniatovski, unul dintre cititorii mei atenţi. Şi mai sunt de faţă directorul spionajului, cel al contraspionajului, cel al anticontraspionajului, cel al fostei interceptări telefonice, cel al modulaţiilor în frecvenţă – toţi, aşa cum îţi spun, fără excepţie de la regulă. Pasionaţi, pensionaţi, vigilenţi, lenţi. Unii cască, alţii caschetă, alţii, în fine, cascadorizează – şi ministrul zâmbeşte cordial, uşor obosit de raziile din noaptea trecută.

Atunci Bătrânul face să-i zboare manşetele. Continuând să mă desemneze drept obiect al admiraţiei acestor mărimi, continuând să preconizeze recunoştinţa lor faţă de mine, se aranjează să tragă spuza pe turta lui. Ştie să spună „noi" la momentul potrivit; să lase să planeze îndoiala în perioadele când eu trebuise să mă lupt cu momentele delicate, ca şi când el m-ar fi scos, de la distanţă, din situaţiile-limită. Şi mai ales povesteşte. Or, aşa cum bine ştii, o poveste aparţine mai puţin celui care a trăit-o şi mai mult celui care o relatează. El, Tunsul, şi-a rezolvat bine treaba, chestiunea, fapta de vitejie. Iar eu, ce vrei, degeaba sunt un colaborator respectuos, o atare atitudine mă calcă pe codirişte. Dar o mâlcesc, aşteptând finalul, peroraţia biutifulă. Fiindcă în acea clipă voi adăuga

un cevaşilea. Un flecuşteţ de care nu i-am sps Moşului şi care va avea efectul unei pietre de pavaj în vitrina unui bijutier.

– Aşadar, domnilor, această organizaţie, creată de facţiuni din lumea a treia, încearcă să lase de înţeles că ar fi sovietică, cu scopul de a se adăposti în spatele unui... Ăăă... Nu-i aşa? Şi scopul lor demonic, domnule ministru, domnilor şi scumpi colegi, aceste documente îi stau mărturie: transmutarea omului în animal, pentru a se ajunge la consumarea în viitor a cărnii până atunci omeneşti. Diabolic calcul! Într-adevăr, planul acesta, domnule coleg, domnilor şi scumpi miniştri, ar fi rezolvat criza alimentară pe care toţi sociologii o anunţă şi care pare ineluctabilă. Ca să creşti un om, e nevoie de mai puţin spaţiu decât ca să creşti un bou. S-ar ajunge în mod progresiv la circuitul închis ideal: omul mâncând om. Autoalimentarea perfectă. Omenirea remodelată pentru a se menţine în circuit închis. Şi asta prezervând noţiunile gastronomice atât de solid ancorate în societatea noastră a plăcerii. Aceşti indivizi se află abia la începutul primului stadiu al scopului lor înfricoşător. Ceea ce fac ei sunt încă nişte bolboroseli. Unul dintre colaboratorii noştri le-a căzut victimă timp de o clipă. Intră, Bérurier!

Béru îşi face apariţia. Se înclină, ceea ce se lasă cu un pârţ.

– Puteţi constata că vă spun adevărul, se grăbeşte să declare Bătrânul. Mersi, poţi pleca, Bérurier. Or, domnule ministru, doamnelor, domnişoarelor, domnilor şi scumpi colegi, proiectele lor ţinând seama de estetica gustativă, se hotărâse deja ca mutaţia să se supună unei clasificări pe naţiuni. Neamţul ar fi avut gust de porc, arabul de oaie, belgianul de vacă, englezul de viţel, francezul de curcan, spaniolul de gamba. Da, cu ajutorul unor încrucişări nenorocite, aceşti criminali aveau de gând să remodeleze neamul omenesc, să corecteze lucrarea lui Dumnezeu, să...

Tot ascultând cum îşi dă drumul, simt că voi plesni. Se crede la Collège de France Jumulitul. La Sorbona.

– Îmi daţi voie, domnule director?

Stopat în plin zbor, ca un taler de tir printr-o împuşcătură măiastră, Tăgârţă se poticneşte, cu o bucată de silabă între dinţi.

Nu mai aştept să reacţioneze. Toată asistenţa s-a întors spre mine, presimţind ceva nostim.

Şi chiar e ceva nostim.

Judecă şi tu.

– Tot ceea ce domnul director tocmai v-a expus cu atâta brio, domnilor, nu e decât o formidabilă utopie. Cel mai mare nor de praf în ochi din istoria spionajului. În realitate, singurul lucru demn de luat în seamă în această afacere surprinzătoare este nu giganticul laborator, ci locul geografic unde el a fost amenajat.

Tac.

Directorul îşi înghite dumicatul de silabă, se îneacă, tuşeşte.

Binevoitor, ministrul mă invită să continui.

– Turuie, turuie, amice, îmi spune cu amabilitate (fiindcă mă citeşte).

Atunci Santantonio cel Mare, sublim în expunerea Adevărului, cu raze de lumină eare-i ţâşnesc de peste tot, îi dă bice mai departe. Cât e de la largul lui, irefutabil, convingător! Pe măsură ce explic, Bătrânul se cocârjează ca un melc la cuptor, ghemuit în fundul cochiliei lui, încât în momentul când o serveşti ai impresia că e goală, ticăloasa!

– Domnilor, vă voi spune ceva. Toată această afacere nu e decât un bluff magistral organizat, pregătit, cu peripeţii dinainte puse la cale, a căror desfăşurare dramatică avea drept scop acreditarea, la momentul potrivit, a certitudinii că fosta mânăstire din Blenoraggi adăposteşe un gigantic laborator de cercetări biologice. Or, nimic de felul ăsta nu e adevărat. Laboratorul e fals şi urmăreşte doar să mascheze realitatea. O realitate cumplită, domnilor, cu mult mai critică decât aşa-zisa transmutare a speciei.

Să încercăm a înţelege raţiunea acestui roman de spionaj. Fiindcă aşa ceva a fost. Agentul dublu care trădează? Un episod prestabilit, detonatorul afacerii. Faimoasa valiza care a făcut atâţia morţi? Suflare de vânt. Documentele recuperate după atâtea şi atâtea bătălii înverşunate? Cenuşă pentru acoperirea rahatului de pisică. Kidnappingul lui Bérurier şi al meu? O manevră diabolică pentru a crea martori oculari demni de încredere. Şi, ca să încununeze totul, era nevoie ca un om competent, dacă binevoiţi să-mi permiteţi, *să fi văzut* laboratorul, să fi putut vorbi despre el, să-l fi putut descrie. Am fost târât acolo doar ca să fiu lăsat să evadez, pentru a răspândi în lume cuvântul cel bun. Da, trebuia ca toate serviciile secrete care alergau după acele documente false să afle că oamenii cu pricina se ocupă acolo cu remodelarea speciei umane. De ce? De ce, domnilor? Păi deoarece serviciile secrete din lumea întreagă nu se putea să nu bage de seamă imensele lucrări clandestine întreprinse la Blenoraggi. Şi trebuia să li se furnizeze o explicaţie valabilă. Această efervescenţă risca să ducă de râpă planurile ocupanţilor de pe insuliţă. Astfel că aceştia au creat un fals laborator. Vă daţi seama că un asemenea laborator, oricât ar fi el de important, nu le deranjează deloc pe marile puteri. Marile naţiuni ridică din umeri la un atare proiect. Ca dovadă: adineauri, în timp ce domnul director vă vorbea, am văzut înflorind zâmbete pe buzele dumneavoastră ale tuturor, domnilor. Ceea ce doreau cei de pe insuliţă a fost obţinut. Puţin le pasă marilor naţiuni că una dintre ele instalează, cu mari cheltuieli, în Mediterana, un centru de cercetări unde se străduieşte să transforme câţiva indivizi în viţei sau în porci. E vorba numai de un delict moral, deci insignifiant pentru interesele guvernelor, şi de o crimă aproape de domeniul dreptului comun, deci care nu le mobilizează vigilenţa – înţelegeţi?

Tăcerea care urmează îngăduie să se audă trosnind gândurile înăuntrul craniilor.

Bătrânul vâsleşte oleacă, pentru a încerca să recapete ceva din prestigiu, dar e acoperit de noroiul neatenţiei generale.

– Ceea ce spui dumneata, brrrr... Da, ăă... Se bazează pe ce, San-Antonio?

– Veţi înţelege imediat.

Mă duc să iau un sul de carton de pe o consolă şi îl prind de uşă cu o piuneză.

– Binevoiţi să vă apropiaţi, domnilor...

Ei binevoiesc.

– Iată fotocopia unei hărţi foarte vechi, pe care am descoperit-o la Biblioteca Naţională acum mai puţin de o oră, după o zi întreagă de căutări. Reprezintă partea răsăriteană a Mediteranei. Aici recunoaşteţi Sicilia, domnilor, iar dincoace, mai la dreapta, extremitatea Calabriei. Insuliţa Blenoraggi se află aici. Vedeţi această minusculă pată în formă de stea?

Înhaţ lupa de pe biroul Bărânului şi, dând Cezarului ce-i al Cezarului, mă prezint cu ea la ministru.

– Vreţi să examinaţi acest punct, domnule ministru, şi să ne spuneţi ce constataţi?

Prinţul, care este bunul părinte al oraşului, se uită la hartă la fel cum, noaptea, priveşte, pe coridoarele întunecoase ale metroului, documentele de identitate prezentate.

– S-ar spune că e o micuţă cometă, declară apoi.

– Într-adevăr, domnule ministru. Aţi rezumat în chip admirabil situaţia. S-ar spune că e o cometă. De ce? Fiindcă această insuliţă în formă de stea posedă o coadă. Numai că respectiva coadă e reprezentată cu linii punctate, fiindcă se află sub apă. În realitate, Blenoraggi e un străvechi vulcan stins, pe care a fost construită mânăstirea, în secolul al XIV-lea. Şi păstrează un puţ adânc de mai multe sute de metri. În fundul acestui puţ, domnilor, o fisură naturală a scoarţei terestre constituie un soi de tunel: coada cometei. Tunelul

se află mult sub nivelul mării, puţin adâncă în acest loc. Şi tocmai el a motivat instalarea respectivilor indivizi la Blenoraggi. Le furnizează, domnilor, o armă înfricoşătoare, fiindcă dumnealor se pregătesc să depoziteze acolo o formidabilă cantitate de bombe atomice. Astfel încât, dacă ar izbucni un nou conflict mondial, ar fi de ajuns ca ei să facă să pocnească respectivele bombe, pentru a provoca cel mai mare seism înregistrat în această parte a globului, din noaptea timpurilor încoace. Nici un vas de luptă nu i-ar rezista. Toate ţărmurile bazinului mediteranean ar fi devastate, porturile nimicite, populaţiile înghiţite în adâncuri. Oroarea, domnilor! Capătul ororii.

Acum pot să tac.

Nimeni nu se clinteşte.

Nimeni nu scoate o vorbă.

Nimeni nu se uită la nimeni. Privesc, hipnotizaţi, la harta scrisă în latină. Lăsându-se purtaţi către perspective, toţi îşi umidifică sistemul pilos.

De ce oare, în clipa asta, mă gândesc din nou la Donato? Acel pungaş lacom, care a preferat să moară decât să admită că poate cineva pune mâna pe bandajul herniar al măicuţei lui.

Ce vrei – uite aşa sunt macaronarii.

Si, signore.